3

The Kazhakootam Cadet

SCHOOL MAGAZINE 1992

SAINIK SCHOOL P. O.
THIRUVANANTHAPURAM DISTRICT
KERALA
695 585

PATRON

Col H S Sangha - Principal

EDITORIAL ADVISER

Lt Cdr S B Ray - Headmaster

EDITORS OF LITERARY SECTIONS

English	—	Shri. K. Rajendran
Hindi	—	Shri. K. K. Viswanathan
Malayalam	—	Shri. T. G. S. Panicker
Sanskrit	—	Shri. G. D. Tekale

STUDENT EDITORS

English	—	R. No. 2295 Kannan V
Hindi	—	R. No. 2291 Suraj S.
Malayalam	—	R. No. 2310 Liza Lawrence
Sanskrit	—	R. No. 2365 Madhu S. P.

Printing & Block - Making
Vijayanand Printers,
Kazhakuttom

Vice Admiral KASZ Raju, PVSM, AVSM, NM, Chairman
Local Board of Administration

वाइस एडमिरल क अ स ज राजू, पी वी एस एम, ए वी एस एम, एन एम
फ्लैग अफसर कमांडिंग-इन-चीफ
Vice Admiral K A S Z Raju, PVSM, AVSM, NM
Flag Officer Commanding-in-Chief

मुख्यालय
दक्षिण नौसेना कमान
कोचिन 682004
Headquarters
Southern Naval Command
Cochin - 682004

05 Feb 92

MESSAGE

1. I am glad to know that the Sainik School Kazhakootam is bringing out a magazine for the academic year 1991-92.

2. Established in 1962 with a strength of 126 students, the Sainik School today has over 500 students receiving quality education and producing cent percent results year after year in the All India Central Board Examinations for Classes X and XII. The school's achievements on the sports field and in various extra-curricular activities have been equally commendable.

3. I am confident that the Sainik School Kazhakootam will continue to strive for excellence and motivate larger number of pupils to join the Armed Forces of the country.

4. I wish the school every success.

(KASZ Raju)
Vice Admiral

THE OUTLINE

I Informatory Section:-

- i) The School Staff – Details
- ii) Principal' s Annual Report
- iii) House - reports

II Literary Section:-

- i) English
- ii) Hindi
- iii) Malayalam
- iv) Sanskrit

III Advertisement and Acknowledgements etc.

Col. H. S. Sangha, Principal

Lt. Cdr. S. B. Ray, Headmaster

Capt. R. K. Nair, Registrar

Shri. C.V. Sankaranarayanan, Senior Master

The Editorial Board

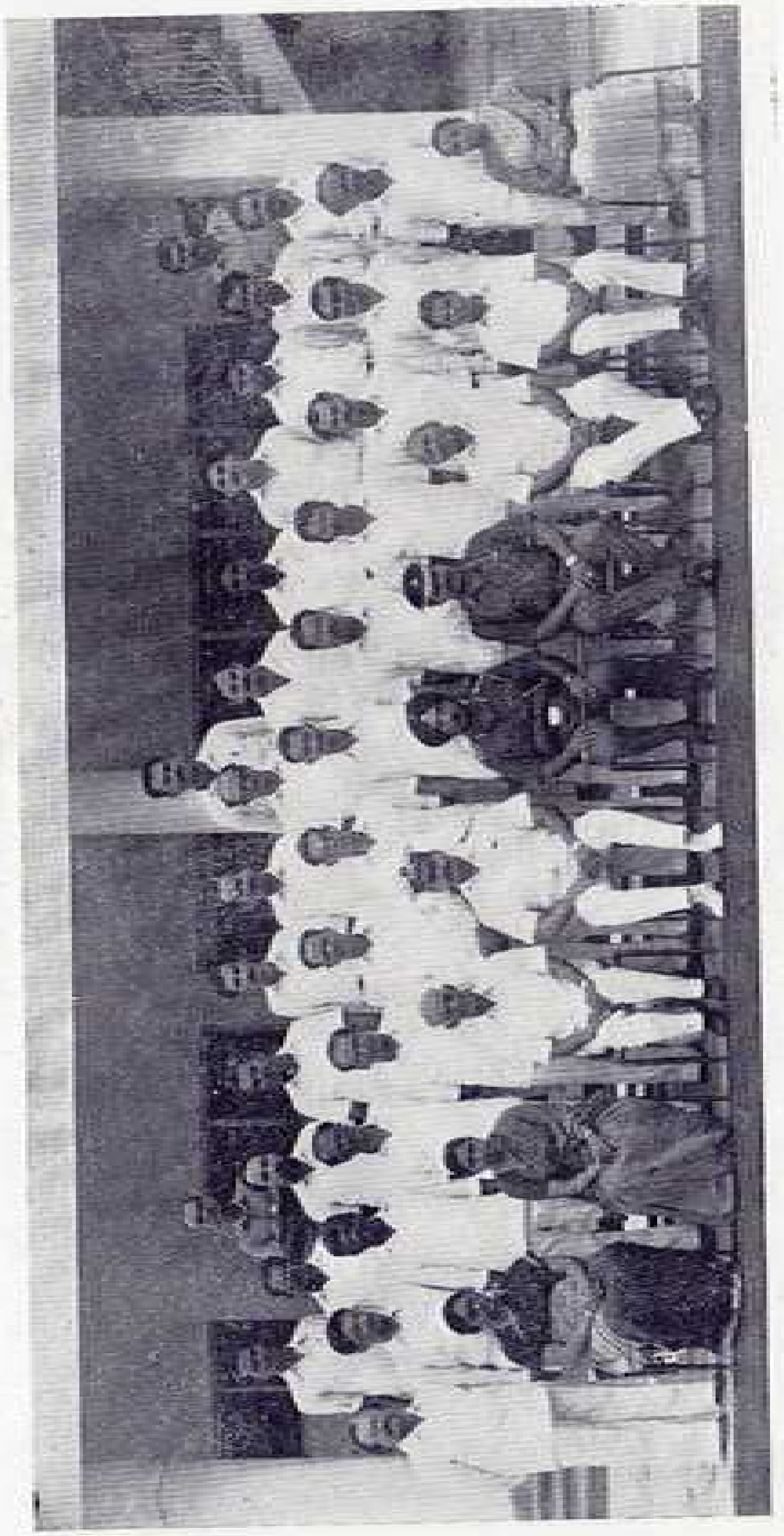

The Academic Staff 1991-92

The Administrative Staff 1991-92

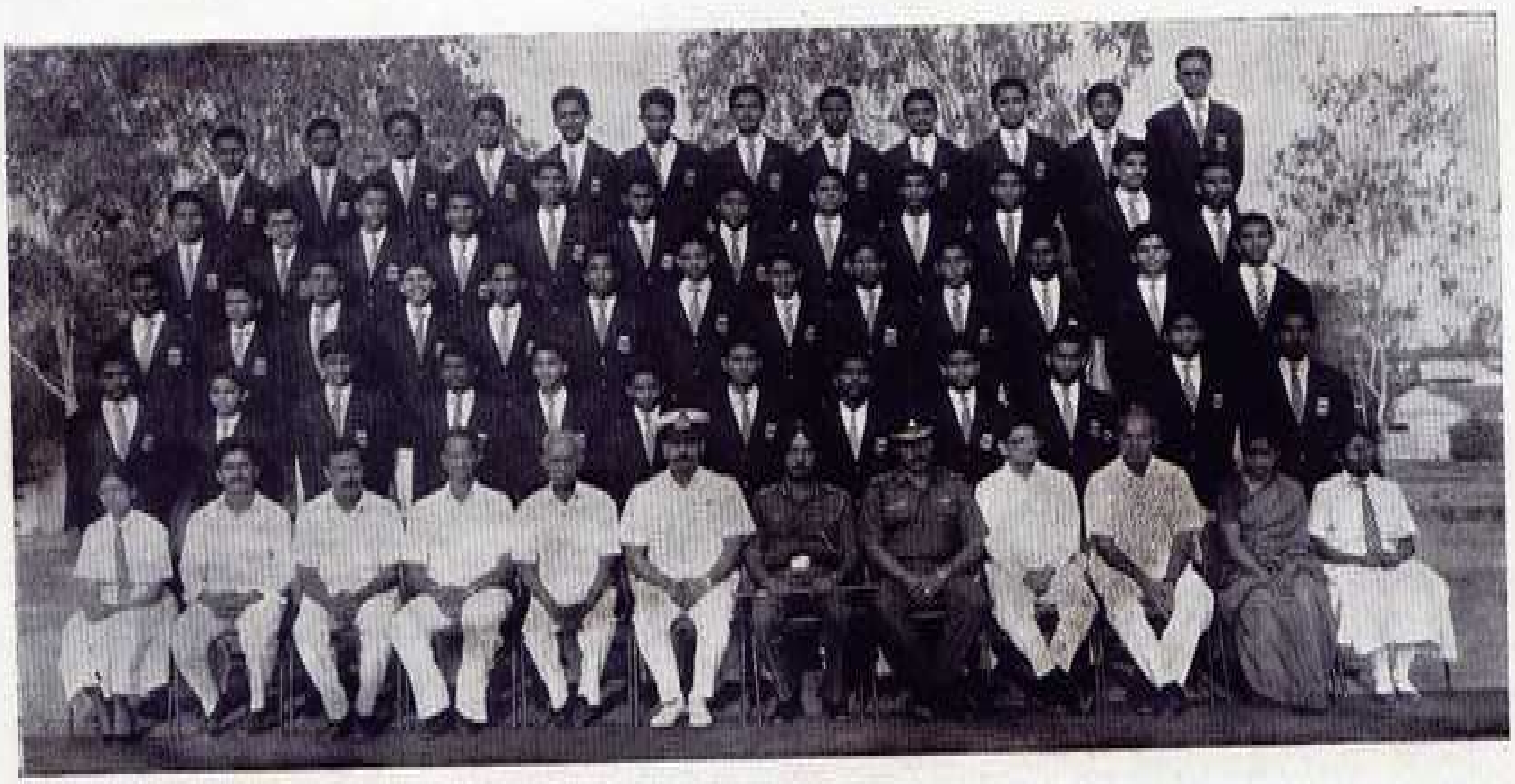

XII Class Students 1991-92 With Their Teachers

Cock-House (Seniors) 1991-92

Cock - House (Juniors) 1991 - 92

Cock-House (Juniors) 1991 - 92

School-Appointment Holders 1991 - 92

The Best in Academics

Officers and Staff of the Sainik School, NCC Company

Sweet Distributions Republic Day 1991 - 92

With Best Wishes For a Happy Retired Life

Shri. K. Madhavan Nair M. Sc; B. Ed. Dip. Sc. Edn (UK) 1962 - 91

Shri. J. Sankara Narayana Iyer M. A; B. Dip - in Teaching English, 1964 -91.

Shri. R. Rajappan 1964-91

Shri. Ravi Sekhara Pillai 1982-91

Our Contribution to Naval/National Defence Academ

Cadet Varghese Mathew

Cadet Pradeep Kumar

Cadet. Paul Davis

Cadet Nazeer Ali

School Basketball Team 1991-92.

School Cricket Team 1991 - 92

The School Staff

PRINCIPAL — Col. H. S. Sangha
HEADMASTER — Lt. Cdr. S. B. Ray
REGISTRAR — Capt. R. K. Nair
SENIOR MASTER — Shri. C. V. Sankaranarayanan

ACADEMIC STAFF

ENGLISH

Shri. P. Mohammed Kunhi, M. A., B. Ed.
" P. Premchandran Nair, M. A., M. Ed.
" G. Soman Pillai M. A., M. Ed., P. G. D. T. E.
" S. B. Sasikumar, M. A., B. Ed.
" K. Rajendran, B. A. Ed.

HINDI

Shri. M. B. Vitekar, M. A., B. Ed.
" K. K. Viswanathan, M. A, B.Ed, Sahitya Ratna, Parangath
" S. Krishnankutty Nair, M. A., B. Ed.

MALAYALAM

Dr. C. K. C. Nair, M. A. (Mal), M. A. (Hindi)
M. A. (Eng), Ph. D., B. Ed.
Shri. T. G. Sudhakara Panicker M. A., B. Ed.

SANSKRIT

Shri. G. D. Tekale, M. A. (Skt), M. A. (Pol), M. A. (Hindi),
B. Ed.

MATHEMATICS

Shri. C. V. Sankaranarayanan, B. Sc., B. T.
" S. Hariharakrishna Sarma, M. Sc., B. Ed.
" S. V. Sarma, M. Sc., B. Ed.
" Cherian K Kovoor, M. Sc., B. Ed.
" S. Sreekumaran Chettiar, M. Sc., M. Ed., LLB.
" Roychen Mathew, M. Sc., B. Ed.

PHYSICS

Shri. K. Sudhir M. Sc. Ed. M. Ed

Smt. B. Radhika, M. Sc., B. Ed

Shri. S. R. Ramachandran B. Sc.

CHEMISTRY

Shri. M. Premnadh M. Sc., M. Ed

" N. G. Babu M. Sc., B. Ed

" Rajan K. Varghese, M. A., B. Ed

Smt. M. G. Stella Mary M. Sc. Ed., M. Ed.

BIOLOGY

Smt. Mary George M. Sc., B. Ed

Shri. B. Subhash, M. Sc. Ed, M. Ed

Smt. A. Saraswathy Amma M. A. (History) M. A. (Psy), B. Ed

SOCIAL SCIENCE

Shri. N. G. Thomas M. A, B. Ed

" T. P. Ramachandran M. A, B. Ed

" M. K. Poonacha M. A, B. Ed

" P. K. Ravindranatha Panicker M. A, B. Ed

ART

Shri. L. Suresh Kumar B. F. A

CRAFT

Shri. D. Madhavan Achari ITI Certificate

PHYSICAL TRAINING

Shri M. K. Unni Nair, Ex-APTC

HAV. R. Kumaran

LIBRARIAN

Shri. Simon Peter M. A, B. Lib. Sc.

ADMINISTRATIVE STAFF

Resident Medical Officer	- Dr. Thomas Mathew, M. B. B. S.
Accountant	- Shri. K. Gopakumar B. Com.
Quarter master	- " A. V. Ramachandran
Mess Managar	- " C. K. Vasu
Matrons	- Smt. Geetha E, B.Sc.
	- " Nalinakumari Amma, R.
Main Office	- Shri V. Chandrababu UDC
	- Shri. K. Madhavan Nambiar, PA to Principal
	- Smt. M. R. Sarojini Amma, LDC
	- " S. Sreekala, B.Sc, LDC
Accounts Section	- Shri. M. P. Reghunandanan Thampi, UDC
	- Smt. Susamma Isaac, LDC
	- Shri. A. V. Narayanan Nampoothiri, LDC
Q M Section	- Shri. Gopalakrishnan Nair, UDC
	- Smt. Seethalakshmi Amma, LDC
	- Shri. K. Sabu, LDC
	- Shri. V. G. Satheesh Kumar, B.Sc LDC
Nursing Assistant	- " M. Rajasekharan Nair
Catering Assistant	- " Sajimon Joseph.

Annual Report 1991–'92

By The Principal Col H. S. Sangha

1. Honourable Chief Minister of Kerala. Sri K KARUNAKARAN, Ladies, Gentlemen and my dear Cadets,

2. On behalf of the Sainik School fraternity and on my own behalf I welcome you all on the occasion of the 30th School Annual Day Celebrations. It is indeed a matter of great honour and privilege for all of us to have in our midst today Honourable Chief Minister of Kerala. That he has obliged us to be with us inspite of his very heavy schedule of engagements speaks volumes for his commitment to education in general and to Sainik School in particular. I extend him a very hearty welcome.

3. Our beloved Chief Minister was born on 4 July 1918. As a student he took to public and national service by joining Freedom Movement. Founder of INTUC in Kerala, he has been member as well as Chairman of innumerable committees and Organisations. Ever since his election to Cochin Legislative Assembly in 1948-49, he has never looked back. Popularly known as 'Leader', it is the fourth time that he is the Chief Minister of Kerala and with a greater clout unlike on the past three occasions. Today he has in Delhi a Government which he helped form through mediations and the party high command is no longer taller than him. I on behalf of the entire Sainik School Community convey our sincere thanks to you, Sir, and I am confident that your presence today in this campus will be a great source of inspiration to all of us.

4. I shall now proceed to give you a brief account of the activities and achievements of the past one year.

Admissions and School Strength

5. 1257 boys appeared in Feb 1990 Entrance Test for admission to Class VI of this School and finally 128 boys were given admission in Class VI. The categorywise intake was as under :-

(a) General Category	:	78
(b) Defence Category	:	29
(c) SC	:	18
(d) ST	:	3
Total	:	128

6. The School strength is 607 which includes 32 Day Scholars.

CBSE Examinations 90-91

7. The performance of the School in CBSE Exam has once again been gratifying as is seen from the results given below:-

Class XII

No. of Students appeared	:	80
No. of students passed	:	80
Distinctions in aggregate	:	18
First Division	:	42
Second Division	:	19
Third Division	:	1

Subjectwise Distinctions

English	:	10
Maths	:	20
Physics	:	38
Chemistry	:	11
Biology	:	36

Class X

No. of students appeared	:	77
No. of students passed	:	77
Distinctions in Aggregate	:	17
First Division	:	42
Second Division	:	17
Third Division	:	1

Subjectwise Distinctions

English	:	47
Malayalam	:	12
Hindi	:	1
Maths	:	31
Science	:	44

National Cadet Corps Activities

8. This Years Annual Training Camp for Sainik School was held at Sainik School Purulia, West Bengal following the dark days immediately after the sad death of Sri Rajiv Gandhi. While 8 of the 18 Schools did not turn up for the camp due to insecure environments, our School was represented by a Contingent of 50 Catdets lead by T/O B Subhash andHav RL Stephen. Roll No. 2434 TP Preeth of our School was adjudged the best shot and awarded a Gold Medal. While Roll No. 2371 Ashok MG was declared the 'Shining Star' for his outstanding Performance in Cultural Programme in which our School was placed third, Roll No. 2385 Mehul R Mahesh secured second position in the Initiative Exercises and was also awarded a special medal for being the Master of Ceremonies for all the functions.

National Defence Academy & Other Competitive Examinations

9. The primary aim of the Sainik School is to prepare Cadets academically and physically for induction into the Officer Cadre of the Defence Services. Special coaching classes were conducted for the boys to prepare them for the UPSC written examination as well as for guiding them to face the Services Selection Board. I am happy to announce that out of the 78 boys of 1990-91 nine have qualified the Services Selection Board. While four Cadets joined the NDA and Naval Academy in July 91, another four will be joining these institutions in the coming months of Dec/Jan. One boy was declared medically unfit. Those of our boys who were not lucky enough to find berths in the NDA, are finding their ways comfortably into other professional Institutions. Thanks to the open Entrance Examination, 15 students including a girl have joined the Engineering Colleges, 3 have joined the Medical Colleges and 4 have made their career secure in Hotel Management.

Sports & Games

10. Though South Zone Inter Sainik School Sports meets were not held, the School did participate in local competitions. The School 4×100 M Relay team consisting of Anup, Anish Baby, Sagar and Unnikrishnan brought laurals to the School by winning the All Kerala ISC School Invitation Relay Race Competition. The School Hockey Team won the Trivandrum District Schools Hockey Championships defeating GV Raja Sports School by a convincing margin of 3 goals to nil. The School Volley Ball team took part in the Indian public Schools Volley Ball Competition held at Delhi. Though the team did not fare well as expected, it was an extremely useful and interesting trip for the boys as ten of the twelve members of the team had for the first time gone beyond Palghat. These boys had an opportunity to meet, play and interact with their counterparts from Punjab, Gujarat, Rajasthan, Haryana, Delhi & Sikkim.

11. Inter House Competitions were held during the year in Football, Hockey, Basket ball, Volley ball, Cricket and Cross Country. Regular coaching by qualified coaches was organised for Hockey, Volley ball and Basketball. The Inter House Boxing Competition was held on 4 Oct 1991. Sri Oommen Chandy, Honourable Minister for Finance, Kerala, was the Chief Guest. He was highly impressed by the performance of the boys in the ring.

Co-curricular Activities

12. The following Co-curriculcr activities were conducted during the year:-

(a) Essay Competition in English, Hindi and Malayalam.
(b) Debates in English, Hindi and Malayalam
(c) Declamation Contest in English & Hindi
(d) Recitation Competition in English
(e) Extempore Speech in English & Malayalam
(f) Calligraphy Contests in English
(g) Quiz Competition
(h) Literary and Light Music Competitions

13. Symposiums and Seminars are a regular feature in the School. Recently an Inter House Quiz Competition on Sports was conducted by Sri PC Satish Chandran who is Producer Sports Programme, All India Radio Trivandrum and was one of two representatives of the AIR that had covered the last Asiad in Beijing. He is an ex-student of this school. Participation in local competitions like G.K. Tests, Quiz Competitions, Painting Competitions, Debate and Declamation Contests is a regular feature.

Cycling Club

14. The School Cycling Club has been brought back to life with the purchase of 11 cycles. Sunday outings covering distances varying from 50 to 80 kms in groups of ten to fifteen boys are a regular feature. We also have training classes for teaching cycling to those boys who do not know it. 48 boys have already been trained.

Karate Training

15 Karate Training is being conducted in a very systematic manner. About 89 boys are undergoing this training. 39 boys have already been awarded Blue belts (Juniors). Our boys have given demonstrations both at Trivandrum and Cochin.

Motivational Tours

16 49 cadets of Class XII accompanied by the Headmaster, Lt Cdr SB Ray visited the National Defence Academy, Khadakwasla, the College of Military Engineering, Kirkee and the Air Force Station Lohegaon, Pune. While all boys of Class VI visited local Army Units as Part of their excursions, Class VII boys visited HQ Southern Air Command, Trivandrum. All Class X boys are leaving for Officers Training Academy, Madras on 01 Dec 91 whereas Class XI boys will be visiting Naval Academy Goa in third week of December 1991.

Staff

17. The residential nature of the School and twofold requirements of preparing the cadets for the NDA as well as the CBSE Examination demand of Staff, especially the teachers, a very high sense of duty, devotion and dedication. It is with profound gratitude I acknowledge that they have always risen to such demands. Whatever modest achievments the school has to its credit is the result of their selfless service.

18. During the year under review, Mrs B Radhika joined the Physics Department whereas Mr L Suresh Kumar joined as an Art Master. Mr A V Narayanan Namboothiri joined as LDC and Sri C M Radhakrishnan as a Lab Attender. Recently Mrs Geetha E joined the School as a Matron.

19. The following Members of the teaching Staff retired from service after serving the School for almost three decades:-

(a) Sri K Vasudevan
(b) Sri J S Iyer
(c) Sri K Madhavan Nair

20 The following members of the Administrative Staff retired from the School service during the year:-

(a) Sri T Bhaskara Warrier, Office Supdt
(b) Six General employees.

21. We all wish them and their families a very happy retired life.

22. Sri M Premnadh of the Chemistry Department was invited to read his paper on "New Strategies of Teaching Chemistry" at the Eleventn International Conference on Chemical Education held at the University of York, UK from 25 Aug to 30 Aug 91.

Welfare-Staff

23. All payments like enhanced Dearne[ss] Allowance and Bonus have been paid [to] the employees in time.

24 Orders on Family Pension to t[he] employees have been received and [are] awaiting implementation due to n[on] receipt of clarifications from the Sain[ik] Schools Society.

25 Similarly orders on House Buildi[ng] and Motor Car / Scooter advances to t[he] employees have been received recent[ly]. Necessary formalities are on to impleme[nt] the orders.

Visits

26. The following visited the school:

(a) Honorary Secretary Sainik Scho[ols] Society, Ministry of Defence, New De[lhi]. He was fully satisfied with the functioni[ng] of the School.

(b) A team of 14 District Educatio[nal] Officers of Kerala State visited the Scho[ol] recently. Some of the remarks given [by] the DEOS in the Visitor's Book are [as] under :-

(i) Very good Institution.

(ii) Excellent in administration set [...] available in Kerala.

(iii) If I were in this school for 6th- but ....

(iv) I am very much impressed wi[th] the discipline and overall atmosphe[re] of the school. The tone is ve[ry] good.

(v) This institution is really a parago[n] of what an educational institutio[n] ought to be.

Music Teacher

27 The School has at last been able to arrange a part time Music Teacher to meet the demands of music loving cadets. 40 cadets are learning different instruments and another 30 have put up their requests.

Problems

28 I shall be failing in my duty if I do not highlight some of the problems confronting the School which are as under :-

(a) Central Tower

Even after 29 years of existence the building is not yet complete as the Central Tower of the main building is awaiting completion.

(b) School Security:

The security of the School, has of late been far from satisfactory. No longer does anyone feel safe to leave behind a locked house even for a short visit to Kazhakootam market. Tresspassers roam round the campus like wild animals. Tree felling, cattle grazing and attempts at encroachment etc have become very common. The security of the families as well school property is now in the hands of God. This state of insecurity has an adverse effect on the functioning of the school. The answer lies in providing the School at least a Perimeter wall cum Fencing if not the Complete wall. The estimates for this have already been forwarded to the State Government. It would be a pity if our request is not given a serious thought and implemented at the earliest, as otherwise these vagrant acts by outsiders may soon make its unfortunate impact upon the very functioning of this most prestigious institution of our State.

(c) Basket ball Court

The School does not have cemented basketball courts to meet the playing requirements of the cadets. The estimates are already with the Government.

(d) Maintenance of School Buildings

Of all the Sainik Schools, the Sainik School Kazhakootam has the best building complex. At Present a very meagre sum is being spent on the maintenance of buildings. We request that a separate head be created in the budget for this school and adequate funds be allotted for its maintenance.

(e) Water Problems

The school is facing an acute water problem. Limited supply of water which we were getting earlier is now highly irregular. Though the Collector Trivandrum is helping us to tide over the difficult situation, yet permanent solution has to be found for our water requirements.

(f) Cadets Messing

We find difficulty in providing a balanced and nutritive diet to the cadets at Rs. 10/- per head. Our request for additional amount is already pending with the State.

29 May I humbly submit to the Honourable Chief Minister that Perimeter wall cum Fencing and solution to our water problem is our immediate requirement as it would be an irony of fate if our school which is the best Sainik School, starts disintegrating merely because of the aggressive attitude of neighbours here.

Conclusion

30 With this another fruitful and eventful year comes to an end. For this excellent performance the credit goes to all school Employees without whose dedication, zeal, untiring efforts, co-operation and hard work it would not have been possible. My profound thanks are also due to the Chairman and Members of the LBA and especially District Collector, Trivandrum, who has placed a water tanker at our disposal to meet our water requirements and PWD Staff for their co-operation and constant support in maintaining the school buildings. My special gratitude to Brig IJS Bora, Cdr 91 Inf Bde and Station Commander Trivandrum, his Commanding Officers, the National Cadet Corps Directorate and CRPF authorities for always extending their helping hand to the school as and when approached. We are also grateful to Air Marshal SD Mohan AVSM, AOC in-C HQ southern Air Command and his Staff for helping us in organising motivational visits to Air Force Units in the Station. I also extend my felicitations to all the Priz winners. Lastly I thank all Guests an Parents who have come inlarge numbe to attend this function and more so th Parents Association Office bearers wh are doing their utmost to help the school

31 While we have done our best durin the year, yet in the final analysis th best barometer for gauging us would b the quality of the boys passing out o this institution as the proverb goes "W lose the sense of wood while countin the trees". Education is preparation fo tomorrows and it has to be made relevan to the needs of our Society an surroundings so as to make it faste healthier and happier. The mistake o a doctor is buried in the grave. Th mistake of an engineer is cemente in the bricks. The mistake of a teache is reflected in the nation. We therefo re-dedicate and reorient ourselves with firm resolve to do our best to take ou children on a lofty and noble pat leading to fulfillment of Individual, Socia and National aims. This will be our new mandate, this will be our new mission

JAI HIND

ASHOKA (Srs)

House Master	–	Mr S. Sreekumaran Chettiar.
Attached masters	–	Mr T. G. S. Panicker.
		Mr J · S . Iyer.
House captain		2352 Sajeev. K . V
Prefects	–	2338 Tom C . N.
		2353 Vipin Kumar.
Sergeant	–	2362 Robins Mathews

The year began with a bright note for Ashoka by winning the debate trophy. Four of the Ashokians ware appointed as additional prefects: They were Ashok M G, Rajmohan, Dileep S R and Ajai Raj. Ashokians did well in co-curricular activities. We won first in Hindi debate and Malayalam debate The Ashokians who did well in co - curricular activities were Babu K . V (first in Malayalam debate) and Mehul R Mahesh (second in Hindi debate). We staged 'KALINGA 91' our House show on 20th November which was appreciated by every one.

We excelled well in the gamesfield also. We were second in boxing and Sajeev. K· V was adjudged the best boxer of the year 1991-92. Ashok. M.G came first in cross country. Mehul R Mahesh excelled in the combined Annual Training Camp 1991 held at Sainik School Purulia (West Bengal) by winning second prize in initiative exercise and a special prize for being the Master of Ceremony throughout the camp. M. G. Ashok was adjudged as the 'shining star' of the camp and T. P. Preet also could add more laurels to the Ashokian cap by winning the 'best shot' of the camp. In cleanliness we improved our position to third from previous year's last Our young cyclists Anikuttan. K. K and Sajeev. K. V could bring home the cycling trophy which was introduced for the first time in the school.

We were able to win quite a few medals in athletics also. Our boys constituted a major portion in most of the school teams.

In the combined Annual Training Camp 1992 held at Sainik School Nagrota (Jammu and Kashmir) Robins Mathews of our house was adjudged as the second Best Cadet of the camp. We could improve our position in academics also.

Altogether this year was a successful one. But we are looking forward for the next academic year to do better.

NEHRU (Srs)

House Master	:	Mr. K. Rajendran
Attached Masters	:	Mr. S. Krishnankutty Nair Mr. N. G. Babu
House Captain	:	R. Rahul
Prefects	:	S. Suraj G. Praveen

After a lapse of two uneventful years, the Nehru House came into their own again this year when the priced 'Cock House Trophy' found its place in the glittering Nehruvian armoury. The going was pretty tough for them, but time and again they brought out that little extra bit at climactic moments, which helped smell success in the end.

How the 'Co-curricular Trophy' came to them is a classic case in point. We allowed our arch rivals the Prasad House to dictate terms earlier but later in the Declamation contests, Painting and the Hindi and Malayalam Essay writing competitions, our stars Kannan. V., Anil Kumar, Suraj. S., Praveen. G., and Miss Liza Lawrence brought out their latent abilities and finally saw the House romp home.

The climax, however came when the House team consisting of Kannan and Sunil Prashanth won the Inter House Quiz Competition. This winning Combination had earlier represented the school at the Inter School Quiz Competition held at St. Thomas Residential School, Trivandrum; Kannan was also in the School Debating team which participated in the Delta study Inter school Debating contest held at Cochin.

That Cleanliness was next to Godliness was yet another point that Nehru House realised in the course of the year. This 'Cleanest House Trophy' was awarded to them after another gruelling race that left no "holes" barred.

In the games field and athletics, however we were not that lucky, despite Sagar being the Individual athletic champion at the Annual Meet, (and subsequently the accolade-the Best All round sportsman of the year) and despite Lalson's performance in the Games and in the Athletic Championships. But in the Inter House Boxing Tournament, thanks to the powerful jabs of Rajeev Menon and Jayakumar, we lifted the coveted trophy from the Boxing ring itself!

The Drill and the P.T. Competitions saw us as worthy runners-up.

In retrospect, it was an eventful year, not because of the series of victories alone, but in the quantum of experience gained. Experience, they say, is the best teacher, and we have learnt enough to launch ourselves even further in the year that's round the corner.

PRASAD (Srs)

House Master	:	Mr. P. Premchandran Nair
Attached Masters	:	Mr. M. B. Vitekar Mr. B. Subash
House Captain	:	P. Prakash
Prefect	:	Ginu G Luckachen

It has been a season of mists and mixed fortunes for the Prasad Seniors. Significant gains there were, but tantalising misses marred the way for most of the years winding ways. The various intramural competitions came to a climactic close for them, when the Cock House Trophy cluded them by just a single point. This margin also cost them 'the hattrick', vis-a-vis the lifting of the coveted trophy for the third successive year!

The acadamic year began with bang with Rajesh Shanker, Isaac Rajan, Salil M. P., Avineesh K. O., Harikrishnan G., Shyam Srivatsava and Devatha Nair dominating most of the Co-curricular proceedings on the stage and off it by way of their performances in the English and Malayalam essay writing contests Thus Isaac Rajan's selection to represent the school at the Inter School Debating contest at Cochin came as no surprise to the Prasadians.

The Trophy, for the 'Best House in Academics', for the N D A entrance exams connected competition and for the PT Display easily found their notches in the Prasadian escutcheon. Eddie Isac (second) and Miss Devatha Nair (first) found their names in the top rungs of the Board Exam results of the XII std and X std respectively, while Mahesh M and Avinesh endeared themselves by notching enviable positions in the schools final examinations.

P. Prakash and his Prasadians however could not hold on to their own in the Games field. The Games and Athletic Honours just frittered away from their hands (and legs), and they had to be content with an ignoble third position! The saving grace here however was the winning of the school colours for Hockey and Football by V S Prakash and I P Unnikrishnan the two veteran stalwarts of the House.

The 'Cleanest House' competition and the 'Cross Country Run' competition found the House ending up as worthy runners up!

Bolts from the blue are welcome when they help one to shrug off a sense of complacency. Prasadians have learnt their lessons, and hence onwords to 1992 with a ringing out of the old and the decadent!

SHIVAJI (Srs)

House Master	Rajan. K. Varughese
Attached Masters	Dr. C.K.C Nair
	Mr G. Soman Pillai
House Captain	Anu P. S
Prefects	Ashok M. G
	Noble Thomas.

In the cycle of time another new academic year 1991-92 came before the House. The School re-opened on 10th June after two months of long vacation. Bringing forth a new life into life is n't so easy. It is a demanding task. And Shivajians have just performed it. We have great pleasure in presenting the Annual Report for the House activities for the academic year 1991-92.

The competition for the year began with an Inter house debate in Malayalam. Though we have to content ourselves with a third position, the boys began to pickup momentum in the successive competitions. The annals of our achievements durng the session started with a thundering victory in the Interhouse foot ball championship which was followed by another magnificent victory in the volley ball championship. The following are the results of various competitions held for the year 1991-92

1	Foot ball	Ist Position
2	Hockey	Ist position
3	Cricket	Ist ,,
4	Volley ball	Ist ,,
5	Basket ball	IInd ,,
6	Drill competition	Ist ,,
7	Athletics	Ist ,,
8	Cross-country	Ist ,,
9	Boxing	IIIrd ,,

In academics we could not perform well as expected. We were placed IIIrd in the overall position. We hope to do better in the ensuing years.

House day was celebrated on the 18th of Nov. and it was highly appreciated and applauded by one and all.

The following boys of the House were selected to represent the school in various items of sports and games.

ASHOKA (Jrs)

House Master	:	Mr. M. Premnadh
Attached Masters	:	Mr. T P Ramachandran
		Mr. C K Kovoor
House Captain	:	T P Suresh Babu
Prefects	:	Mehul R Mahesh
		Sumit V Menon
Corporals.	:	George Varghese T
		Bestin Kurian
		Raj Davis
		Ashok P Achuthan

It has been an extremely rewarding year for Ashoka Jrs as after a lapse of several years we were the joint recipients of the coveted Cock house trophy for the Juniors.

This overall symbol of supremacy came our way because of our performance in the various Intramural competitions among the junior houses. To begin with, we bagged the trophy for co-curricular activities. This was made possible by the achievements of Naveen Narayanan Verma, Jairam, George Varghese on the stage and off it by the performance of Satheesh C C, Raido Jacob, Praveen B Nair, and Rajesh T V in the various essay writing contests. Jairam and Ashok P Achuthan teamed together and brought us the trophy for the quiz competitions. Even in the literary competition we notched an easy first.

In the Games field too we did ourselves well by winning the Athletic and Boxing Championships. The principal architects of these victories were Ajith K R, Mohamed Kalam, Bestin Kurian, Raido Jacob, and Praveen K L. In the trophy for the best house in Academics, in the cross country run and in the drill competitions we acquitted ourselves very well and won the runnership positions.

All told, it was a satisfying year. Now that we have tasted success we intend to emulate our feats not only in the next year but also in the many years yet to come.

I. All Kerala relay competition held at St. Thomas Residential school Trivandrum

Roll. No 2297 Anup. S
" 2219 Anish Babu.

In the event they bagged the gold medal.

II Inter District Hockey Championship held at Trivandrum.

Roll. No	2219.	Anish Babu
"	2325	Rose Chandran
	2281	Geo Jacob
	2488	Praveen M. P
	2438	Madhu U. V

The team had won the district championship

III All India Public Schools Invitational Volley ball tournament held at New Delhi

Roll. No	2346.	Noble Thomas (Captain)
	2282	Shibu Kumar
	2382	Anish. A. Nair

Roll No 2297. Anup. S was awarded the school "Blues" for his outstanding performance in athletics. Noble Thomas was awarded the school blues in Volley ball. Anup. S was selected as the best allround sportsman for the year 1991-92.

Cadet Rajesh. C K has won the Individual Championship in the school Athletics meet for the group B category.

All together, the performance of the House during 1991-92 was quite outstanding. With a new captain on board, for the Shivajians it was altogether a year of new experiece. The boys were highly motivated and they exhibited unique team spirit in all spheres of activities and thus made the year a highly rewarding and memorable one.

The House is determined to keep up its flag flying high in the ensuing year. "Sky is the limit" is the motto of each Shivajian. He is fully determined to attain it.

NEHRU (Jrs)

House Master	Mr. S. B. Sasikumar
Attached Masters	Mr. P. K. Ravi Panicker
	Mrs. B. Radhika
House Captain	Rajeev D. Menon
Prefects	Laljith G. S
	Salil. V

The year 1991 dawned with new hopes and aspirations. It instilled in our boys, a strong determination to meet the challenges and retain the Cock-House Trophy. Though our efforts didnot bring the desired result, we feel that we had done our best.

The untiring talents were constantly at work in all spheres of activities to excel others. In the Inter House Recitation competition the performance of Nirmal K R (II nd place) and Anoop Krishnan placed the House on the top. Sichu Sebastian and Jisin Unnikrishnan had the distinction of winning the first position in the Inter House Malayalam and Hindi Essay writing competitions respectively. Anoop Krishnan exhibited his intellectual powers in the Inter House English Debate and won the second place. Sreejith. M of class VIII won the first place in the English calligraphy contest. In the field of Academics our boys maintained a consistent record of excellence and won many green cards.

In Athletics and Boxing we didnot fare so well as we expected. But we are proud to place on record the creditable achievements of Nirmal K R. in Athletics (Individual Champion in 'D' Division) and Sebin Jose (Best Loser) in Boxing Championship.

Our boys lifted the P T Trophy and stood second in the Inter House Cleanliness Trophy.

We may not have very glittering achievements; but our hopes and aspirations are afresh and our determinations unbending to attain new heights.

PRASAD (Jrs)

House Master	Mr. K. Sudhir
Attached Masters	Mr. S V Sarma
	Mr. M K Poonacha
House Captain	Issac Rajan V
Prefects	Shaiju T Joseph
	Aju O Mangaly

The Prasadian fraternity this year saw the prestige which the House has been associated with being kept up with the earnest efforts of all its inmates.

Kishore's flair for the native language brought the house the second position in Malayalam debate and he was adjudged the first. Jaina's good work in the Hindi debate brought him the II place in the event. He also got the first position in Light Music competition (Hindi). Rajesh Das who was the first in painting competition did a similar good work for the House too. Raghu and Ranjith's calligraphic skills won tham laurels.

In the Games field Martin Thomas won the first in cross country race and the House got that prestigious trophy. The pugilists from our house were able to secure the second place in Boxing and in this event Shanoj P S was acclaimed the best boxer. In athletics Alexander Mathew proved his height true in the real sense by being the champion in the "E" Group.

This year again, amidst stiff competition, the trophy for cleanliness was bagged by us with the great spirit of all the boys. An eventful year, and a memorable one. Inspite of the odds, the students march forward to serve better their country, contended and happy-the efforts of the spirited House Captain and Prefects well rewarded.

SHIVAJI (Jrs)

House Master	:	Mr S. H. Sharma
Attached Masters	:	Mr G. D. Takale
		Mr P. Mohammed Kunhi
House Captain	:	Merlin Geo
Prefects	:	Anish A. Nair
		Rahul R. Nath

It has been a memorable year for the Shivajians as the Cock House trophy found its niche in our House. This allround excellence is a consequence of pangs and pains both from individual's and the House's point of view.

The year started with a good perfomance by Manu. R. Mahes, Subin Chandy Sajith Raja, Anoop. R, and Cijal Lawrence to notch the Debating Trophy and a score by Sajith Raja and Gobind V. Srivatsa in Recitation helped the House to get the co-curricular Trophy.

In the games field it was the year when the Shivajians made a blue-wash We got first position in Volley ball, Basket ball, Cricket and Hockey though we had to satisfy ourselves as the runners up in foot ball. As the cadets of Sainik School NCC Coy we are proud in bringing our house to the first position in Drill.

The young scholars had our fair share of brains to bag this year's Academics trophy.

In Athletics Balu K. C. Kovoor and Sreejith. S of C and D groups respectively brought glory to our House. The combined effort of our boys took us to the Second Position in Athletics and P. T. competition.

Sreejith P. of VII std was awarded a Special Prize in Bharatha Natyam

It is certain that nothing would have been possible without the dedicated devoted and well co-operated team work of the young cadets of Shivaji House.

V. K. KRISNA MENON HOUSE (Jrs)

House Master	Mr L. Suresh Kumar
Attached Masters	Mr C. V. Sankaranarayanan
	Mr Roychen Mathews
House Captain	Salil. M. P
Prefects	Ganesh
	Goe John

This year V. K. K. M. House lost the services of its first House Master Mr. CVSN since he assumed charge as our new Senior master. Subsequently Mr. LSK took over as the new House Master.

The widespread conjunctivitis that struck our Campus made our Dormitory a temporary M. I. Room. This caused some hardship to our boys, who adjusted to it patiently.

Inspite of various handicaps, our cadets figured well in various curricular as well as extra curricular activities.

We proudly record that we got 8 green cards in the Ist midterm examination and 4 in the second. Harshan got Ist rank in class 7 C and Anoop A. P got first in 7 D. in First term. In the 2nd midterm, Harshan retained his position proudly and Anoop A. P got Second Rank in class 7 D.

Muhammed Kalam, Joshy. N., Jinesh. S. D., and Sajith. J, smartly contested in the athletics competition and bagged gold medals in the various items. Sebin participated in the Boxing competition and achieved the best loser's prize.

Our Captain Salil. M. P. rose to the occassion and got Ist prize in English essay contest and became 2nd in the Malayalam debate.

One of the best Classical singers of our school, Sandeep Kumar belongs to V. K. K. M. House.

Lastly, our Quiz team consisting of Manu B. C. & Harshan. R won Ist position in the Sports Quiz competition for class 7.

We are awaiting a bright future and we pray God showers his blessings on us.

VALLATHOL HOUSE (Sub Jrs)

House Master	:	Mr. K K. Viswanathan
Attached Master	:	Mrs. A. Saraswathy Amma
Matron	:	Mrs. E. Geetha.
House Captain		T N Divakar Das
Prefects		Lal Prakash
		Suresh Kumar.

We began this year with the motto—"To strive, to seek, to find and never to yield." Yes, we strove and we won.

With legitimate pride, we are to mention that the trophy for the Best House in maintenance, cleanliness and lay-out was bagged by us this year also. It was not a surprise that we saw, as in the past, quite a few distinguished visitors to our House this year. It was an honour and privilege to have Sri. K. Jose Cyriac, IAS, Honorary Secretary, Sainik Schools Society, with us. The twenty District Educational Officers of Kerala, also visited us and were impressed by our lay-out. Mrs. Suseela Gopalan, MP, the member of Local Board of Administration, was also our distinguished visitor this year.

In English Recitation Contest, we acquitted ourselves very well. A.M. Abhilash stood first, while Rohit Suresh and T. Saravanan were adjudged third and fourth respectively. Thus, the House emerged at the top this year also.

It is heartening to note that our boys maintained a record of excellence in Academics and lifted the coveted Trophy in Academics. Cadets G. Nagasubramanian, Amol Antony Jos etc annexed first positions in their respective sections this year. Along with them a number of 'glittering green-card' recipients are there in the list who have excelled in academics.

Dame fortune had turned her back on us this year in the games and sports areas. We had to surrender our titles in games and sports which we were holding in the past. We hope to put the lessons learned from the singularly unique experiences that came our way this year. In open competitions too we did not fare as well as we expected.

All told, it was an eventful year for us. Despite overwhelming challenges and handicaps, we were crowned again by the most prestigious award available to any House-the Cock-House Trophy, this year also.

VELUTHAMPI HOUSE (Sub Jrs)

House Master : Mrs Mary George

Attached Master : Mr N G Thomas

Matron : Mrs E Geetha

House Captain : I. P Unnikrishnan

Prefects : Tenny Sebastain
R. Rajiv.

The academic year under review has been an extremely rewarding one for the inmates of the Veluthampi House. The tiny tots of the School, not only adjusted themselves to this, their first house away from their homes, but also managed to bring to their ramparts many a trophy meant for the Sub Junior realms of the School.

The Athletics Trophy was one such Priced catch, which involved the collective efforts of Prajith Varma, Shabeer, Shamnad, Sajith Joseph, Praveen Isac, Ivan Thomas and Lineesh N. Amongst them they managed to notch many a first in the various Athletic events. All told, it was not a surprise to us at the House when Prajith Varma was adjudged the individual champion in the Meet. The House also made a clean sweep of the Games Field Honours by taking home the trophies for Cricket, Football and Hockey.

The Co-curricular competition, however, did not completely go the Veluthampi way. Apart from an occasional flash in the pan the House was certainly wanting in the instinct to bring off a superlative perfomance. Again the consolation here is the House's Contribution to the 'Children's Day' and the 'School Day' cultural activities-it was their musical choir that stole considerable part o f the limelight on both these occasions.

In the field of academics, promising performances by Praveen Isac, Vinay. V Prasanth R, Siby B and Thomas Mannu give us realms to be happy.

Two important trophies, the 'Cock House Trophy' & the 'Cleanliness Trophy' however continue to elude us. We are going to make a concerted effort to get them next year. Till then, we shall not rest on our oars.

English Section

CONTENTS

1 The Mad Man	R. Jairam, VIII Std
2 Public Speaking	Lt. Cdr. S. B. Ray
3 A Trip to Remember	M. P. Salil, XII Std
4 Nuclear Bomb	Capt. R. K. Nair
5 Aadi Shankaracharya's Advaita Vedanta	Sri. G. D. Tekale
6 The Executioner	Naveen Narayan Varma, VIII Std
7 An Arab's Quest	Beggin Johan, IX Std
8 Spirit of Adventure is Dead	V. Kannan, XII Std
9 A Trip to Jammu	Mehal R Mahesh, XI Std
10 The Stars	Nithin Jose, VI Std
11 Einstein And Relativity	Devata P Nair, XI Std
12 A Trip to Pangode & Neyyar Dam	Pratheek G. Thomas, VI Std
13 A Leaf from the Painful Past	Praveen G. XII Std
14 A Trip to OTA	Rajeev X Std
15 Whitey the Pet Dog of Vallathol	Gopalakrishnan R. VI Std
16 A Journey into the Outer Space	K. S. Priyajeeth XI Std
17 Concrete Jungle	George Cherian XII Std

THE MAD MAN

Jairam. R

VIII Std

His hunched form was seen in the multitude of boisterous people going for the village fair. There he walked, so conspicuous a figure, yet unnoticed by anyone except a couple of inquisitive boys. His hair was matted with a thick coating of dirt and his face looked as if it had not seen soap and water for a longtime. His clothing was bedraggled and hung down in loose strips, exposing the most part of his frail body through which his ribs were outlined clearly.

He had now reached a public water-pipe and as he stooped down to drink from it, his face was hideously defined against the sinking rays of the setting sun. The two childish onlookers, aghast at the face that they had seen, instinctively yelled out, "Madman! Madman!". At the cry of the two boys, the crowd almost automatically scattered. While the women and children moved away from him, the menfolk gathered together and started hurling stones at the madman. Some also started abusing him with every known invective in their vocabulary.

The man quietly bore this attack for sometime and as he found they would not cease, he bade them to stop. Then he asked them in well modulated tones, "Why are you hurling stones at me? Do you want me to go away from here? If that is the case, why don't you say so? Here, I am going. Never again will I bother you". After having delivered this short speech, he started walking away.

Then, many things happened simultaneously. A rubber ball bounced in front of him and rolled away. It was followed by a small girl and she too went in the same path as the ball. Then a bus came into view around the corner, and it was being driven at breakneck speed. The girl stood directly in the way of the oncoming danger. She stood there stock still, paralysed with terror. This was the time the madman sprang into action. He jumped at the girl and pushed her on to the pavement and likewise, he also jumped out of the way, the bus just inches from his legs.

Instantly, the crowd was in a bustle. The nurse of the girl (she was going to the fair with her nurse) came and took her in her arms and inspected her thoroughly. Apart from her crumpled dress, a few minor bruises and some shock nothing remained which bore testimony to her recent encounter with death. Now, the crowd's attention was riveted to the madman who, when asked if he were feeling bad, staggered to his feet and with a watery smile, said, "once a madman always a madman! Why bother about him?". The crowd offered their sincere apologies, and after profusely thanking him they left, with the exception of one man. This man walked upto the madman and asked him why he had risked his life for a girl who was a stranger to him.

The madman again smiled his watery smile and began to tell his story. He said "I did not risk my life today to save a

stranger. I saved my only sister's daughter today. Once, I too had been a rich man. But I was a man who did not take much delight in worldly wealth and I gave up my house to my sister and her husband. I only occupied a single room in the palatial mansion for my reading, for I loved reading very much. But my wily sister and her husband made me lay my signature on a paper which said that I gave her all the properties which I had acquired. The turned me out of my own house, but what does it matter? I am now a madman living scotfree".

Having given this explanation, the madman walked away, leaving only the dying rays of the evening sun and the man with whom he had spoken, witnessed to his simple yet human story.

Public Speaking

Lt Cdr S B Ray

Headmaster

Introduction

Public speaking is an art and a technique which any person with average intelligence can develop. A good speaker is one who can communicate a message to an audience, one who says interesting things and says them well & one who speaks clearly and speaks with self confidence and ease before an audience.

The ability to do this is not difficult to acquire. It is not a gift bestowed by providence on only a few rarely endowed individuals. It is like the ability to become a good swimmer. Any individual can develop his own latent capacity if he has sufficient desire to do so.

Wherever and whatever you are, you will be required to communicate effectively and convincingly. History shows that immortal speeches of great men like Abraham Lincoln, Winston Churchill, John F Kennedy, V K Krishna Menon, Dr S Radhakrishnan, Pandit Jawaharlal Nehru and many others, had an effective impact on the nations in particular and the world in general. you must remember that good public speaking is the shortest road to leadership.

Planning Your Speech

Preparation and Delivery are the two distinct operations involved in giving a speech. No doubt, your first efforts should be turned toward the preparation of your talk-whether you intend to write it out and deliver it from a manuscript, or to speak from comprehensive notes.

You can't feel confident unless you know what you are going to say. Hence unless you have become a truly experienced Public Speaker, you should write out your speech. Writing out your speech will help you to time it also.

Writing your Speech

you should ask yourself the following questions, before you start writing down your speech:-

(a) Who is my audience?

(b) What is the occasion?

(c) Will I be the only speaker?

(d) How long should I speak?

(e) What should I talk about?

(f) What is the object of my speech?

The answers to all the above questions will help you in framing your speech in the right prospect. A well written speech has a beginning or introduction, a middle, and a conclusion. As Plato said, "The beginning is half of the whole and we all praise good beginning", you must aim at a good start.

You will be able to win the immediate attention of your audience by:-

(a) Arousing curiosity

(b) Relating a human interest story

(c) Beginning with a specific illustration

(d) Using an exhibit

(e) Asking a question

(f) Opening with a striking quotation

(g) Showing how the topic affects the vital interest of the audience, or

(h) Starting with shocking facts.

Don't make your opening too formal. Make it appear free, casual and inevitable.

As regards the 'middle', arrange your material in such a way that one thought follows another logically, always keeping in mind your main theme, and holding the climax until the end. Prepare your speech as you build your house, brick upon brick. Your bricks are your concepts and facts, your mortar is your anecdotes, quips and quotes.

While building up your speech, you must keep the following in mind :-

(a) Be sure that the thing you wish to speak about is clear in your own mind.

(b) Avoid too many technical terms.

(c) Restate your important ideas, but don't repeat and don't use the same phrases twice. Vary the sentences, but reiterate the idea without letting your hearers detect it.

(d) Make your abstract statement clear by following it with general illustrations, and what is often better still, by specific instances and concrete cases.

(e) Do not strive to cover too many points. In a short speech, one can talk from one or two angles of a big topic.

Always stop before your audience wants you to. "The point of satiation is reached very soon after the peak of popularity". Hence, once you have reached a natural climax, you should not go on toward another climax, thereby wearying the audience which expects an ending.

Concluding your speech, you should sum up only the main points as what is said last is likely to be remembered longest.

Secrets of Good Delivery

There is something besides the mere words in a talk which counts. It is the flavour with which they are delivered. "It is not so much what you say as how you say it".

You need not memorize your written speech, but you should read it over several times. This will enable you to deliver it almost as though you had memorized it.

The following points must be kept in mind to achieve a good delivery of your speech :-

(a) Speak distinctly

Sound each letter distinctly. Bring out each consonant and vowel. Sound each syllable so that each syllable is distinct from the syllable before and after. And above all, open your mouth sufficiently well.

(b) Be Sincere, Simple & Specific

Speak only about what you are convinced. Avoid complicated or stilted language. Do not present your thoughts in vague generalisations. Be clear and right to the point.

(c) Make proper gestures

Make only those gestures which you feel an urge to make, only those which your inner conviction prompts you to make. Use your lips not only for articulation and enunciation but also for emphasis. Decision and finality can be brought out with pursed or tightened lips, and something pleasant and hopeful should turn your lips into a smile. Nod your head in agreement, and shake it for disagreement. A toss expresses disdain, a tilt-questioning, bent forward-determination, raised slightly for pride and joy.

Don't develop a habit of rocking back and forth, shifting frequently from one leg to the other, or fumble with your hands. If you must make nervous movements, place your hands behind your back and twist your fingers there where no one can see the performance!

During your talk, do not fix your gaze on one individual or on one spot. Keep the entire audience in the range of your eyes by focussing your eyes at different individuals in the audience.

(d) Tone and pauses.

Never begin your speech in a loud voice. Speak slowly so as to give your audience a chance to get used to you and to your voice.

There are four things to be remembered and practised:-

(i) Stress important words, subordinate unimportant ones.

(ii) Change the pitch of your voice from high to low and back again.

(iii) Vary your rate of speaking, running rapidly over the unimportant words, spending more time on the ones you wish to make stand out.

(iv) Pause before and after your important ideas.

Proper use of a Mike

If you are using a Mike,

(a) The mike should be tested before the speech.

(b) The distance between you and the mike depends upon the mike's sensitivity. Normally it is 10-12 inches. Your speech should not blast the ears of the audience!

(c) The mike is not something to lean upon. Keep your hands free for gestures.

(d) Be natural and be distinct while you speak.

Conclusion

Public Speeking is a skill, and just like any other skill, regular and sincere practice of speech preparation and delivery, will improve you on public speaking. Hence before you give a talk, be thorougly prepared. Give real thought to the speech before hand. Remember, failure to prepare a speech is neither fair to you nor to your audience. On the other hand, proper preparation will give you more self confidence. Remember the encouraging words of the Mother.

"It is not because a thing is difficult that one should give it up, on the contrary, the more a thing is difficult the more determind should one be to succeed in it".

0 0 0

A Trip to Remember

(Visit to the NDA by the batch of 92)

M. P. Salil

Std XII

The students of Class XII accompanied by our Headmaster Lt. Cdr. S. B. Ray left for the National Defence Academy, Pune on 27th morning of July 91. We spent two interesting days at the Academy and also visited the Airforce station at Lohegaon and the College of Military Engineering at Dapodi Pune. Thus the students were bestowed with a truly motivating tour to NDA at the right hour of their stay in school.

We boarded the Jayanthi Janata Express which set out at day break on 27th of July. We had a pleasant journey through Tamilnadu, Andhra, Karnataka and Maharashtra and alighted at the Pune Railway Station on 28th midnight. From here we moved to the Academy by the NDA bus.

All our messing was arranged at the Cadet's cafe. We were welcomed by the Adjutant of the NDA Major Alex, one of our old boys of the 1970 batch. The same day we started our schedule visiting one of the squadrons out of the fifteen- "Golf squadron" (4 squadrons form one battalion and there are 4 battalions in the Academy) Each squadron has a strength of 120 and each cadet is provided with a cabin, in which he has a study table, cupboard, table lamp and beddings.

Next we proceeded to the Science Block where we went around the workshops. These schools of Basic Engineering, we have been told are important for any cadet, as he learns carpentry and foundry in the first term, Blacksmithy and welding in the second term, sheet metal fittings in the third term and toolmaking in the fourth term.

We were thrilled to see the allround training sites in the Academy; the indoor stadiums, football and other outdoor game fields, weight-lifting training centres and two swimming pools, providing a pleasant sight to us.

In the evening we visited the "Hut of Remembrance". This monument is built in honour of the valiant officers who passed out from NDA and had laid down their lives for the nation.

The main building of the Academy is called "Sudan Block". It has a height of 132ft. and is built with black stones. Infront of the Sudan Block there is a red Ashoka stupa. The cadets mess at NDA is the largest mess in Asia. The mess can accommodate 3,000 persons at a time.

The Khetarpal Parade Ground is where all important Ceremonial Parades and the POP (passing out parade) are held. All the arms and ammunition possessed by the Academy is kept safely in the ordinance stores.

Among the many pleasant experiences for the Cadets was the chance meeting with ex-kazaks. They had organised a

'Gettogether' in our honour that evening. We were also shown a documentary film on the NDA in their spacious Auditorium.

The following day we started our visit from the motivation centre called as Habibullah Hall. There we saw the scissors used for the opening ceremony, the history of NDA in pictures and other interesting memorabilia. From there we proceeded to the EQUESTRIAN LINES where over 170 horses are housed. Their name, breed, year and such details were explained to us.

We then proceeded to the Air Force Training Centre (AFTT) where the 6th termers opted for airwing are finally trained. We were deeply inpressed by the lectures given at the AFTT. From Air Force T. T. to the Naval Training Centre was our next halt. Here we were shown various charts, the present Navy at a glance, ship side models and models of Harbours.

The Peacock Bay lake at Khadakvasla was our next halt. Here we were taken on a Naval motor boat and we sailed by some of the most picturesque spots we had ever seen before.

After the NDA, our next place of visit was the Airforce Station at Lohegaon. Sqn. Leader. Harpal Singh, our principal's son-in-law and Flt. Lt. Rajeev an Old Boy were of great help to us. We had tea with these officers and were then shown the Jaguars and MIGs. Some of us even had the thrill of sitting inside the cockpit of these prize possession of the IAF.

From there we proceeded to the College of Military Engineering (CME) where we were given a lecture by Lt. Col. M. K. Ghai. We were also shown a documentary film "Antarctica Expedition". Here we also met an old boy Major Joy Koruthu. We later had our lunch at the officer's Mess.

After that we returned to Pune Rly station and then went for shopping for two hours. We boarded our train at 7.30 PM for our return journey to Trivandrum. Our journey was a memorable, enjoyable & informative one.

Our thanks are entirely due to the school administration for making this dream come true for us.

The Nuclear Bomb

By Capt. R.K. Na
Regist

1 So far public interest in our country in nuclear weapons was mainly academic. The development of nuclear weapons with greater and greater destructive capability drew only comments from various circles from time to time, but the general public by and large were only vaguely apprehensive; further the possession of these devastating weapons by the super powers, apparently friendly to us, did not appear to pose any immediate threat to our Security.

2 Recent Statements by the Pakistan Government that they have a nuclear bomb and have the capabilities to deliver the nuclear bomb any where they want to come as a rude shock; for the first time the general public felt of the grave danger of India being exposed to nuclear attack. Apart from subconscious fear, a strong sense of resentment is gradually growing in the minds of general public at India's helplessness and conversely the enhanced prestige that Pakistan appears to have gained. Recently politicians of certain parties have been making loud demands for India to go nuclear. Whether India will go nuclear or not is anybody's guess, but the general public interest has positively been aroused and the common man is talking about this matter.

3 I am sure the readers are aware o the basic principles involved in a nuc ear explosion. The aim of this essay i to explain various effects of nucle explosions.

4 In order to understand the effects o nuclear explosion the best thing woul be to take the example of the 20 K atom bomb exploded on Hiroshima an Nagasaki from a height of 2000 ft abov the ground.

5 When the detonation takes plac intense amount of heat and high pressur are produced. Due to sudden coolin and vapourisation it takes the shape o a mushroom. In the case of Conven tional TNT bomb nearly all the energ is given out in the form of the blas and heat.

As the nuclear explosion takes place tremendous amount of nuclear energy i given out in four forms ie. flash, hea blast and nuclear radiation. Of the tota nuclear energy given out in the form o flash and heat, 35% is blast and th remaining 15% is nuclear radiation. These four forms of nuclear energy ca cause intense damage to material an casualty to human beings. The flas

produced has very high intensity of illumination. If we happen to look at the flash even upto 15 KM away from the ground in the first few seconds of the explosion, we are likely to suffer from permanent blindness. Beyond that even Upto 50 KM away we may suffer temporary blindness which may last for 2 minutes during day time and may persist upto 15 minutes at night during clear weather.

"Ground Zero" is a point on the surface of the earth which is directly below or above the point of detonation of a nuclear weapon. All distances to assess damage to material and human beings will be in relation to this "ground zero"

Heat Effect:

In addition to the flash, intense quantum of heat upto millions of degree C° is produced. This takes the shape of heat wave which travels in all directions with the same velocity as that of light. This has very little penetration power. It may set fire to combustible materials like paper, fuel, dry wood and the like in the vicinity of ground zero. The heat wave can cause burns of various degrees and consequently death depending upon the distance from the "Ground Zero".

Blast Effect:

Human beings to an extent have some resistance to withstand the pressure of the sound produced. But the blast wave may damage ear drums completely. If very near to the "Ground Zero" it may cause death. Blast waves may cause serious damage to buildings; bridges, vehicles and other equipments. Civilian population may suffer heavy casualties due to destruction of buildings and secondary fire caused as a result of the blast.

Nuclear Effects

15% of the total energy produced by a nuclear explosion is in the form of Nuclear Radiation. The rays produced can travel almost at the speed of light. It has very high penetration power and though this energy is not visible, it has very harmful effects. It may also contaminate airspace over the area of operation. Surface burst produces induced contamination and fall out which persist for a long duration. Human beings are very vulnerable to over dose of radiation. Recovery, if there is any is very slow.

Thus India going 'nuclear' for defensive purposes is a step that has to be carefully pondered over. If we are threatened by outside forces, we have no option but to go ahead. Sabre rattling with words, as we have been doing time and again may not yield the desired results. We must demonstrate our potential might.

Aadi Shankaracharya's Advaita Vedanta

Sri. G.D. Tekale

1) Knowledge or consciousness absolute is the reality that is Brahman. Brahman is 'Nirguna', 'Nirvisesha', and absolute consciousness. It is one, indivisible, without second, having in itself no 'Bheda' (difference) either 'Sajatiya', 'Vijatiya' or 'Swagat' - meaning respectively the difference within the same species as between two trees, 'between different species as between a tree & a cow and within itself as between the branches, leaves etc of a tree.

2 The Jiva is essentially the same as Brahman and is therefore self-illumined, unlimited and ever free. Its limitedness and all its consequent effects are due to 'Upadhis' or conditions which, again, appear through 'Avidya' (nescience) and as such are unreal. Eliminate the Upadhis. The apparent duality at once ceases and the Jive no longer retains separate identity. The same personality is bondage, that of universality is freedom. To be Brahman is not the extinction of the individual rather it is the expansion of one's individuality into the infinitude of Brahman. The Jiva is always Brahman. During bondage the Upadhis screen this truth; in the state of freedom it shines forth as Brahman as what it always is; nothing new happens.

3) Brahman simply appears as the world including individuals as well through Avidya. The world has a phenomenal reality, but no reality of its own. Avidya is no entity separate from Brahman, but it is indefinable and negligible ('Anirva-chaneeya 'and' Tuchha').

4) Brahman is realized by the knowledge of the absolute identity of the Jiva and Brahman.

The dictum or Mahavakya 'TATVAMASI' reveals this identity. 'Mukti' (Liberation) is nothing but the realization of this identity; it is quite possible even in this body, that is, even while living 'Jivan-mukti' Ramana Maharshi was such a Jivanmukta as he has realised this Brahman.

5 Permanent bliss can never be a result of work. It is directly attainable by knowledge and once enlightenment has been obtained, no work is necessary. But till then prescribed work must be scrupulously performed; as these certainly help towards realization.

6) Although Sankara does not really admit kinds of truth, yet for the sake of convenience, he speaks of (1)'Parama-rthika' truth - attributable only to Brahman (2) 'Vyavaharika' truth, this is attributable to the objects and 'Pratibhasika' truth, that is attributable to the individual -

7 From the (1) Stand point of Brahman, Maya is 'Tuchha' (negligible) the question of its existance or non-existance does not arise (2) from the stand point of strict logic, Maya is 'Anirvachaneeya' (inexplicable) ie., it logically fails to explain any relationship between Brahman and the objective world. (3) from the stand point of Common experience Maya is 'Vastave' (real) as it is the very life of the world.

(Talk delivered by Sri. G.D.Tekale at the first Satsang of Sri Ramana Maharshi Kendra on 4th February 1990)

THE EXECUTIONER

Naveen Narayan Varma
Roll No: 2676
Ashoka (Jrs)

It was the summer of 1789. Autumn was round the corner waiting for its seasonal call. Fraucoise Autoinetle and his son Autoinetle were walking down the central avenue towards 'MAIN SQUARE'. By the time they reached there almost half of Paris had assembled there. They were waiting, and waiting impatiently to witness the death of Monsieur. Marechal Niel, the leader of the palace guards who had bean one among the most hated and feared persons in France during the reign of Louise the XVI.

Today he would look up into the eyes of his executioner the same way others had looked up into his; just before their death at his hands.

Fraucoise Autoinetle had been the royal executioner for the past thirty one years. Today his son would take up his father's profession as was the custom. Autoinetle, peaceful and god fearing by nature had refused many a time to partake in that kind of profession. But he accepted at last because only then he would be able to rescue his family from the cutches of death. An executioner earned only a modest sum which barely enabled a man to keep his body and soul together. When speaking about the profession it can never be treated as inhuman because it gives to some, the one thing man has not been authorised to give, quick painless death.

For the prisoners languishing in the dangerous of France, life is not the one we nourish, we live. It is one of atmost cruelty and pain. For them quick death is godsend.

Father and son climbed up the stairs and stood in front of the guillotine. For them the guillotine was a muemenic of the bygone era of death and hunger. Fraucoise thought about the revolution and the aftermath which ensued. The ruler was still in luding. He thought of the how fast France had risen to a glorious. position among the European nations. The sudden ringing of a bell jolted him back to reality.

Stones were seen flying through the air. The crowds roared. Marechal Niel was being brought forward through the multitude of people. The police and the military had a hard time in keeping back the crowd. One or two stones hit Marechal Niel and he crumpled to the floor. The guards brought him upto the stairs and forcibly inserted his head under the blade. His hands were tied at the back. The crowd became quiet. The wind stopped blowing the overhanging clouds accumeu-tated. It seemed as if even they wished to witness the end of Marechal Niel, an animal God wrongly called MAN! Through the clouds the glistening rays of the sun came in and the blade of the guillotine gleamed like silvre.

Autoinetle put his mask on his head. He took a few steps forward. He saw the pitiful countenance upon the face of Marechal Niel. He turned back and tears swelled up in his eyes. But then he remembered the thousands of his countrymen who had been mercilessly slaughtered by Niel and his guards. He turned back slowly and then clenched the rope in his hand. His fingers tightened upon the rope. He doped his eyes and muttered a prayer to the treator. Then he let go off the rope.

There was an imperceptible sound when the sharp blade met the flesh. Autoinetle opened his eyes. Something hot and wet splashed against his frame. He took off his hood. Blood was splashed every where. The body of Marechal Niel was quickly removed by the guards much to the annoyance of the crowd. The passionate look of his father failed to reassure him. He looked at his hands, the very hands which had brought quit and misery to a whole family. Tearsfrom his face mingled with the blood in his hands. The stende of flowing blood suffocated him. The blade was smeared with the blood. Francose came up to reassure his son for he very well knew that his son was fighting a pitched battle deep down his heart. He too had experienced the same thirty one years ago. Autoinetle kneeled down and hid his face in his bloody hands. His father tried to consoled him. Autoinetle looked up at the sun and in the rays of the sun one could see tears how down his face, the tears which had deaused him of all his sins.

An Arabs Quest

by Beggin John
Std IX

Wake! Comrades, Wake!
For the Wind of the Eastern land blows,
And here in my breast, the Arab heart aches,
For the Call of the Oasis floats into my ears.

Set Sail the ships of the desert you own,
Across the rippling waves of Sand,
And Over the beauty of the huge Sand dunes
And over the Crescent Barchans.

As the veil of the bride in the Arabian night,
And like the party of that particular night,
Darkness covers this little fair,
With caravans marching pair by pair.

Fight! Comrades, Fight! The desert demon,
For not reaching the Oasis is a plight,
Where the dates hang like Yellow Lemon.

So fight! comrades fight! all through this night,
To the palm lined Oasis,
Where falls the golden sunlight,
And where the sweet waters kiss the sands.

Spirit of Adventure is Dead

(Two Cadets from the school Kannan. V. Std XII and Isaac. Std XII Participated in the Inter-schools Debate competition held at Cochin.

The topic for debate was" In the opinion of the house the spirit of adventure is dead."

Kannan. V. moved the motion and the following is the text of his speech)

Mr. Chairman, Ladies and gentlemen,

Permit me to do some loud thinking on the resolution we've before us today. Surely there could be no differance among us as to what constitutes an adventure.

It means daring enterprises at grave risks to oneself. But todays resolution specifically mentions the spirit of adventure. It's here that the discriminating listener should detect the subtle distinction between a catalogue of adventures and the quintessential spirit of adventure.

It's my contention that many of the glorified adventures of the present days are the triumphs of science and technology and also of man's inventive genius. To take an example, space travellers become possible only by the marvellous combination of launching systems, survival techniques, capsulated breeze dried food, sophisticated instrumentaion and the wonders of a remote control. All orchestrated by a super computer. The astronat is at best a well trained captive living system. An operator of gadjets and a recorder of Data. Let,s not forget that along with the astronaut lesser creations like cats, dogs, mice, monkeys and even bees have travelled in space without getting any accolades. Do not forget that unmanned space crafts have also brought back equally valuable information thus nullifying the role of the astronaut in such missions.

Today if a project to climb a mountain peak or to cross a hostile continent is announced, it is followed by lucrative offers of sponsorship and of TV and publication royalties. A vast system of logistic support on the ground and from the air, two way communication system weather proof clothing, medical aid and the like take away the sharp edge of adventure and reduce the risks Involved. Naturally this becomes the triumph of science and technology and not of the human spirit involved.

Now compare all these with Irwin and Mallary perishing in their attempt to scale Mt. Everest in the 1920's. Think

of Charles Lindbery trying to cross the Atlantic air space in a single Engined air craft without a co-pilot, a radio, radar or other navigational devices. Do we have today a Livingstone or a stanley trekking across the Dark continent of Africa or a Franis Chickester, who at the age of 65 sailed around the world unaided in a small boat. It's in them we see the genuine spirit of adventure for they never had such vast support systems and assurances of safety.

The spirit of adventure has even left the battle field. Instead of the intrepid soldier charging with the gun and the bayonet today we see computers deciding targets and sending missiles showering death and destruction all round.

If the true spirit of adventure lies in the mind of man, then it's got relevance in other aspects of life also.

Adventures in the realm of thought, social reform, culture, literature and social service. Do we have today the peers of a Shankara, a Kant or a Deway in Philosophy, A Beethoven or a Mozart in music or a Winston Churchill in crisis Management. After the death of Gandhiji do we see any such charismatic personality with such adventurous ideas and mass appeal, who could assuage conflicts based on language, religion, and caste set by his own sterling example?

Today we have hunters who decide targets with the help of radars and shoot with recoilless guns fitted with telescopic lenses. Athletes set up records on the strength of steroids and other drugs.

Should I say anything more to prove that the triumph of science and technology has snuffled out the true spirit of adventure? Man's inventive genius has touched dizzy heights, but the spirit of adventure alas! is dead and gone.

Mr. Chairman,

Pardon me if I do sound cynical in my approach to todays resolution Viz-a-Viz that the 'spirit of adventure is dead I for one believe that the spirit of adventure today is as alive as it was when Eve decided to eat the apple and later ask Adam to have a go. I believe that the expression spirit of adventure needs to be received through unbiased and unprejudiced spectacles; that we must give the expression contextual and relative relevance with regards to the age and the times in which we live. By spirit of adventure is implied the possession of certain basic human qualities which impel the individuals on to certain daring feats. Today the word daring has undergone a seachange as can be seen in the book of records published by the ever bulging publications like the 'Guiness Book of World Records.' spending many hours in a cage in the company of snakes and climbing Mt. Everest, may be for the umpteenth time, even by ladies, and without the help of the oxygen apparatus is still being done though they do not cause eyebrows to be raised, as they had when it was done for the first time.

Today with the advent of modern science and technology many daring acts are perpetuated but apparently the sting in them has been removed due to the collision of science with feats. Despite this the spirit is still there in the individual. Crossing the Atlantic single handedly in a raft is still being done today but today, the adventurer takes a wireless set with him thus reducing the chances of an unlikely eventuality.

Again using science as a Landmaiden, man has widened the scope of his adventures. Every now and then, the

advanced nations send man and other animals into outer space. Even our country has succeeded in putting one of our young pilots into outer space in a Russian spacecraft. Indians are among the few who have established a permanent research base in the inhospitable environment of the Antarctic.

Mr. Chairman, my opponents today are putting the cart before the horse when they talk of the spirit of adventure being dead. Have they thought about the struggles that precede a scientific discovery ?

A scientist who spends his time researching in an atomic plant or discovering the cause of an infectious disease or isolating a deadly virus is in the cause of his voyage of discovery subjecting himself to grave risks. Think of all the thousands of scientists and other researchers out to find more about a disease like AIDS and subsequently, a cure for it. Aren't they exhibiting great courage by taking such a plunge into the darkness ?

Finally, Mr. Chairman, for us the majority of Indians the spirit of adventure is inherent in our lonely struggle for existence we don't have to go chasing for it. Right from the dangerous potholes and other death traps on the pavements of our roads, to the faulty structures we put up with adulterated cement, the sword of Democles hangs over the majority of us Indians, every day of our lives.

I shall end my speech with an extremly relevent anecdote -

The Captain of a Visiting Russian football team was recently interviewed by the Trivandrum kendra of the All India Radio. He was still Perspiring at the time of the interview after what seemed to him as a very dangerous ride in a car through Trivandram at the height of the rush hour when thousands of pairs of legs, two-wheeled and four-wheeled traffic Vie with each other for the monopoly of the roads. On being asked what his impressions of India were, he is reported to have said, " Till I came to India, I never believed in God, now I know that God really exists ."

So much, Mr. Chairman, for the Spirit of adventure, ask for it and it is there everywhere and that for in abundance

Thank you.

A Trip To Jammu

Mehul. R. Mahesh
Std XI

75 cadets under S/o Mr. C. K. Kovoor and Havildar Bahadur Singh attended the combined Annual Training camp for Sainik schools held at S. S. Nagrota (J and K) from 7th January to 16th January'92.

We started from Trivandrum central at 4.am on 3rd January'92 by the Himsagar Express. As we got no reservation due to the short notice of the camp a general compartment was kept reserved by the Railway authorities, and we allowed no one to enter it till we reached Jammu. The train journey was indeed interesting as most of the cadets were going out of the state for the first time. We went via Palghat, Madras, Jhansi, New Delhi, Ludhiana and finally reached Jammu.

We started experiencing the cold weather after we entered Maharashtra. We reached Jammu on 6th January'92 and were told that the camp would begin only on the following day. So we spent a day in the huge hall of the waiting room at the Railway station.

All of us were extremely thrilled to reach the camp site at Sainik School Nagrota the next day. We were accommodated in tents and had to be contended sleeping on the ground. For our daily chores we had to go to River Tawi which was quite close by.

Six schools, S. S. Amaravathi (TN), S. S. Korukonda (AP), S. S. Kapurthala (Punjab) S. S. Kunjepura (Haryana), S. S. Nagrota (J and K) and our school took part in this camp.

Our camp, Commandant was Col. I. S. Bhinder and Deputy camp commandant was Lt. col. B. S. Rawat.

Our day began with P. T. at 7. 15 a.m. followed by breakast at 8. a.m. From 9 am. to 1. 30 P.m. we had our drill, Map reading and lecture sessions. At 1.30 P.m we had lunch followed by a session of drill from 3. P.m. to 4. P.m. Later we had games. A roll call at 6.P.m. marked the end of the days activities.

On the 12 th of Jan' 92 we were permitted to go for an outing to the famous Vaishno Devi Shrine. We were taken to Katra which is an hours drive from Sainik School, Nagrota. From here we had to trek 14 k.m.s uphill to reach

the temple. The snow-capped mountains and the scenic beauty was a treat to our eyes. Trekking on the snow for the first time in our lives was a marvellous experience. To reach the shrine we had to pass through a very narrow cave one behind the other and wade through a stream in side the cave. Soon we reached the shine. After darshan we took rest for some time had our lunch. We started our trip back and reached the camp around 10. P.M.

A lot of Competitions were conducted in the last phase of our camp. We put our heart and soul into These competition and bagged the first place in the cultural programme competition. We were second in Kit-lay out, fourth Inti ative exercises and firing, fifth in Drill and cross courty race.

In the individual competitions, Robins Mathews was adjudged the Second best Cadet of the camp.

The Closing Ceremony was on the 15 th. The next day we took the Jhelum Express to New Delhi and from there we boarded the Kerala Express and reached Trivandrum on the 19th of Jan. In fact we had a wonderful experience filled with enjoyment and adventure. The Camp Provided us the opportunity to interact with the students of other states and enabled us to acquire more knowledge of their culture.

We thank Mr. Kovoor, our master and Hav. Bahadur Singh for their guidance and cooperation through out the camp.

Our thanks also goes to the school authorities for giving us an opportunity to attend such a fascinating camp.

x x x

The Stars

Nithin Jose
Std VI

You twinkle and shine
On a moonlit night ;
And when the Clouds darken the moon
You shine and shine like anything

Some day I'll try and reach you
By standing on Others head-
And Pole vaulting over the Spire
To catch you above the tower.

— x —

Einstein and Relativity

Devatha. P. Nair
Std XI

Relativity appears a rather quizzical term, doesn't it? This was the concept which took the scientist bv surprise and rendered ev en the 'Confusinses' among them confused. This was not, as it would seem, the hallucination of a crazy brain but rather the brain child of the scientific prodigy of the 20th Century Albert Einstein.

Albert Einstein, referred to as a mordern Merlin conjuring new and astonishing notions of space and time, was born to German Jewish Parents. He was a late beginner for he could not speak till he was 3 yrs old. After his early schooling he wanted to join the Swiss Institute but farct badly in Biology and German, which, of Course, he later on got through. As a student Einstein was very rebellions and often cut classes to stay in the library and in the laboratries. He never took down his notes and was often found cramming with friends notes. After he graduated he found a job in the Swiss Paten E office.

This was perhaps the ideal environment for him, for it was at this time that he came out with his new ideas, providing explanations for the failures of the experiments of Mordey and Michaelson. Einstein's postulates of 1905 shuttered the myth of Constancy of time, Mass and Space. Earlier Morley and Michaelson had measured the the velocity of light and looked out for differences arising due to what was called "ether wind".

But to their amazement velocity of light remained constant. Einstein based this consistancy of light through empty space as the first past of his theory. He went on to state that nothing is absolutely at rest, everything is in motion relative to the other. That would be to say that if we consider two bodies travelling with different velocities, the velocity relative of one to the other need not be the velocity off either of the bodies.

This rule, however, failed to explain the velocity of light waves. That is, if 2 persons, one on earth and the other on a spaceship were to measure the velocities of light, they would, contrary to the existing laws, arrive at the same result. Einstein concluded that the timing system used to measure time and length of the yard stick would, suffer a change so as to maintain the observer in the space craft is relatively shorter than the one on earth and his clock ticks slower than the one on earth.

Based on complex Mathematical calculations, he found that a space craft travelling at a speed equal to 9/10 of the velocity of light has in it the yard stick measuring 36 cms on earth shrinking to 15.6 cms, and a clock registering 5 secs on earth registering only 2 secs on the same time interal. A space man on a trip lasting 100 earth yrs travelling at 9/10 velocity of light would find that he had spent 43 yrs in space. If the of an object were to exceed the velocity velocity of light then the velocity time graph would out the time axis on the graph resulting in negative time. Einstein ruled out this possibility and started that nothing could exceed the velocity of light. This carbed the idea of enjoying a ride through the ages as predicted by H. G Wells.

Einstein furthur stated that along with length and time, Mass also suffers a change with change in velocity and becomes infinite at the velocity of light. Thus he derived the famous $E=MC^2$ equation(Energy=Mass x Velocity^2 of light)

In the light of what happend after Hiroshima and the. Atom Bomb, a wit was to parody the equation as meanil that Existence was possible only if man learns to coexist squarely on this earth.

This in a nutshell is relativily and the father of this theory was a very humble person, always moving about with baggy trousers, unkept half and an omnipresent pipe. An accomplished musician and humanist, he shared the aftermath of his attainment of fame teaching and telling the children stories. He spent his last days preaching the gospel of peace along with the famed mathematician. Betrand Russel.

A remarkable fact that figures about this great man's life was that what appeared a mystery to a layman was also a mystery to him. Yet, he, a persemted Jew in his own land had the answers for some of them. In his won words the most in comprehensible. Thing about the world is that it is comprehensible.

A Trip To Pangode And Neyyar Dam

Pratheek George Thomas
Std VI B

On the 18th of July 1991, the boys of classes VI C & VI D went on a study tour organized by the school. Our Headmaster, our Master Mr. SHS and our prefect Lal Prakash accompanied us for this tour. Some of the mess workers also came with us for the tour. We had no P-T. and during that time we prepared ourselves for the tours. We wore white fullsleeves shirt, tie, steel grey pants, white socks & black shoes for the tours. After break fast we stood in front of the Mess waiting for the school bus to arrive. The bus came, and we all rushed into the bus to occupy a window seat. We went to our Principal's, Headmaster's and Registrar's residences. We bid good bye to the Registar & Principal. Our Headmaster got into the bus and we continued our journey. After we left the school campus we sang a lot of songs and were clapping our hands throughout. Though the journey was long we didn't feel bored. On the way we were chatting because we were in high, spirits. At first we went to the Pangode Military Camp. There an officer from the 'Maratha Regiment, who was our guide showed us all around. First he took us to the dining hall of the officers' mess. From there he showed the trophies, medals & prizes won by their Regiment. He also took us to the Cells, Headquarters, the firing Range and to the temple. At the firing Range he offered a chance for four boys to shoot will SCR Rifles. I was also one of them. There were targets kept about 10-25 metres from the firing point. One of my friends Rajesh. M-R, hit the target. The officer guide asked questions and the chance to shoot was given to those boys who answered the questions. Then he took us to the temple. Due to shortage of time, we could only see the inside of the Mandir by putting our heads through the window, but only two boys were taken inside the temple. Nextly he took us to the Auditorium where we were giventea and snacks. On our way back we saw a few tanks in the Military area.

After visiting Pangode, we went to Neyyar dam. Here we were divided into two batches first VI C boys went in the van of the wild life Authorities then the others initates I we went. First we went through a mud road and reached a shed. The shed was opened and the van went inside. Then the shed was closed. We saw another door open from other side of the shed and the van went through the open way leading forward. We saw two Lions - a lion and a lioness. They purred and when they moved about we all felt a chill go up our spine. Later we went to see the dam. It was a very good sight to see how the dam was constructed & how it matched with the beauty of nature around it. Then we had our lunch in an open space near the office of the water Authority of Neyyar Dam. On our return, we went to Shankumugham Beach. We played Dog and the bone in which our house won. As the sea was very rough we weren't allowed to go into the water. We went and sat on a raised ground nearby. The TRIVANDRUM AIRPORT. was close-by we were given Biscuits & Tea as evening snacks on our way to pangode. We also went to the zoo. There we saw many monkeys, hippopotamusus, deer, goats, birds, bears & other animals. We gave groundnuts and bananas to the monkeys in the zoo. Then we went to the Reptile House there we saw different kinds of snakes like Cobra, Pythons, Vipers, Rattle snakes etc. Then we returned to school. We were all very tired when we reached school. We didn't eat much for our dinner. Then we went and fell asleep on our beds. We thank the school authorities for organizing such a happy & joyful study tour and also hope that they will organize similar study tours for all of us in the school, in the coming years.

'Whitey the Pet Dog of Vallathol'

R. Gopalakrishnan
Std VI

At the sound of the wailing siren at 5. 30 am a little whitey wakes up along with us. Reluctantly whitey gets up like us and stretches, his curly little tail straightening for a moment, and yawns exposing his ivory teeth. He then sniffs at the cool morning air and looks around Vallathol house with his intelligent black eyes.

It is the beginning of another day for little 'whitey' the pet pup of the Vallathol boys.

On the march to the PT he comes along, and seems to enjoy the movement of our rythemic steps. Wagging his tail he comes along with us and frowns at the boy who is not in step.

For breakfast whitey beats us all. He is already waiting at his usual spot outside the mess, wagging his tail as we rush in to the Mess-hall. After tating all he gets, he retires and wakes himself cosy at a corner of the NCC office near our classes and waits for the school to finish. Some times he strays, perhaps learning what other dogs do.

Lunch time it is and whitey is at his usual spot gratefully accepting what ever is smuggled out of the mess by the boys for him. How nice it is of the boys, risking front rolls, frog and crocodile jumps to set aside some food for this little white dog !. But if there is anyone who is never fed up with Sainik School food, it is whitey. See, how greedily he gulps the "Elesseri mixed rice" for the sixth day in a row!

After lunch whitey takes a nap.

In many ways whitey is like us. Look how he slowly looks out looking with fearful eyes when the leader comes, expecting to get an order to do a dozen or two frog jumps. When the captain or House master comes whitey gets up in respect. 'When we line' up for parade he comes like a parade inspector sniffing at boys feet. He is also thin and frail like most of us.

Now it is time for games and up jumps whitey after his peacful afternoon nap. Sudd.nly the siren sounds and he

shoots like an arrow to the mess. A boy offers him a biscuit. He sniffs at it and begins to nibble it. The boy pats him and Whitey wags his tail and licks the boy's hand.

Now the squad moves for games. There comes a foot ball. Whitey runs and trips over it. The boys laugh and Whitey gets up and charges for the ball again.

After the games whitey follows the last boy off the Vallathol ground and waits patiently for the next siren at 8-30 pm.

It is roll call time, the boys shout ONE, TWO, THREE .... and the last boy "SIXTY SEVEN". Saddenly 'Whitey' gives out a small yelp which to must means only one number SIXTY EIGHT.

Time for sleep and another day in little 'Whiteys' life at Vallathol House comes to an end.

○

A Trip to O. T. A

Rajeev
Std X

We 53 boys of Xth Std accompanied by our Registrar visited the O. T. A in Madras as part of our Educational tour. On 2nd Dec 1991 we started from here and boarded the Madras Mail. It was a very memorable and thrilling journey for many of my friends as they had never travelled such a long distance. We reached Madras central on the morning of 3rd Dec There we were received by one of our old boys Capt. V. V. Chandran. We were taken to the Academy in two of their buses. After breakfast in the gentlemen cadet's mess we went to Tambaram Airforce Station. There we were briefed about the working of crash tenders. Crash tenders are basically five engines which are equipped with all modern fire fighting techniques. When a plane catches fire or if it is in some kind of danger it informs the control tower and the crash-tenders are rushed to the spot. This station also had all weather recording instruments. There we were explained about the use of telex printers which prints weather information transmitted from Delhi and based on this information weather report is prepared. Then we were taken to the control tower which is also called the ATC building. Later we were shown the two jet trainers namely 'Deepak' and 'Kiran'. We left the Airforce station around 10'o clock. In the evening we had a get together with the old boys. There some of our old boys V. V. Chandran, Biju Thomas and Sajeev who are instructors, talked to us about the purpose of the Academy. After the get together we had a small entertainment programme inside our barracks? On the second day, we moved around the O. T. A campus. During our visit inside the campus we were briefed about the formation, function and various other aspects of O. T. A.

O. T. A was formed after the Indo-China war in the year 1962 and its main aim is to train graduates into officers. At first it was a temporary institution and it was called 'Officers Training School'. It attained the present stature in the year 1987. The Academy has a total area of 650 acres and a total strength of 400 cadets. The cadets are grouped into two

battalions namely Ranjit Singh and Shivaji. This academy is the toughest academy in the world. This academy enjoys all the facilities such as swimming pool, a large auditorium and a good mess. The training period is of 11 months duration which is divided into two terms. Cadets get commissioned every 5 months. After spending 1 hour in the O. T. A we moved to the Burma Bazaar. On our way we stopped at the snake park. After the shopping at Burma Bazaar we went back to campus by one o' clock. Soon after our lunch we set out to H. V. F. There we visited the tank factory. A tank has two parts, the hull and the turret. At a time three persons can sit inside a tank. After spending a few hours in H. V. F we returned to our campus. On the third day we went for sight-seeing. First, we visited the crocodile park. There we saw many crocodiles of different sizes. Then we went to Mahabalipuram. There we saw some world-famous sculptures. After a bit of shopping we went to the golden Beach. We had a gala time on the beach playing games. After some joyous hours on the golden beach we started off to Madras central to board the train to Trivandrum. The next morning at 11. 30 am we reached Trivandrum and we went brought to the school by our school bus. Thus a most exciting and insteresting tour came to an end. I on behalf of my friends thank the school authorities for arranging such a wonderful and enriching tour.

0 0 0

Concrete Jungle

George Cherian
Std XII

It was the bone of contention between me and my father, but it's also pleasing to know that it never went beyond few mild sentences. Yes, it was about the small but beautiful farm we had: We had friendly fights. He was of the opinion that it should be sold. Then where should I be, In this fast moving world, if we went a little fresh air, We should go to park, though these days it's also polluted.

Each day dawns with the milking of cows, as early as 4' o' clock. We had four of them and all were well-behaved. Each had a name. They could understand human language. I usually had long chats with them on various subjects. It's nice if one can show kindness towards these speechless beasts from a very tender age. I dont exactly remember how I started the practice of talking to them may be, of long acquaintance. The oxen were huge and humble but I dared not go and catch their tails. The fowls were always a happy lot, coming and consoling whenever I visited them after a nice scolding from my mother. The games of the dogs and the cats amused me a lot. I often tried to imitate them in forms-like sincerity and memory.

Once when a family friend came home after a couple of years, our Blacky, as he is called recognised him. I was surprised because he was not at all good with humans, and had a dubious record in the past.

The plants gave me as much pleasure as the animals did. I would sit alone, looking at the lush green fields, embracing the horizon not far away. After that an hour's swim in the nearby stream gave me immense pleasure.

Green, the Only thing I can remember of 'our' farm, filled with fun and laughter. But within a few months I would be away in pursuit of my higher Education, forgetting the greenery, the fun frolic ...... What else can one do? If only one requires air for living alright, but how about ones stomach......? My farm will then turn into a concrete jungle where humans don't think of others. The whole world has been turn into a nasty place with only one aim - 'money'. But all of us tend to forget 'Mother Nature' who can give us hysterical pleasures and peaceful life who are the culprits - you, me or all! □

A Journey into the Outer Space

Priyageeth. K. S
Std XI

Holidays are here again! There were a lot of activities in the School Campus as boys prepared for their long journey back to their homes. I could see my friend and Room-mate Satheesh packing his things and finishing all formalities to Vacate the hostel for the long two-month summer holidays. All the people in the school - the teaching staff, the employees and of course the students were in a gay mood. The only exception was me.

For me it is again back home to the strict rules and regulations and a heavy burden of responsibilities. Home with only my mother and brother looked dull to mealways. This was the main reason why I joined a residentral school.

Darjeeling is indeed a beautiful place with its calm climate and green vegetation. Infact it is an ideal place to set up a public school. Our public school campus having a boastful figure of 300 acres is one of the best public scxools in India as all the people know. I joined this school in 1985 and am now in 11th std, a long way from 6th Std I had joined in.

The mystery behind time and space in which our earth is just a speck of dust where we all fight the challenges of nature to survive: began to appeal to me - nay disturb me emotionally.

TR. RRR. R. TR. RR the sound of the alarm clock woke me up. It was five O'clock. My friend Satheesh had already got up and dressed after finishing his daily chores. He usually wakes up early. He must have called me. But as usual I must have turned back and slept. There seemed no use in asking. I got up slowly and received a warm 'Good Morning Priya' from my friend. Then came a shower of scoldings and complaints as he explained how he tried to make me get up from my bed since 4 O'clock. He helped me to pack my things. Just before leaving the room I noticed my calendar hanging from the wall. Today's date was 22nd March 1991. I took my calendar folded it and kept it inside my suitcase.

When I joined Satheesh who was outside our hostel he said that he had already finished mine and his own formalities to vacate the hostel. We took an autorickshaw and reached the airport. Our plane a Boeing 707 was on the runway

already with the engines on. We bid goodbye to all our friends and teachers who were present at the airport. Only we two were from Kerala and hence only we boarded this very plane. All the security checks and formalities finished very quickly since it was a cold morning. There was hectic activity in the airport that I heaved a sigh of relief as I heard the pilot's announcement that our plane would take off in a few minutes.

The take off was smooth and soon after breakfast my friend slept. Both of us were sitting together and occupied the window seat. Later I could see that all the passengers were sleeping except the airhostesses who frequently came to me and asked if I wanted anything. Time was 11 o'clock.

I don't remember when I dozed off but when I woke up I could hear the pilot's frantic voice through the micro-phone that the plane's control is lost and he is trying to establish contact with the ground control. All the passengers were in tears. I glanced out of the window and suddenly I could see a yellow light moving towards our aircraft. There was a flash of bright light and a violent jolt. After which I couldn't remember anything.

When I got up I was lying on a bed filled with a liquid and there was a strong blue glow all around. There was no sign of the aircraft and the passen-gers. I found myself in a small room with plenty of lights and wires all around. I tried to recall everything and a thous-and questions lay buried in my mind unanswered. How did I come here? Which is this place? Where are the others? Suddenly a section of my room opened and strange beings entered. I could figure out that they were Robots because of their strange movements. To my surprise they spoke to me in English.

One of them asked me to accom-pany him. I followed the robot and he took me to a large hall fitted with all kinds of electronic gadgets that I had never seen or heard of. To my astonish-ment and relief I found Satheesh and the other passengers in this hall. He too told me his experiences which were similar to mine. Suddenly three Robots like the ones I saw earlier appeared and they explained to us something that needed a long time to understand. They told us that we were inside an alien spaceship heading deep in to the outer space at speeds greater than light to join the mother spaceship. In this spaceship we were expected to undergo several tests and later' we would be brought back to earth.

They told us that they were beings from a galaxy lying thousands of light years from our milky way.

I watched through the windows to see the stars sliding past. It was a wonderful sight.

Soon came the news that we had reached the mother spacecraft and we were taken for their experiments. They gave me a capsule to swallow and soon I fell into deep sleep.

When I woke up again I found my-self in my bed at home. I couldn't recollect anything. I could see an old

woman and a man with a lady near my bed. All were eagerly waiting to see me open my eyes. I couldn't recognise any of them.

Later I was told a few facts that needed a lot of explanation. The people around my bed were my mother, brother and sister-in-law. I had not grown but they had. My watch showed 12 : 30 hrs 22 March, 1991. But my mother told me that it was 21 st March 1999.

Time is relative - My mother said that I must have travelled nearly at the speed of light. So, for a person travelling at 99.99% the speed of light my watch which should have shown the year 1999 had just ticked off an hour.

I was extremely thrilld to know that I was the first person in the history of mankind to travel through outer space at nearly the speed of light and I feel 9 years younger.

I can never forget this enduring experi-ence in my life.

O

A Leaf From The Painful Past

Praveen. G.
Std. XII A

One of the saddest days of my life has been the one on which my father, bid good bye to this world. On that day, I lost a man who had been a pillar of strength and support to me. He was my friend, guide, philosopher and a teacher and his death left behind a void which my mother and I found difficult to cope up with.

It happened when I was studying in my fourth standard. One day, in the evening, when I came home after school. I found an unusual silence prevailing in my homestead. It was evident that everyone was trying to hide something from me. I found my grandmother and others making a futile effort to fight back their tears. Only later did I come to know and that too by overhearing a conversation between my grandfather and a relative. It was that my father was admitted to a hospital due to a heart attack. My small mind then could not give me an explanation as to why, such a simple disease 'heart attack' was making my mother and others cry. The seriousness of the disease, I really understood, when after two days, my father's lifeless body was brought home in an ambulance. It was too much of a situation for me to grasp and its precise impact didn't dawn upon me then. I found everyone trying to console me but what could they do when I was not sad and was in a state of euphoric shock!

Later on, in my life, when faced by odds, I came to realise the role that a father could play in one's life. That day - that unfortunate day on which I was mentally maimed and partially orphaned I will never forget. The thought that I do not have a support in the form of a loving father has troubled me ever since.

School Foot ball Team 1991-92

School Hockey Team 1991 - 92

School Volley ball Team 1991-92

Local Board of Administration Meeting in Progress

Visit of Brig. IJS Bora-Introduction to Staff

Investiture Ceremony

Inter House Boxing Contest - Guests Watching

Inter House Boxing Championship

School Relay Team. 1991-92

Annual Athletics Prize distribution

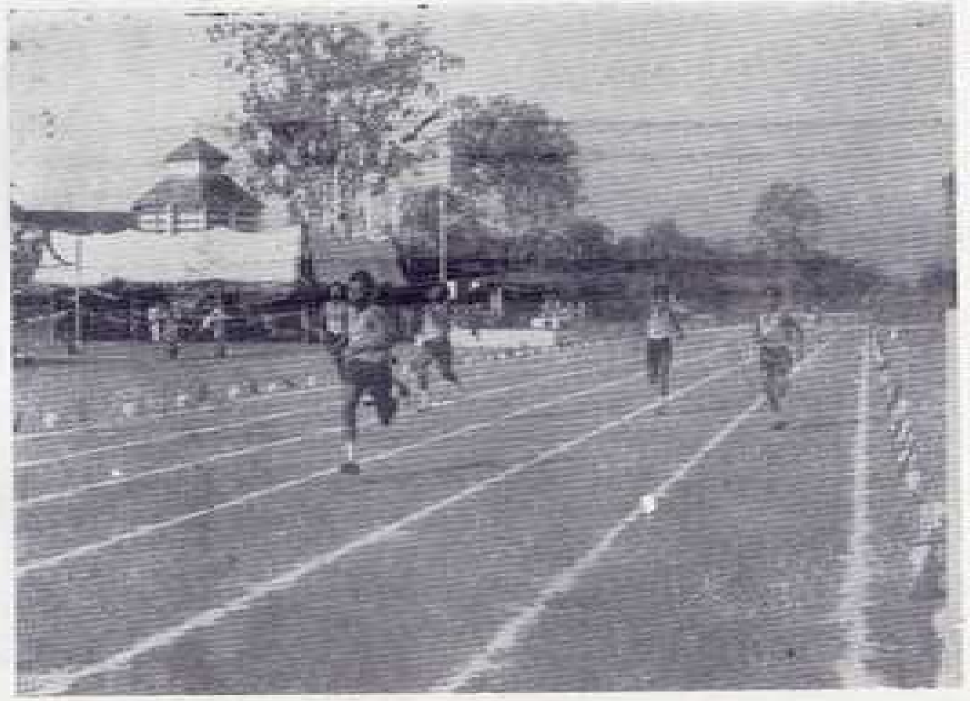

Annual Athletics (Juniors)

Inter-House Hockey Tournament (Jrs)

Inter-House Volley Ball Tournament

Teacher's Day Celebrations

Annual Day Celebrations Receiving the Chief Guest

Welcoming the Chief-Guest Annual Day

Chief-Guest Presenting Trophy Annual Day

Annual Day Cultural Programme

Teachers' Day Celebrations

Onam Celebrations

Inter-House Cross-Country Race (Juniors)

Inaguration of New Basket ball Court

Independence Day Parade Inspection of Principal

Offg. Principal Inspecting Republic Day Parade

Motivational Trip to NDA

Visit to OTA-Madras Class X

Educational Tour-Class VI

Farewell to Principal

हिन्दी विभाग

विषय-सूचि

1	ज़रा ठहरिए तो		श्री. के. के. विश्वनाथ (संपादक)
2	एकलव्य : गुरुभक्ति का प्रतीक	(लेख)	ज्रिसिन उण्णिकृष्णन
3	ऐसे थे मालवीयजी	(लेख)	एम. पि. प्रवीण
4	मत ठुकरा दो	(कविता)	'कंगाल'
5	नारी और नौकरी	(लेख)	श्रीमती ई. गीता
6	गुरुगोविन्दसिंह	(लेख)	सूरज एस.
7	नानक देव की वाणी	(संकलित)	–
8	करत-करत अभ्यास ते ...	(लेख)	सुरेशकुमार
9	जल्दी आइए	(कविता)	बिनु एस. पिल्लै
10	दिल्ली की आत्मकथा	(लेख)	मेहुल आर महेश
11	हास्य-कल्लोल	(संकलित)	–
12	डाक्टर बीबी	(एकांकी)	टि. एन. दिवाकर दास
13	हिन्दी दिवस समारोह	(रिपोर्ट)	देवता पी. नायर
14	उपन्यास-सम्राट तकषी	(लेख)	श्री. के. के. विश्वनाथ

ज़रा ठहरिये तो...

के. के. विश्वनाथ
(संपादक, हिन्दी विभाग)

प्रत्येक स्वाभिमानी राष्ट्र की एक राष्ट्रभाषा होती है। राष्ट्रभाषा के बिना राष्ट्र गूँगा है। उसे बोलकर, सुनकर और पढ़कर वहाँ के नागरिक का सीना गर्व से तन जाता है।

यह तो ठीक है कि आज का भारत अभावों और समस्याओं, संघर्षों और आंदोलनों, फूट और आंसुओं का भारत है। परन्तु यह भी सत्य है कि यह देश इकबाल के शब्दों में ही नहीं– "सारे जहाँ से अच्छा हिन्दुस्तां हमारा" बल्कि वास्तव में आज भी महान है। पर खेद की बात है कि इधर काफी दिनों से गुलाम रहने के कारण हमारा मानसिक पतन हुआ है। अंग्रेज़ी तो चले गए, पर अंग्रेज़ी नहीं गयी। अंग्रेज़ी की अंध-भक्ति के कारण वास्तव में जो होना चाहिए था, इतने दिनों में, वह न हो सका। कहने को हिन्दी राष्ट्रभाषा है, परन्तु उसकी स्थिति दासी से भी निकृष्ट है। स्वर्णिम गीतों की गायिका श्रीमती महादेवी ने ठीक ही कहा– 'हमें अंग्रेज़ी की हीन–भावना से उठकर हिन्दी को प्रतिष्ठित करने का व्रत लेना होगा।' क्योंकि भारतेन्दु के अनुसार, 'निज भाषा उन्नति अहै, सब उन्नति को मूल'।

माँ–भारती का रथ कच्छप गति से चल रहा है। उसे गति प्रदान करना प्रत्येक भारतीय का परम कर्तव्य है। हिन्दी संस्कार का अमृत जनता के मन और मस्तिष्क में पहुँचाने का स्तुत्य कार्य जो देशप्रेमी कर रहे हैं, उनके चरण-कमलों में राष्ट्रभाषा के इस गुच्छे को सादर सभय समर्पित करते हैं।

एकलव्यः गुरुभक्ति का प्रतीक

– जिसिन उण्णिकृष्णन –
(कक्षा 9)

वर्तमान युग उपेक्षितों के उद्धार का युग है। प्राचीन भारत के उपेक्षित पात्रों में एकलव्य का स्थान सर्वश्रेष्ठ है। वह सदियों से तिरस्कृत और कलंकित मानवता का मूक प्रतीक है। 'महाभारत' के महान पात्र महावीर एकलव्य का पवित्र चरित्र विश्व साहित्य में बिलकुल विचित्र है।

एकलव्य का जन्म एक दलित वर्ग में हुआ। उसके माँ–बाप जाति से भील थे। उसके मन में श्रेष्ठ धनुर्धर बनने की अभिलाषा थी। उसने सुना था कि पांडवों और कौरवों के गुरु द्रोण धनुर्विद्या में पारंगत थे। वह द्रोण के चरणों में शरण लेने गया। पर 'सभ्य' द्रोण ने 'असभ्य' एकलव्य को ठुकरा दिया। वे एकलव्य को धनुर्विद्या सिखाने तैयार नहीं हुए। तो भी वह निराश नहीं हुआ। उसके मन में नयी स्फूर्ति आ गयी-उसके अंग–अंग में नया उत्साह आ गया। उसने द्रोणाचार्य की एक प्रतिमा बनायी। द्रोण की मिट्टी की प्रतिमा को साक्ष्य बनाकर एकलव्य निरंतर अभ्यास करने लगा। उसके स्थान पर कोई दूसरा होता तो वह शायद अपना मार्ग छोड़ जाता !! उसका दृढ़ निश्चय असाधारण था।

'असम्भव' शब्द एकलव्य के कोष में नहीं था। वह द्रोण को ही अपना गुरु मानकर अनवरत अभ्यास करता रहा– धनुर्विद्या में निपुणता पायी। यहाँ तक कि भूँकते कुत्ते के मुँह को बिना चोट के उसने तीरों से बन्द किया। उसकी इस अनुपम कुशलता पर संसार हक्का-बक्का रह गया। इसप्रकार एकलव्य ने संसार को दिखा दिया कि मनुष्य अनवरत अभ्यास से किसी भी 'असंभव' कार्य को संभव्य बना सकता है !

एकलव्य की गुरुभक्ति अनुपम और अद्वितीय थी। आचार्य द्रोण को मानसिक गुरु मानकर और उनकी मूर्ति का निर्माण कर एकलव्य ने उसकी ओर जो श्रद्धा दिखायी, वह विश्व के इतिहास में अकेला उदाहरण है। अपने दाहिने हाथ का अंगूठा गुरु-दक्षिणा में देकर एकलव्य ने गुरु के प्रति असीम भक्ति का परिचय दिया। उस अतुल्य त्याग को देखकर चारों दिशाएँ धन्य- धन्य की ध्वनि से मुखरित हो उठीं।

काश! वर्तमान काल का विद्यार्थी एकलव्य की गुरुभक्ति का अनुकरण करता !!

ऐसे थे मालवीयजी

एम. पि. प्रवीण
(कक्षा- 10)

महामना मालवीयजी का स्थान भारत के नेताओं में अनुपम है। भारतीय राष्ट्रीय जीवन मे वह मलय समीर के समान आए और दीर्घ काल तक भारत को मन्द-मन्द सेवाओं की हलोरों से आह्लादित करते रहे। उनके जीवन का सबसे बड़ा और महत्वपूर्ण कार्य काशी हिन्दू विश्वविद्यालय की स्थापना है। यह विश्व-इतिहास की अनोखी घटना है।

1889 में सर सैय्यद अहमद खाँ ने अलीगढ़ विश्वविद्यालय की नींव इस्लाम के प्रचार के लिए डाली तो महामना के मन में हिन्दू धर्म की रक्षा की भावना जागृत हुई। मालवीयजी के अनन्य मित्र और परम सहयोगी सर सुन्दरलाल ने काशी हिन्दू विश्वविद्यालय के लिए एक लाख रुपये का दान दिया। श्रद्धमयी माँ, स्नेहमयी बहिन और संपूज्य पिताजी को इस तपस्वी ने हिन्दू विश्वविद्यालय के लिए त्याग किया और एक झोला उठाते निकले। आचार्य कृपलानी ने विनोद में एक बार कहा था कि हिन्दू विश्वविद्यालय का निर्माण एक 'भिखारी' ने किया है। मालवीयजी हिन्दू विश्वविद्यालय के लिए भिखारी बने। वे घर-घर भीख माँगते फिरे।

मालवीयजी की वक्तृता में अवश्य जादू था। उनको वे जो माँगेंगे लोग देते थे। हैदराबाद के निजाम ने मालवीयजी को हिन्दू विश्वविद्यालय के लिए चन्दा देने से इन्कार कर दिया। महामना हताश होनेवाले व्यक्ति नहीं थे। उन्होंने हैदराबाद के भूखे-नंगे लोगों से चन्दा माँगना प्रारम्भ किया। यह देखकर मालवीयजी से किसी ने पूछा, यह आप क्या कर रहे हैं? ये गरीब फूटी कौड़ी ही देंगे — उससे क्या आपकी थैली भरेगी? मालवीयजी ने कहा, भाई क्या करूँ? निजाम ने कहा है कि वह गरीब हो गया है, इसलिए मुझे चन्दा नहीं दे सकता। अतः अब मैं हैदराबाद के लोगों से माँग रहा हूँ। मालवीयजी की यह बात निजाम तक पहुँची। उसने एक लाख रुपए का चेक चुपचाप मालवीयजी के पास भेज दिया। भारत के महान 'भिखारी' का मान रह गया।

एक बार कलकत्ते में महामना की भेंट दरभंगा नरेश रामेश्वर सिंह से हुई। नरेश कलकत्ते की एक सभा में सम्मिलित हो रहे थे। मालवीयजी का इस सभा में अलौकिक और दिव्य भाषण हुआ। श्रोता मुग्ध हो गए। मालवीयजी का भाषण इतना प्रभावशाली था कि मंच पर रुपयों की वर्षा होने लगी। दरभंगा नरेश ने घोषणा की कि वह हिन्दू विश्वविद्यालय को 25 लाख रुपए दान में देंगे। यह घोषणा आशातीत थी। सारी सभा जयघोष से गूँज उठी।

मुजफ्फरपुर में मालवीयजी का भाषण सुनने के बाद एक मजदूर ने दिन भर की कमाई महामना के चरणों में रख दी। एक मेहतर ने अपनी कमीज भेंट कर दी। वह नीलाम में की गई। वह कमीज विश्वविद्यालय के संग्रहालय में आज भी सुरक्षित है। इससे अधिक हृदयग्राही दृश्य एक बंगाली प्रोफसर के घर पर दिखाई दिया। प्रोफसर महोदय एक सभा में दान देकर आए थे। मालवीयजी उनको धन्यवाद देने के लिए उनके घर आए। प्रोफसर की पति-परायणा पतिव्रता पत्नी ने भारत के महान भिखारी मालवीयजी को अपने द्वार आये देखकर अपने दोनों स्वर्ण कंगन हिन्दू विश्वविद्यालय को भेंट कर दिए। ये कंगन भी विश्वविद्यालय के संग्रहालय में सुरक्षित हैं।

कविता

मत ठुकरा दो

('कंगाल')

कितनी दूर चला आया हूँ पास तुम्हारे,
पिछली राह दिखाकर मुझे मत लौटा दो!

गीत प्यार के लाया हूँ पास तुम्हारे,
गाने से पहले उनको तुम मत ठुकरा दो।

कितनी दूर चला आया हूँ पास तुम्हारे,
पिछली राह दिखाकर मुझे मत लौटा दो!

सोने का संसार दिखाया है तुमने कल,
अब मुझे अपने आँसू की माया पढ़ा दो।

लेख

नारी और नौकरी

-श्रीमती ई॰ गीता-

नारी घर की शोभा है। उसका संसार घर की चार दीवारी में ही सीमित है। घर से बाहर निकलकर नारी हाथ से निकल जाती है, वह भ्रष्ट हो जाती है– इस प्रकार की परस्पर विरोधी बातें कभी बड़े जोर से सुनाई देती हैं। यह बात उन दिनों की है जब नारी–स्वातंत्र्य आंदोलन अन्य देशों में गूँजता भारत में भी आया था। पर आज वह बात नहीं है। आज नारी घर से बाहर निकलकर पुरुष के समान ही प्रत्येक क्षेत्र में पहुँच चुकी है। पुरुष के समान ही वह सरकारी क्षेत्रों में नौकरी कर रही है। कोई भी ऐसा क्षेत्र नहीं रह गया, जहाँ नारी की पगचाप न पहुँच चुकी हो।

नारी अब पवन के समान मुक्त है, सुगंधि के समान स्वच्छन्द है, ज्ञान–विज्ञान के सभी क्षेत्रों के द्वार उसके लिए खुले पड़े हैं। अब कई प्रश्न मानव–समाज के सामने खड़े हैं। उनमें से प्रमुख प्रश्न यह है कि घर से बाहर निकलने पर क्या नारी का पारिवारिक जीवन सुखी रह सकता है? नारी की घर में अधिक आवश्यकता है या घर से बाहर? यदि वह घर से बाहर रहती है तो क्या परिवार को वह उचित महत्व दे सकती है– बच्चों का सही ढंग से लालन–पालन कर सकती है?

संसार के सभी देशों में नारी को पूज्य माना गया है। भारत में तो उसे 'देवी' का महत्वपूर्ण पद प्राप्त रहा है। यह तो प्रसिद्ध है- 'यत्र नार्यास्तु पूज्यन्ते रमन्ते तत्र देवता' अर्थात्, जहाँ नारियों की पूजा होती है, वहाँ देवताओं का निवास होता है। धीरे-धीरे संसार के अन्य देशों के समान भारत में भी वह युग आया, जब नारी को 'माया' नाम दिया गया। उसकी परछाई पड़ने से साँप तक के अंधा होने की बात कही गयी। उसका संसार घर की चारदीवारी तक ही सीमित होकर रह गया।

नारी की सारी पराधीनता का कारण आर्थिक है। उसको सभी प्रकार से शोषित इस कारण होना पड़ा कि वह आर्थिक दृष्टि से पूर्णतया पुरुष के अधीन होकर रह गयी थी। सभी प्रकार से उसका शोषण होता था। यहाँ तक कि उसे शिक्षा प्राप्त करने तक का अधिकार नहीं था उसके बाद संसार के सभी देशों में नारी– स्वतंत्रता का आंदोलन चला। नारी के अधिकारों की मान्यता हुई। सबसे पहले उसे शिक्षा प्राप्त करने का अधिकार प्राप्त हुआ। वह नौकरी करने लगी। इसप्रकार वह आर्थिक दृष्टि से मुक्त हो गयी। हाँ आज का नारी सफलता के उच्च शिखरों पर खड़ी होकर विजय के उल्लास में मुस्करा रही है।

नारी के नौकरी करने के उज्ज्वल पहलू हैं। वह नौकरी करके घर के आर्थिक वैषम्यों को सुधार सकती है। वह किसी पर बोझ नहीं बन जाती। वह अपने व्यक्तित्व और स्वाभिमान को बनाए रख सकती है। यदि वह जीवन के समस्त सन्दर्भों में नौकरी के साथ-साथ पारिवारिक संतुलन बनाए रखने में भी समर्थ हो जाती है तो सोने में सुहागा हो सकता है। ऐसी नारियों की हमारे समाज मे कमी नहीं है। उनका जीवन सुखी रहता है। नारी में शक्ति और साहस है- बुद्धि और कुशलता है। निश्चय ही वह पारिवारिक संतुलन को बनाए रखने में सफल हो सकती है-हो रही है। अपनी इच्छा के अनुसार जीने, काम करने और अपनी शक्तियों का विकास करने का पूर्ण अधिकार उसे है।

"हर युग के कवि की सदा रही तुम कविता
इस युग का कवि भी तुम पर गीत बनावे॥"

('मिलिन्द')

☆

गुरु गोविन्द सिंह

सूरज एस-
(कक्षा 12)

जब-जब देश में धर्म की हानि हुई, पाप और अत्याचार बढ़ा, तब-तब धर्म के पुनरुत्थान के लिए, पाप और अत्याचार को समूल नष्ट करने के लिए, भगवान ने महामानव रूप में अवतार लिया। मध्यकाल में जब मुगलों का अन्याय और अत्याचार असह्य हो गया, तब इसी शक्ति का आविर्भाव सिक्खों के गुरुओं के रूप में हुआ। सर्वप्रथम गुरु तो नानक थे। सिक्खों के दसवें गुरु गोविन्दसिंह थे। वस्तुतः सिक्खों को एक पूर्ण सैनिक जाति बनाने का श्रेय इन्हीं को प्राप्त है। उनकी प्रेरणा के परिणाम स्वरूप सिक्ख धर्म का स्वरूप ही बदल गया — वे तलवार को अपने धर्म का प्रतीक मानने लगे।

गुरु गोविन्दसिंह का जन्म पटना में सम्वत 1723 में हुआ था। उनके बाल्यकाल के आरंभिक पाँच वर्ष पटना में ही व्यतीत हुए। इनकी धार्मिक शिक्षा के साथ-साथ अस्त्र-शस्त्र चलाने और युद्ध से संबन्ध पूरी शिक्षा दी गई।

गुरु गोविन्दसिंह के हृदय में देशभक्ति और धर्म की रक्षा की भावना आरंभ से ही विद्यमान थी। उन्होंने जान लिया था कि भारतीयों की पराजय और उनकी दुर्दशा का कारण उनमें संगठन का अभाव ही है। इसलिए उन्होंने सर्वप्रथम सिक्ख जाति में संगठन की भावना को दृढ़ किया। उन्होंने अपने धर्म में छुआछूत को कोई स्थान ही नहीं रहने दिया। उन्होंने सिक्ख जाति को "सब व्यक्ति समान हैं" की शिक्षा दी।

1756 में गुरु गोविन्द सिंह ने बैसाखी के दिन आनन्दपुर के पास केशगढ़ में एक महान सम्मेलन में हाथ में नंगी तलवार लेकर गुरुजी ने बिजली की भाँति तेजी से प्रवेश किया और आवेश से अपने अनुयायियों से बोले — 'आज चण्डी बलि चाहती है। जो धर्म के लिए अपने को देने को तैयार हों, वे आगे आएँ और इस तलवार को अपने रक्त से तृप्त करें।' गुरुजी की इस ललकार में पाँच व्यक्ति उठे और अपना सिर देने को तैयार हो गए। इन पाँच प्यारों को चुनकर गुरुजी ने खालसा धर्म की वास्तविक नींव डाली। धीरे-धीरे इस सम्प्रदाय की शक्ति बढ़ती रही और वह सम्प्रदाय पूर्णतः सैनिक संगठन में परिणत हो गया। खालसा सम्प्रदाय की इस बढ़ती हुई शक्ति को देखकर औरंगजेब भयभीत हो गया। मुगल सेना ने इनपर एक-दो बार आक्रमण किया। जब सहायता प्राप्त करने का कोई मार्ग न बचा, तो गुरुजी, शिष्यों के आग्रह

पर, रात्रि के अंधकार में, दक्षिण भारत की ओर चले गए। औरंगजेब ने गुरुजी के दो सुकुमार बच्चों को जीवित ही दीवार में चिनवा दिया। अपने पुत्रों के आत्म-बलिदान को सुनकर गुरु गोविन्दसिंह गर्व से फूले नहीं समाये। "धर्म हेतु जिनके सुत जाते मातुपिता बाने बड़ भागे।"

गुरुजी केवल वीरता और क्षात्रधर्म का उपदेश ही नहीं, बल्कि उच्च मानवीय गुणों का उपदेश भी देते थे।

गुरुजी के पास दो मुसलमान भाई रहते थे। उनका पिता गुरुजी के हाथों मारा गया था। एक दिन जब गुरुजी सो रहे थे, तब उनमें से एक ने प्रतिशोध लेने के लिए गुरुजी के पेट में छुरा मार दिया, किन्तु वह घाव कुछ दिन बाद ठीक हो गया। महान गुरु ने इसके कारण उन मुसलमानों का वध नहीं किया। लेकिन थोड़े दिनों के बाद उसी घाव के बढ़ने पर भारतीयता के उस महान रक्षक — बलिदान के प्रतीक का 42 वर्ष की अल्पायु में स्वर्ग-वास हो गया।

नारी तुम केवल श्रद्धा हो
विश्वास रजत नग - पग तल में।
पीयुष स्रोत सी बहा करो
जीवन के सुन्दर समतल में॥
(जयशंकरप्रसाद)

नानक देव की वाणी

गुरु नानक पर सिक्खों का ही एकाधिकार नहीं है। वे पूरी मानव - जाति के हैं। वे अनेक प्रकार से लाखों लोगों के दिल और दिमाग में क्रान्तिकारी परिवर्तन लाए। उनकी शिक्षा का अब भी उतना ही महत्व है, जितना उनके समय में था।

★ विच दुनिया सेव का कंमईये तां दरगैह बेसण पाइये।
(इस संसार में मानव-सेवा करने से ही स्वर्ग में स्थान मिल सकता है।)

★ जो लोन्डीदे राम सेवक सेई काढ़या।
(सच्चे सेवक वे हैं, जो मानव-सेवा में ईश्वर को ढूँढ़ते हैं।)

★ गुरमुख सभ वापार भला जे सहजे कीजै राम।
(प्रत्येक कार्य उत्तम है, यदि वह सही ढंग से किया जाय।)

जैसा करे सो तैसा पावै, आप बीज आपे ही खावै।
(जो जैसा करता है, वैसा भरता है।)

★ सच्चों उरैं सब को ऊपर सच आचार।
(सत्य सबसे ऊपर है, किन्तु सत्य-आचरण उससे भी श्रेष्ठ है।)

★ मन को जीते जग जीत।
(मन को जीतने से तू सारे संसार को जीत लेगा।)

★ सभ को ऊँचा आखियें, नीच ना दीसे कोय।
(सबको ही उच्च मानो, क्योंकि मुझे कोई भी नीच नहीं-दीखता)

★ जानो जोत ना पूछो जातो आगे जात न है।
(मनुष्य का मूल्य उसकी जाति से नहीं, उसके आध्यात्मिक दृष्टिकोण से आंको, क्योंकि परलोक में जाति भेद है ही नहीं।)

★ पढ़या मरख आखिये जिस लब लोभ अहंकार।
(एक विद्वान भी मूर्ख हो जाता है, यदि वह लोभ, दंभ तथ

दुरभिलाषाओं का दास हो।)

★ रैण गवाई सोई कै, दिवस गवाया खाय
हीरे जैसा जनमु है कउडो बदले जाय ।।

(मनुष्य ने रात तो सो कर व्यतीत कर दी और दिन खाने-पीने में बिता दिया। इसप्रकार हीरे जैसे अनमोल जीवन को कौड़ियों के मोल बेच दिया।)

(संकलित)

> यही पशु प्रवृत्ति है कि आप ही चरे,
> मनुष्य है वही कि जो मनुष्य के लिए मरे।
> –मैथिलीशरण गुप्त

'करत-करत अभ्यास ते जड़मति होत सुजान'

–सुरेशकुमार–
(कक्षा 10)

अभ्यास जीवन में सफलता – प्राप्ति का मूल - मंत्र है। किसी भी लक्ष्य की प्राप्ति के लिए 'अभ्यास' सबसे अधिक महत्वपूर्ण पद्धति अवश्य है। विश्व के इतिहास में अनेक उदाहरण ऐसे मिलते हैं, जहाँ प्रतिभाहीन मनुष्य भी अभ्यास के बल पर प्रतिभा – सम्पन्न लोगों को पीछे छोड़ गए हैं।

कवि - कुल गुरु कालिदास प्रारंभिक दिनों में वज्र मूर्ख थे। लेकिन बुद्धिमान पत्नी ने उन्हें सुबुद्धि दी. धीरे – धीरे उन्होंने अभ्यास के महत्व को पहचाना और आगे चलकर वे महान कवि और नाटककार बने।

युगद्रष्टा कबीर अनपढ़ जुलाहे थे। अभ्यास ने उस साधारण कबीर को असाधारण कबीर बना दिया। वे अपने समय के सबसे बड़े कवि बने।

अमराका के महान राष्ट्रपति अब्रहम लिंकन प्रारंभ में अत्यंत संकोची थे। उन्होंने प्रतिदिन जंगल में जाकर वहाँ के पेड़ों के सामने बोलने का निरंतर अभ्यास किया। कालान्तर में वे श्रेष्ठ वक्ता के रूप में विख्यात हुए!

महान शिवाजी एक छोटे से जागीरदार के बल पर चतुर बन गए और औरंगजेब के लिए बड़ी चुनौती रहे।

जार्ज बर्नार्ड शा भी प्रारंभ में सामान्य व्यक्ति थे। लगभग आधी उम्र बिताने के बाद उन्होंने लिखने का अभ्यास शुरू किया और आज विश्व के महान नाटककारों में प्रमुख बन गए इसीप्रकार आइनस्टाइन पहले गणित में ही ही अनुत्तीर्ण होते थे। अभ्यास ने उन्हें कहाँ से कहाँ पहुँचा दिया !!!

सम्राट पृथ्वीराज अपनी आँखों पर पट्टी बाँधकर केवल ध्वनि के आधार पर ही सही निशाना लगा लेते थे। यह सामर्थ्य निश्चय ही निरन्तर अभ्यास का परिणाम थी। हाँ, संस्कृत में कहा गया है —

"अनभ्यासे विषम विद्या"

अर्थात् बिना अभ्यास के विद्या विष हो जाती है।

जल्दी आइए!!

-बिनु एस पिल्लै-
(कक्षा 8)

फोन उठाकर बिल्ली बोली —
सुनो पुलिसवाले,

घर में चोर घुसे हैं, कुत्ता
पहरेदार भी नहीं।

घर के लोग डर के मारे
पड़े हुए चुपचाप,

डर लगता है मुझको भी जब
जल्दी आएँ आप ॥

दिल्ली की आत्मकथा

-मेहुल आर महेश-
(कक्षा 11)

मेरा नाम दिल्ली है। मेरी कहानी एक प्रकार से सारे भारत की कहानी है। इसलिए आज मैं आपको अपनी कहानी सुना रही हूँ।

मेरा जन्म प्रागैतिहासिक काल में हुआ है। समय और युग के अनुकूल मेरा रूप, रंग और नाम बदले। अतुल्य बलशाली कौरवों और पांडवों के महान संघर्ष में मैं ने भाग लिया था। भगवान श्रीकृष्ण ने यहीं पांचजन्य शंख बजाया था। यहीं युधिष्ठिर ने राजसूय यज्ञ किया था। उस समय मेरा नाम इंद्रप्रस्थ था।

हिममंडित नगराज हिमालय के कुछ द्वारों से होकर अनेक जातियाँ यहाँ आयीं। इस वैभव शालिनी वसुन्धरा की अगाध और अथाह रत्नराशि पाने के लिए वे आयीं। इस कोष की द्वार-रक्षिका मैं ही हूँ।

जितना उत्थान और पतन, सुख और दुख, ऐश्वर्य और दीनता मैं ने देखे हैं उतनी शायद ही किसी नगर ने देखी होगी। सर्वप्रथम पांडवों ने मेरा शृंगार किया – देश-देशान्तर के शिल्पियों ने मुझे सुन्दर बना दिया। मेरे गगनचुम्बी विशाल भवनों को देखकर इन्द्रपुरी को भी ईर्ष्या होने लगी। समय ने पलटा खाया। कालचक्र ने कौरव पांडवों को परस्पर शत्रु बना दिया। मेरी भूमि वीरों के खून से आलुप्त हो गई।

इसके पश्चात् न जाने कितनी आक्रमणकारी जातियाँ आयीं। शक, हूण और कुशाण जातियों की बर्बरता का स्मरण करके मैं आज भी कांप उठता हूँ। इसके बाद मैं चौहान राजाओं की राजधानी बनी। आखिर गुलाम बादशाह बने, पठानों का नग्न-नृत्य मैंने देखा। तैमूर और नादिरशाह ने खून की नदियाँ मुझपर बहायीं। तत्पश्चात मुगल बादशाहों का राज्य भारत में स्थापित हुआ। शाहजहाँ का बना लाल-किला आज भी उसी शान से खड़ा है।

पाश्चात्य प्रभाव में आकर मेरा नक्शा बदल गया, उसके स्थान पर नई दिल्ली का निर्माण हुआ। अपने सुन्दर भवनों की मैं अधिष्ठात्री थी। पर मुझे तो यह दुःखी हुआ कि मैं पराधीन हो चुकी थी।

आखिर ईश्वर ने मेरी पुकार सुनी। 15 अगस्त 1947 को भारत स्वतंत्र हुआ। उस दिन कितनी प्रसन्न थी मैं, जब सबसे पहले मुझपर

स्वतंत्र हुआ भारत का राष्ट्रीय ध्वज फहराया गया।

मैं ने न मालूम कितने कला प्रेमियों को जन्म दिया है। अनेक बड़े-बड़े दार्शनिक, वैज्ञानिक और कवि मेरी कोख में जन्मे। बड़े-बड़े मकान मेरे यहाँ खुले हैं। यमुना के तट पर महान स्वतंत्र सेनानियों की समाधियाँ हैं। आज तो बड़े नेता मुझे देखने आते रहते हैं।

मैं प्रगतिशील हूँ – मेरी जन-संख्या बढ़ रही है। अनेक उद्योगों और कारखानों को मैं ने जन्म दिया है। राष्ट्रपति भवन, चाँदनी चौक, जामा मस्जिद, शेर मण्डल, हुमायूँ का मकबरा, कुतुब-मीनार, संसद-भवन, केन्द्रीय सचिवालय, उच्चतम न्यायालय, इण्डिया गेट आदि मेरे रूप को बहुत आकर्षित करते हैं। किसको मैं ने अपने रूप-माधुर्य से मंत्र-मुग्ध नहीं किया?

"जग में सचर अचर जितने हैं, सारे कर्म निरत हैं।
धुन है एक न एक सभी को, सबके निश्चित व्रत हैं।
जीवन-भर आतप सह वसुधा पर छाया करता है।
तुच्छ पत्र की भी स्वकर्म में कैसी तत्परता है।"

(रामनरेश त्रिपाठी)

हास्य-कल्लोल

पुलिसवाला : (एक अंग्रेज युवती से) — 'माफ़ कीजिए, यहाँ तैरना मना है।'
युवती : "तो यह तुम ने उसी वक्त क्यों नहीं कह दिया, जब मैं कपड़े उतार रही थी।"
पुलिसवाला : 'कपड़ा उतारना मना नहीं।'

* * * * *

एक बार कुछ सरदार और एक मुसलमान रेलगाड़ी में यात्रा कर रहे थे। एक सरदार ने मुसलमान से कहा —'मैं सोने जा रहा हूँ। जब गाड़ी आगरे में रुके तो मुझे जगा देना।' जब आगरा आया तो मुसलमान ने सरदार को जगाकर जबरदस्ती नीचे उतार दिया। जब गाड़ी अगले स्टेशन पर रुकी तब एक सरदार मुसलमान को गालियाँ देने लगे। तब प्लाटफ़ार्म पर खड़े एक आदमी ने पूछा — 'आप चुप क्यों हैं? सरदार तो आपको गालियाँ दे रहे हैं'। मुसलमान ने कहा — 'अजी, यह क्या गालियाँ देंगे, गालियाँ तो वह सरदार देता होगा जिसको मैं जबरदस्ती आगरे में उतार आया हूँ।'

* * * * *

एक : 'मोटे आदमियों का स्वभाव क्यों अच्छा होता है?'
दूसरा : क्योंकि वे न तो दौड़ सकते हैं न लड़ सकते हैं।'

* * * * *

पहला आदमी : मैं एक गीत गाने लगता हूँ।'
दूसरा आदमी : 'मत गाओ ; गधा आ जाएगा।'
पहला आदमी : 'तुम्हारे आने के बाद ही मैं गाने लगता हूँ।'

* * * * *

डायरेक्टर : देखो, इस पहाड़ से तुम्हें नीचे कूदना है।'
एक्टर : 'ठीक, लेकिन, अगर चोट लग गयी या मर गया तो?'
डायरेक्टर : 'कोई दोष नहीं। वह पिक्चर का आखिरी 'सीन' है।'

* * * * *

सैनिक स्कूल की छठी कक्षा में एक लड़का भर्ती हुआ। अंग्रेजी के अध्यापक ने पूछा — 'What is your name?' लड़के ने कहा – 'मेरा नाम तो छोटू लाल है।अध्यापक ने कहा – 'इस पिरियड में अंग्रेजी में बोलो।' लड़का थोड़ी देर सोचकर बोला — 'My name is Little Red.'

* * * * *

मैजिस्ट्रेट : 'गवाह तो यह कहता है कि तुम में

और तुम्हारी पत्नी में कुछ कहा-
सुनी हुई।'

आदमी : 'जी हुज़ूर, मगर कहा उसने, सुनी मैंने।'

* * * * *

सिपाही की पत्नी — 'देखो, घर में चोर घुसा है। सामान ले जा रहा है। गिरफ्तार करो।'

सिपाही — 'मैं .... मैं .... मैं तो अभी ड्यूटी पर नहीं हूँ।'

* * * *

प्रोफसर : आज मैं अपना छाता ले जाना [भूल] गया।

पत्नी : यह तुम्हें कब पता चला?

प्रोफसर : जब वर्षा बंद होने पर छाता [बंद] करने के लिए मैं ने हाथ ऊपर उठा[या।]

(संकलित)

करम प्रधान विश्व रचि राखा।
जो जस करै सो तस फल चाखा॥

(तुलसीदास)

डाक्टर बीबी

कक्षा 12

टि. एन. दिवाकर दास

पहला दृश्य

([स]ुरेश अपने मित्र रमेश के साथ प्रवेश करता है।)

[स]ुरेश (प्रवेश करते हुए) — रामू! रामू!!

[र]मेश — और सुरेश, यह तो बता कि यह [घ]र है या अस्पताल?

[स]ुरेश — (मुस्कुराकर) क्यों, क्या बात है?

[र]मेश — बात यह है कि मैं ने बरामदे में कदम रखा था तो फिनाइल की गंध आई थी। अन्दर कमरे में गया तो Mosquito-killer की गंध आयी। अब ड्राइंग-रूम में आया हूँ तो DDT Powder की गंध आती है! यह बात क्या है?

[स]ुरेश — बात तो सफाई है – Cleanliness जो यहां रोज की जाती है।

[र]मेश — लेकिन इतनी बडी सफाई की क्या जरूरत आ पडी? क्या शहर में Cholera फैला है? मलेरिया फैला है? या प्लेग फैला है?

[स]ुरेश — क्या तू नहीं जानता कि मेरी बीबी एक डाक्टर है?

[र]मेश — ओह! – तो यह उनकी शिक्षा का परिणाम है?

सुरेश — जो! (थोड़ा रुककर) .... रामू!! रामू....

रमेश — यह किसे बुलाया?

सुरेश — नौकर को।

(नौकर आता है।)

सुरेश (रामू से) — साहब के हाथ धोने को पानी और साबुन ला।

नौकर — जी! (अन्दर जाता है।]

रमेश — अबे, यह किसलिए?

सुरेश — तुझे चाय पीनी है न? बिना हाथ धोए तू इस घर में कोई चीज उठाकर मुँह तक नहीं ले जा सकता। (नौकर एक jar में पानी, एक Soap - case और Towel लेकर आता है।)

नौकर — बाबूजी, यह रहा पानी, साबुन और तौलिया।

सुरेश — ठीक, अब तू जा और चाय का प्रबन्ध कर। (रमेश से) रमेश, अब हाथ – मुँह धोकर अपने को disinfect कर ले।

(रमेश उठकर हाथ – मुँह धोने के लिए मेज तक जाता है। पानी देखकर चौंकता है।)

रमेश — लेकिन इस पानी में क्या है? यह तो लाल है?

सुरेश — Potassium Permanganate मिला पानी लाल नहीं होगा तो क्या सफेद?

रमेश — (साबुन उठाकर देखता है) अबे, यह साबुन कैसा?

सुरेश — यह Carbolic acid का साबुन है। हाथ धोने के लिए यहाँ यही इस्तेमाल किया जाता है।

रमेश (चिढ़कर) फिर नहाने के लिए तो वहाँ DDT मिला होगा।

सुरेश — नहीं – अभी तो नहीं – लेकिन अभी इसकी चिन्ता मत करो।

(उसी समय सुरेश की बीबी अन्दर आती है। उसने डाक्टरों का सफेद कोट पहन रखा है।)

सुरेश — तुम आ गयीं? रानी, यह है मेरा मित्र रमेश।

रमेश — नमस्ते! भाभीजी।

रानी — नमस्ते। माफ़ कीजिए, मुझे अस्पताल से आने में देर हो गयी।

रमेश — कोई बात नहीं, भाभीजी। यहां की एक – एक चीज में आपका यहीं होना टपक रहा था।

रानी — ओह! Thank you, Thank you very much (रमेश से) आप नहाएँगे तो?

रमेश — (चौंककर) इस समय? भाभी शाम के वक्त तो मैं नहीं नहा करता।

रानी — लेकिन सफ़र के बाद हमेशा नहाना

चाहिए। इससे धूल दूर हो जा... है। Blood circulation ठीक ... जाता है।

(नौकर का प्रवेश)

नौकर — सरकार, चाय तैयार है।

रानी — आइए, चाय पिएँ।

दूसरा दृश्य

(रमेश बिस्तर पर लेटा है। रानी अन्दर आती है।)

रानी — रमेशजी!

रमेश — जी भाभीजी!

रानी — सुरेशजी कह रहे थे कि रात आपको Sneezing आयी थीं?

रमेश — हाँ भाभीजी ···· लेकिन इसमें परे... की क्या बात है?

रानी — Sneezing किसी आनेवाली बी... की Symptom होती है।

रमेश — भाभी! मुझे कुछ नहीं होगा।

रानी — नहीं, नहीं आप आज अस्प... चलिए। मैं आपको ENT Speci... को दिखाऊँगी।

रमेश — लेकिन भाभी! मेरी भी तो सुनि... मुझे कुछ नहीं हुआ है।

सुरेश — (अन्दर आते हुए) कौन कहता ... कि तुम्हें कुछ नहीं हुआ है। ... दिखाओ, रानी! इसे जरूर speci... को दिखाओ। ···· आ ····(... मसलता है। तुरन्त छींकता है।)

रानी (घबराकर) — आप भी छींके?

सुरेश — (घबराते – घबराते) नहीं तो! रानी यों ही नाक में कुछ चला गया।

रमेश — (खुशी से) अबे! नाक में कुछ चला गया? ········

तब तक तुम्हारी नाक को Spray करना होगा। रामू···· वह Spray - gun ले आना। (खुद आगे बढ़ता है।)

सुरेश — रानी! मेरी तो सुनो।

रानी — बीमारी के मामले में किसी की नहीं सुन सकती।

(रमेश Spray - gun लेकर वापस आता है।)

रमेश (सुरेश से) :- आइए! यहाँ बैठिए।

(रमेश को धकेलता है।)

सुरेश – छोड़ दो। छोड़ दो।

(रमेश उसे बलपूर्वक बिस्तार पर लिटाता है। रामू भी सुरेश को पकड़ता है। रमेश उसपर Spray करता है।)

सुरेश :- बचाओ! बचाओ!! मैं मरा!!!

(परदा)

अपने सहायक आप बनो, होगा सहायक प्रभु तभी।
बस चाहने ही से किसी को, सुख नहीं मिलता कभी॥
कर, पद, हृदय, दृग, कर्ण, तुमको ईश ने सब कुछ दिया।
है कौन ऐसा काम जो, तुम से न जा सकता किया?

(मैथिलीशरण गुप्त)

हिन्दी दिवस समारोह 1991

(एक रिपोर्ट)

कु· देवता पी· नायर
कक्षा 11

सन् 1991 वर्ष का हिन्दी दिवस मनाने के लिए 14 सितम्बर को एक विशेष सभा का आयोजन किया गया। सभा की अध्यक्षता हमारे स्कूल के प्राचार्य महोदय कर्नल एच· एस· सांगा ने की।

सर्व प्रथम हमारे हिन्दी अध्यापक श्री विटेकर जी ने प्रास्ताविक भाषण किया। उन्होंने बताया कि राष्ट्रभाषा राष्ट्र के प्राण होती है। बिना राष्ट्रभाषा के राष्ट्र गूँगा होता है। इसलिए हर छात्र को अपना और अपने देश का भविष्य उज्ज्वल बनाने के लिए राष्ट्रभाषा हिन्दी का ज्ञान प्राप्त करना चाहिए। हिन्दी ही उन्हें राष्ट्र के अन्य भागों से जोडेगी और तभी 'एक हृदय हो भारत जननी' का स्वप्न साकार होगा। इस के बाद सभा का संचालन ग्यारहवीं कक्षा की छात्रा कुमारी देवता नायर ने किया। शालेय हिन्दी-गान से समारोह की शुरुआत हुई। 'ॐ संगच्छध्वम्' इस संस्कृत स्तोत्र के गायन के बाद बारहवीं कक्षा की छात्रा कुमारी अंजना पिल्लै ने गुरुदेव-रवीन्द्रनाथ ठाकुर के गीत का हिन्दी अनुवाद पढकर सुनाया। हिन्दी में आज के समाचार प्रस्तुत किए बारहवीं के छात्र एस· पी· मधु ने। फिर ग्यारहवीं कक्षा के श्याम डी· राजन ने हिन्दी दिवस के महत्व पर प्रकाश डाला।

हिन्दी देश के स्वतंत्रता संग्राम के साथ जुड़ी हुई है– इसे दर्शाने के लिए नौवीं कक्षा के छात्र सजित राजा ने कविवर सोहनलाल द्विवेदी की कविता 'पूजा गीत' को गाकर प्रस्तुत किया। उसके पश्चात् चुनी हुई देश-भक्ति पर कविताओं का पाठ किया गया। कु· हेमा – आठवीं कक्षा की छात्रा ने श्री रामावतार त्यागी जी की 'और भी दूँ' का सस्वर पाठ किया। आठवीं के ही छात्र प्रवीण नायर ने 'कबीर के दोहे' पेश किए। कवि नरेन्द्र शर्मा की 'कायर मत बन' कविता का पाठ किया नौवीं कक्षा के छात्र साजू ने। 'जो बीत गई सो बात गई' बच्चन जी की इस कविता को सातवीं कक्षा के विकास नायर ने सुनाया। छठी कक्षा के छात्र मिथुन शशि ने दिनकर जी की 'शक्ति और क्षमा' की चुनी हुई पंक्तियाँ बड़े जोश के साथ प्रस्तुत कीं। 'वीर तुम बढे चलो' को सुनाया सातवीं कक्षा के छात्र मधु के· वी· ने।

अब बारी थी समूह गान की – छठी कक्षा के छात्र - छात्राओं ने 'हिन्द देश के निवासी' यह देश-भक्ति पर गीत गाकर प्रस्तुत किया। फिर नौवीं कक्षा के छात्रों ने 'सारे जहाँ से अच्छा हिन्दोस्ताँ हमारा' गाया। अन्त में स्कूल की छात्राओं ने 'जय जय भारत' इस गान को प्रस्तुत किया।

आखिर में प्रिन्सिपल महोदय ने सभा का मार्गदर्शन किया। उन्होंने हिन्दी की उपयोगिता और आवश्यकता पर प्रकाश डालकर उसका रोज-मर्रा के जीवन में प्रयोग करने का छात्र-छात्राओं से अनुरोध किया और इस पुनीत अवसर पर यह घोषणा की कि अब हर शुक्रवार को स्कूल असेंबली में हिन्दी में ही समाचार पढ़े जाएँगे जिसका पालन शुरू हो गया है। स्कूल केप्टन सागर पी. एम के आभार प्रदर्शन तथा राष्ट्रगान के बाद सभा समाप्त हुई।

इस समारोह को सफल तथा संगीतमय करने में हमें सर्व श्री· टेकालेजी, विटेकरजी, विश्वनाथन जी, कृष्णन कुट्टी जी तथा आर्टमास्टर श्री एल सुरेश कुमार जी का मार्ग दर्शन प्राप्त हुआ। हम उनके प्रति हमारे आभार तथा धन्यवाद प्रकट करते हैं।

> पराधीन जे जन नहीं, स्वर्ग - नरक ता हेत।
> पराधीन जे जन, नहीं स्वर्ग-नरक ता हेत।।
>
> (वियोगी हरि)

उपन्यास - सम्राट तकषी

के. के. विश्वनाथ

(हिन्दी विभाग)

वीणा – पाणी वाणी के वरद पुत्र हैं 'तकषी'। उनके प्रमुख चौदह उपन्यास माँ भारती के कंठहार हैं। परमार्थमंगल, पतितपंकज, तेण्डिवर्गम्, विल्पनक्कारी, रण्डिटङ्ङषी, चेम्मीन, तोट्टियुटे मकन औसेप्पिन्टे मक्कल, जीवितं सुन्दरमाणु पक्षे, अंचु पेण्णुङ्ङल, त्यागत्तिनु प्रतिफलम, अवन्ट स्मरणकल, तलयोट्ट और कयर किसी भी भाषा के — किसी भी साहित्य के — किसी भी जनता के गौरव हो सकते हैं। इनमें सबसे प्रधान चेम्मीन, कयर रण्डिटङ्ङषी, तोट्टियुटे मकन और औसेप्पिन्टमक्कल हैं। तकषी का सबसे लोकप्रिय उपन्यास 'चेम्मीन' है। रण्डिटङ्ङषी साहित्य अकादमी की ओर से पुरस्कृत हुई है। 'कयर' जिसका संप्रेषण आजकल दूरदर्शन कर रहा है, केरल के सबसे श्रेष्ठ 'वयलार पुरस्कार' से सम्मानित हुआ। इसी उपन्यास ने तकषी को ज्ञान पीठम् पुरस्कार भी प्रदान किया। ये उपन्यास केरल क सामाजिक जीवन की झाँकी प्रस्तुत करते हैं। समाज के विविध स्तरों के पात्र इनमें हैं। इसप्रकार तकषी ने केरल के जन–जीवन की सच्ची कलात्मक अभिव्यक्ति अपने उपन्यासों में की और मलयालम उपन्यास साहित्य में अपना स्थायी स्थान स्थापित किया।

तकषी शिवशंकर पिल्लै का जन्म केरल के एक साधारण किसान परिवार में अप्रैल 1914 को हुआ। प्रसिद्ध कथकलि कला तकषी कुंचुकुरुप उनके पिता के भाई थे। परिवारकी आर्थिक स्थिति इतनी क्षीण थी कि बीच में उनकी पढ़ाई में बाधाएँ उपस्थित रहीं। फिर भी किसी न किसी प्रकार मेट्रिक परीक्षा पास की। दो साल तक के लिए भटकने के बाद वे वकालत परीक्षा लिए तिरुवनन्तपुरम गए। वहाँ से सन् में उन्होंने वकालत परीक्षा पास कर ली। बाद वे अंपलपुषा और आलप्पुषा में करने लगे। उनका प्रारंभिक वकील अभाव - ग्रस्त था। परन्तु बाद में चलकर वकील जीवन बिलकुल सफल रहा।

केरल एक कृषि-प्रधान राज्य है। यह शिक्षा की दृष्टि से संपन्न है, पर दृष्टि से विपन्न। किसान और मजदूरों समस्याएँ वहाँ प्रबल हैं। उन समस्याओं निकट से अध्ययन करने का अच्छा अवसर को मिला। उनके कुछ उपन्यासों में साम विचारधारा का सबल समर्थन है।

पारिवारिक जीवन की विषम समस्याओं को लेकर लिखा गया मनोवैज्ञानिक उपन्यास है– 'परमार्थमंडल'। इस उपन्यास की मुख्य समस्या नारी जीवन से संबन्धित है। इसमें उपन्यासकार यह दिखाना चाहता है कि जिस युवती को अपने कौमार्य जीवन में कोई कलंक लग जाता है, उसका विवाहित जीवन कभी निष्कलंक नहीं रह सकता। 'त्यागत्तिनु प्रतिफलम' की मुख्य कथा भी नारी से सम्बन्धित है। इस उपन्यास के द्वारा एक नारी का स्नेहमयी बहिन का रूप तकषी ने चित्रित किया है। 'तोट्टियुटे मकन' तकषी के प्रमुख आंचलिक उपन्यासों में एक है। इसमें समाज के सबसे उपेक्षित अछूत वर्ग–भंगियों–की जीवन–गाथा है। औसेप्पिन्टेमक्कल' में ग्रामीण जीवन का चित्र है। अन्य उपन्यासों की अपेक्षा इसकी महत्ता इसमें है कि इस उपन्यास में एक परिवार की तीन पीढ़ियों के जीवन की कथा है। 'रण्डिटङ्ङषी' तकषी का एक प्रमुख उपन्यास है। इसमें कुट्टनाड्ड के दलदली प्रान्तवासी भूमिहीन किसानों के जीवन का रोचक चित्रण किया गया है। 'चेम्मीन' 'तकषी' का सबसे प्रमुख उपन्यास है। इस उपन्यास के उपलक्ष्य में राष्ट्रपति की ओर से इन्हें पुरस्कार भी मिल चुका है। देश विदेश की कई भाषाओं में इसका अनुवाद भी हो गया है। प्रस्तुत उपन्यास के द्वारा तकषी ने केरल के समुद्र - तटवर्ती मछुआरों के जीवन, रहन सहन, आचार – विचार, परम्परा एवं मान्यताओं पर प्रकाश डाला है। करुत्तम्मा - परीकुट्टी की प्रेम कथा इस उपन्यास की रोचकता बढ़ाती है। 'कयर' तकषी का एक बृहत् उपन्यास है। वह कुट्टनाट का इतिहास है। एक युग के राजनीतिक आर्थिक, सामाजिक, सांस्कृतिक और सामूहिक विकास - परिणाम इस उपन्यास में हैं। डा. वी. के. नारायण मेनोन ने ठीक ही कहा — "कयर तकषी का 'मास्टर - पीस' है।"

तकषी एक सजग साम्यवादी कलाकार हैं। समाज के विभिन्न स्तरों के मनुष्यों की समस्याओं को उन्होंने मानवीय दृष्टिकोण से देखा है। वे मानवतावादी हैं। समाज की सबसे उपेक्षित एवं उत्पीड़ित नारियों पर उन्होंने खूब लिखा है। उनके नारी – पात्र केवल कोरे आदर्श के प्रतिनिधि नहीं, वरन् सामाजिक यथार्थ की जीती जागती मूर्तियाँ हैं। मलयालम उपन्यास साहित्य में तकषी के पूर्व जितने लेखक थे, वे उनके समान नारी-पात्र पर इतनी सहानुभूतिपूर्ण दृष्टि नहीं रखते थे।

संक्षेप में, किसी माला में प्रथम मणि, उपवन में प्रथम पुष्प, गगन में प्रथम नक्षत्र का जो स्थान है, वही स्थान मलयालय के उपन्यास साहित्य में पद्मभूषण तकषी को है।

> गोधन, गजधन, बाजिधन, और रतनधन - खान।
>
> जब आवे सन्तोष - धन सब धन धूरि समान॥

മലയാള വിഭാഗം

ഉള്ളടക്കം

1	വിശ്വസൗന്ദര്യം	കവിത	ഡോ. സി. കെ. സി. നായർ
2	വിലങ്ങുകൾ	ചെറുകഥ	സന്തോഷ് കെ. വി.
3	ബർമുഡ ട്രയാംഗിൾ	ലേഖനം	അനീഷ് മാത്യു
4	നിലാവിന്റെ നിറം	ചെറുകഥ	ലിസാ ലോറൻസ്
5	മറ്റൊരു കർണ്ണൻ	ചെറുകഥ	രാജേഷ് സി. കെ.
6	കൂട്ടുകാരി	ലഘുകഥ	ലീനാ വാസു
7	ദൈവമേ നിന്നോടായ്	കവിത	എൽ. സുരേഷ്കുമാർ
8	വിങ്ങുന്ന ഹൃദയം	ചെറുകഥ	ശരത്ചന്ദ്രൻ.കെ.പി.
9	ഓർമ്മക്കുറിപ്പ്	ചെറുകഥ	മനോജ്.വി.
10	ഇരുട്ടിലെങ്ങോ ഒരു കുഞ്ഞിക്കരച്ചിൽ	ലഘുകഥ	ജസ്റ്റസ് തോമസ്
11	സായാഹ്ന സന്ധ്യ	ഗദ്യകവിത	നിധീഷ്. സി.സി
12	പരീക്ഷ	ചെറുകഥ	ഹരികൃഷ്ണൻ. ജി
13	വിടപറയും മുമ്പേ	ചെറുകഥ	സാഗർ പി.എം.
14	സോമർ സെറ്റ് മോം	ലേഖനം	പി. മുഹമ്മദ്കുഞ്ഞി

വിശ്വസൗന്ദര്യം

ഡോ. സി. കെ. സി. നായർ

കൂരിരും പൂശിക്കറുപ്പിച്ച മാനത്തു
വൈരത്താരകം വിതറുന്നോനേ,
ആഴിതന്നാഴത്തിലായിരം വർണ്ണത്തി–
ലാരമ്യശില്പം രചിക്കുന്നോനേ,
നീളെയിളകുമലകളിലും ശുദ്ധ–
താളക്രമങ്ങളുണർത്തുന്നോനേ,
കുപ്പക്കുഴിയിലെപ്പുല്ലുകളിൽ ചായ–
ച്ചെപ്പുതുറന്നുനിറത്തുന്നോനേ,
മാതളഗോളത്തിൽ മാണിക്യച്ചുട്ടികം
മാൺപിലടുക്കിപ്പൊതിയുന്നോനേ,
കുന്നിമേലൂഞ്ഞാലിലാടുന്നകൂട്ടരെ–
ക്കണ്ണെഴുതിച്ചു രസിക്കുന്നോനേ,
മുള്ളുകൾപോലും മുറയൊട്ടുംതെറ്റാതെ
കള്ളിച്ചെടിയിലടുക്കുന്നോനേ,
കൂട്ടിലെ മുട്ടയ്ക്കുപൊട്ടുകുത്താൻ കുറി–
ക്കൂട്ടുമായെങ്ങും നടക്കുന്നോനേ,
കാട്ടിലിഴയും പുഴുവിന്റെ മേനിയിൽ
കൂട്ടവിളക്കു കൊളുത്തുന്നോനേ,
രാവിലെപ്പോഴും ശ്രുതിമീട്ടിനില്ക്കുവാൻ
ചീവിടിന്നാദേശമേകുന്നോനേ,
തുപ്പിക്കളയുന്ന നീർത്തുള്ളിയിൽപ്പോലും
സപ്തവർണ്ണങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നോനേ,
വശ്യപ്രകൃതിയാം നിന്നെ ഞാൻ കേവലം
വിശ്വസൗന്ദര്യമെന്നോതിടട്ടേ?

□

ചെറുകഥ

വിലങ്ങുകൾ

സന്തോഷ് കെ. വി
റോൾ നമ്പർ: 2518

ചതഞ്ഞരഞ്ഞ നിരത്തിലൂടെ പായുകയായിരുന്ന ബസ്സ് ആ പടുകൂറ്റൻ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുൻപിൽ നിന്നു.

ഇപ്രാവശ്യമെങ്കിലും എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒരു ജോലിയ്ക്ക് കയറിപ്പറ്റണം എന്ന ചിന്തയുമായി ഞാൻ കെട്ടിടത്തിന്റെ പടികൾ കയറി. പക്ഷേ പ്രതീക്ഷിച്ചതിന് വിപരീതമായിരുന്നു അവിടെ. എങ്ങും ഒരു ശ്മശാന മൂകത.... ഞാൻ ആളൊഴിഞ്ഞ ഹാളിൽക്കൂടി നടന്നു, ഒരു നിരീക്ഷകനെപ്പോലെ. തേഞ്ഞ റബർ ചെരിപ്പിന്റെ ശബ്ദം സിമന്റിന്റെ ഭിത്തികളിൽതട്ടി പ്രതിധ്വനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഹാളിന്റെ മൂലയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഒരു രൂപം എന്റെ ദൃഷ്ടിയെ ആ ഒഴിഞ്ഞ കോണിലേയ്ക്ക് നയിച്ചു. അവിടെ ഒരു മനുഷ്യൻ കുനിഞ്ഞിരുന്ന് എന്തോ കാര്യമായി ചെയ്യുന്നു. അയാളുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് ഞാൻ നടന്നു ചെന്നു. അമ്പതിന്റെയും പത്തിന്റെയും നാണയങ്ങൾ എണ്ണിതിട്ടപ്പെടുത്തുകയാണയാൾ. "ഇന്നിവിടെ ഇന്റർവ്യൂ ഇല്ലേ"? ഞാൻ അയാളോട് ചോദിച്ചു. അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഇരുണ്ട് ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ മുഖം, അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാതെ പറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന നീണ്ട മുടി, പുറത്തേയ്ക്ക് തള്ളിനിന്ന പല്ലുകളിൽ ബീഡിയുടെ കറ പറ്റിയിരുന്നു. ആ പ്രാകൃത രൂപം അങ്ങനെ അർത്ഥശൂന്യമായി എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

" ചോദിച്ചതു കേട്ടില്ലേ " ? ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. "ഇവിടടച്ചിട്ട് രണ്ടാഴ്ചയോളമായി മോനേ .... ഇവിടുത്തെ ഒരു തൂപ്പുകാരനായിരുന്നു ഞാൻ ". അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടൊന്നും ചോദിക്കണമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയില്ല. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു

നടന്നു, എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ .... വീട്ടിലേയ്ക്ക് പോകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. താങ്ങുതടിയാകേണ്ടവൻ എന്തിനവർക്കൊരു ഭാരമായി ജീവിക്കണം, തനിക്കുള്ള എല്ലാ വാതിലുകളും കൊട്ടിയടച്ചതായി എനിക്ക് തോന്നി. നേരം അന്തിയോടടുക്കുകയായിരുന്നു. ആ രാത്രി റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുക എന്നതായിരുന്നു എന്റെ ലക്ഷ്യം.

രാത്രിക്ക് നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മുഷിഞ്ഞു നാറുന്ന തുണിസഞ്ചിയിൽ നിന്നും കമ്പിളിയെടുത്ത് പുതച്ചു. പനമ്പിന്റെ വിള്ളലിൽ നിന്നും ഊറിയിറങ്ങുന്ന ഇരുട്ട് .... അതെനിക്ക് പരിചിതമായിത്തോന്നി. എങ്ങും നിശ്ശബ്ദത തളംകെട്ടി നില്ക്കുന്നു. അതിനെ ഭേദിക്കാൻ ഇടയ്ക്കിടെ എവിടെ നിന്നെല്ലാമോ ഞരക്കങ്ങൾ ഉയരുന്നുണ്ടായിരുന്നു .....

"മോനേ" ...... പിറകിൽ നിന്നും ഒരു പരുക്കൻ ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ആ വൃദ്ധൻ ! ഞാൻ ആ പഴയ ഹാളിൽ വച്ചുകണ്ട അതേ മുഖം. അയാളുടെ കൈകാലുകൾ വിറയ്ക്കുന്നത് അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടു. കണ്ണുകളിൽ നിന്നും വാർന്നിറങ്ങുന്ന കണ്ണുനീർ .... എനിക്കെന്തോ അയാളോട് അലിവ് തോന്നി. പുതച്ചിരുന്ന കമ്പിളി പുതപ്പ് ഞാൻ അയാൾക്ക് കൊടുത്തു. അയാൾ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് നന്ദി പറഞ്ഞ് അത് പുതച്ച് ആ കൽബെഞ്ചിൽ ചാഞ്ഞു.

ഒരുപാട് മോഹങ്ങളുമായി തന്നെ പഠിപ്പിച്ച അച്ഛനമ്മമാർ ! അവരുടെ ആഗ്രഹത്തിനൊത്ത് വളരാൻ വിധി തന്നെ അനുവദിച്ചില്ല. രാത്രിയുടെ തണുപ്പ് കൂടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എവിടെ നിന്നെല്ലാമോ ചീവീടുകളുടെ ആർത്തനാദം ഉയരുന്നുണ്ട്. അടുത്തുകണ്ട കൽ ബെഞ്ചിൽ കിടന്നെങ്കിലും വളരെ നേരം കഴിഞ്ഞാണ് ഉറങ്ങിയത്.

മേൽക്കൂരയുടെ വിടവിൽ നിന്നും വെളിച്ചം മുഖത്തേയ്ക്ക് പതിച്ചപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഉണർന്നത്. മുൻപിലേതോ ഒരു ട്രെയിൻ വന്നു നില്പുണ്ടായിരുന്നു. ആളുകൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പരക്കം പായുന്നു. വിശപ്പ് കൊണ്ട് വയർ കത്തി എരിയുകയായിരുന്നു. ആൾക്കൂട്ടം കണ്ട ഭാഗത്തേയ്ക്ക് ഞാൻ വേച്ചുവേച്ച് നടന്നു.

ആ കാഴ്ച കണ്ട് ഞാൻ ഞെട്ടി. താനിന്നലെ കമ്പിളി കൊടുത്ത വൃദ്ധൻ അർദ്ധനഗ്നനായി ആ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ മരിച്ചു കിടക്കുന്നു! താൻ കൊടുത്ത കമ്പിളി അവിടെയെങ്ങുമില്ലായിരുന്നു. ആൾക്കൂട്ടത്തെ തള്ളിമാറ്റി ഞാൻ അയാളുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് നീങ്ങിനിന്നു. അയാളുടെ ദേഹം തണുപ്പ് കൊണ്ട് മരവിച്ചിരുന്നു. കണ്ണുകൾ പുറത്തേയ്ക്ക് തള്ളി നില്ക്കുന്നു. ദേഹത്തെവിടെയെല്ലാമോ ചതവുകൾ, ആകെ പ്രാകൃതമായ ഒരു രൂപം.

പിറകിൽ നിന്നും ഇരുമ്പുലാടങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞ് നോക്കി.

"പോലീസ്", വിലങ്ങുമായി അവർ നടന്നടുക്കുകയായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ അവശനായി ഞാൻ ആ മരവിച്ചുകിടക്കുന്ന മുഖത്തേയ്ക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

കൈയിൽ വിലങ്ങുവീണപ്പോൾ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നും ആരോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ എന്റെ മനസ്സിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"അവൻ കൊലയാളിയാണ്".

ലേഖനം

ബർമുഡ ട്രയാംഗിൾ

അനിഷ് മാത്യു
റോൾ നമ്പർ: 2767

പ്രകൃതീദേവി കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ച ദ്വീപ്. ശാന്തമായ സുഖവാസ കേന്ദ്രം. പക്ഷേ നാവികരുടെ പേടിസ്വപ്നമായ ബർമുഡ ട്രയാംഗിളിന്റെസമീപത്താണ് ആ ദ്വീപ് സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നത് എന്നതു കൊണ്ടുമാത്രം അവ ഗണിക്കപ്പെട്ടു കിടന്നു. ഈ പ്രകൃതി സുന്ദരമായ ദ്വീപിന്റെ സമീപത്താണ് ഇന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർക്ക് വിവരിക്കാൻ കഴിയാത്ത അത്ഭുത പ്രതിഭാസമായ ബർമുഡ ട്രയാംഗിൾ. ഈ കമ്പ്യൂട്ടർ യുഗത്തിൽ എത്തിയിട്ടും മനുഷ്യൻ പകച്ചുനിൽക്കുന്ന പ്രകൃതി സത്യങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് ഇത്. 1945 ൽ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധ കാലത്ത് അമേരിക്കയുടെ മൂന്നാം കപ്പൽപടയിലെ വിമാന വാഹിനികളിലൊന്ന് ജപ്പാനു നേരെ നീങ്ങുകയായിരുന്നു. അപകട മേഖലയായ ബർമുഡ ട്രയാംഗിലൊട്ടുകടന്ന ആ വിമാനവാഹിനിയെ പിന്നെ മനുഷ്യൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള തിരച്ചിലിന് നിയോഗിച്ച രണ്ടു ഹെലികോപ്റ്ററുകളും ഒരു സ്പീഡ് ബോട്ടും ദുരൂഹത നിറഞ്ഞ സാഹചര്യം മാത്രം അവശേഷിപ്പിച്ച് അപ്രത്യക്ഷമായി! എന്താണ് ഈ പ്രതിഭാസത്തിനു പിന്നിൽ? ഇതിനെക്കുറിച്ച് ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. ചിലരുടെ അഭിപ്രായം ഇന്നത്തെക്കാൾ പുരോഗതി പ്രാപിച്ച ഏതെങ്കിലും സംസ്കാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമായ യന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴും പ്രവർത്തനക്ഷമമാണ് എന്നുള്ളതാണ്. എന്നോ കടലിൽ മറഞ്ഞുപോയ അറ്റ്ലാന്റിസ് എന്ന പ്രാചീന നാഗരികത ഇതിൽ കൂടുതൽ സംശയമർഹിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം ബർമുഡ ട്രയാംഗിളിൽ അതിശക്തമായ ഗുരുത്വാകർഷണം മൂലം കപ്പലുകളും വിമാനങ്ങളും കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ശാസ്ത്രീയത വളരെയുള്ളതാണ് ഈ നിഗമനം. ഏതായാലും ഇന്നും നമ്മെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രതിഭാസത്തിന്റെ രഹസ്യം ഇന്നോ നാളെയോ പുറത്താകുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ചെറുകഥ

നിലാവിന്റെ നിറം

ലിസാ ലോറൻസ്
റോൾ നമ്പർ 2310

സായംസന്ധ്യ. ചക്രവാളമാകെ സിന്ദൂരം വാരി വിതറിയതുപോലെ. പകലോൻ മടങ്ങുകയായി. ഇളം തെന്നൽ, വെണ്ണ കവർന്നോടുന്ന കാർവർണ്ണനെപ്പോലെ അടുത്തെവിടെയോ ഉള്ള ഏതോ പുഷ്പത്തിന്റെ സുഗന്ധവുമായി വന്ന് എന്നെ മന്ദം തലോടി, പോവുകയായി. ഈ കാറ്റേറ്റ് ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ നല്ല സുഖമുണ്ട്. അധികം അകലെയല്ലാതെ കാണുന്ന ആ അസ്തമയ ദൃശ്യം കാൻവാസിൽ പകർത്താനാണല്ലോ ഞാനിവിടെയെത്തിയത്. അടുത്തിടെ നടക്കാൻ പോകുന്ന തന്റെ ചിത്രപ്രദർശനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ രണ്ടു മൂന്നു ചിത്രങ്ങൾ കൂടി വേണം. ഇവിടെയെത്തിയിട്ട് രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. ഇതുവരെ ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ പോലും പണി പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. ഒരു ചിത്രം പകുതിയായതേയുള്ളൂ. സത്യത്തിൽ സമുദ്രതീരത്ത് ഇങ്ങനെയൊരു വീടു കിട്ടിയത് എന്റെ ഭാഗ്യമാണ്. ഈ വീടിന്റെ ടെറസിൽ നിന്നു നോക്കിയാൽ ഒരു വശത്ത് കടലും. മറുവശത്ത് അകലെയായി കാണുന്ന മലകളും പച്ചപ്പുൽമേടും. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ദൃശ്യമാണ് രണ്ടും. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദിവസവും ഞാനീ ദൃശ്യമൊക്കെ ആസ്വദിക്കയായിരുന്നു. കണ്ടിട്ടും കണ്ടിട്ടും മതിവരുന്നില്ല. ഇന്നെങ്കിലും ഈ ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കണം.

ചിത്രം ഒരുവിധം പൂർത്തിയായപ്പോഴേക്കും സൂര്യദേവന്റെ രഥം ചക്രവാളസീമയെ തൊട്ടുതൊട്ടില്ല എന്ന വിധമായി. ഇനി ബാക്കിയുള്ള മിനുക്കുപണികൾ പിന്നീടാവാം. ഈ ദൃശ്യം നന്നായിട്ടൊന്നു കൂടി കാണട്ടെ എന്നോർത്തു ടെറസിന്റെ അറ്റത്തേക്കു നീങ്ങി നിന്ന എന്റെ കണ്ണുകൾ, തീരത്തെ ചുംബിക്കുന്ന തിരമാലകളിൽ നിന്നും അടുത്ത വീടിന്റെ മുറ്റത്തേക്കു വഴുതി വീണു. വീടിന്റെ മുൻവശത്ത് ഒരു പെൺകുട്ടി തന്റെ പൂന്തോട്ടത്തിലെ പൂക്കളുമായി കിന്നാരം പറയുന്നു. കുളി കഴിഞ്ഞ് വിതിർത്തിട്ട മുടി നിതംബം കവിയുമാറുണ്ട്. ഫ്രാംസ്കർട്ടും ബ്ലൗസുമാണ് വേഷം. തോളൊപ്പം

വച്ച് മുടിമുറിച്ച് മിനിസ്കർട്ടും മാക്സിയും മാറിമാറി ധരിക്കുന്ന പരിഷ്കാരി പെൺകുട്ടികളുടെയിടയിൽ വഴിതെറ്റിവന്നതാണോ ഇവളെന്ന് സംശയം തോന്നി. ആ പ്രത്യേകത കൊണ്ടു തന്നെയാണ് പിന്നെയും അവളെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തനിക്ക് തോന്നിയതും. മറ്റുള്ളവരറിയാതെ അവരുടെ ചലനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് പണ്ടേ തനിക്കൊരു കൗതുകമായിരുന്നല്ലോ. കടൽക്കാറ്റേറ്റ് പാറുന്ന കുന്തൽ ഒരു കൈകൊണ്ട് ഒതുക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ഒരു റോസാപുഷ്പത്തെ മുഖത്തോടു ചേർത്തു. അതിന്റെ മൃദുലതയിൽ കവിളുകൾ അമർത്തി എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ. അതിനോടെന്തോ സ്വകാര്യം പറയുകയാണെന്നേ തോന്നൂ. തന്നെ അനുസരിക്കാത്ത കാറ്റിന്റെ കുസൃതിയോട് അതിനോടൊപ്പം പോകാൻ വെമ്പുന്ന മുടിയിഴകളെ അലസമായി മാടിയൊതുക്കി അവൾ പിച്ചിയുടെ ചുവട്ടിലേക്കു നടന്നു. നടക്കുമ്പോൾ നാദം പൊഴിക്കുന്ന പാദസ്വരങ്ങൾക്കും ഒരു പ്രത്യേക ഈണം. കുറച്ചധികം പിച്ചിമൊട്ടുകൾ പറിച്ച് കൈക്കുമ്പിളിൽ ഒതുക്കി അവൾ അകത്തേക്കു കയറി. അങ്ങോട്ടേക്കു തന്നെ നോക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന എന്തോ ഒരാകർഷണീയത അവൾക്കുണ്ട്. അല്പനേരം കൂടി അവൾ പോയ വഴിയേ നോക്കി നിന്നപ്പോൾ തോന്നി ആ അസ്തമയത്തെക്കാൾ അവളുടെ വദനത്തിലെ പുഞ്ചിരിയുടെ ഉദയം തന്റെ ചിത്രത്തിന്റെ പ്രമേയമാക്കിയാലോയെന്ന്. എത്രനേരം അങ്ങനെ ചിന്തകളിലാണ്ട് നിന്നെന്നറിയില്ല. സന്ധ്യ ഇരുട്ടിന് വഴിമാറിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. കാൻവാസുമെടുത്ത് താഴേക്കിറങ്ങവേ വെറുതേ അപ്പുറത്തെ വീട്ടുമുറ്റത്തേക്കു നോക്കി, അവിടെ അവളുണ്ടോ എന്നറിയാൻ. ഇല്ല. അവിടെയാരുമില്ല.

അലാറം കേട്ടാണ് ഞാനുണർന്നത്. തലേന്ന് ഉറങ്ങിയപ്പോൾ വൈകി. അപ്പുറത്ത് കണ്ട പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു മനസ്സുനിറയെ. പല പെൺകുട്ടികളെയും പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇവളിൽ എന്തോ ഒരു പ്രത്യേകത ഉണ്ട് എന്നു മനസ്സു മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ. പതിയെ എഴുന്നേറ്റ് ജനാലയ്ക്കൽ നിന്നുകൊണ്ട് അപ്പുറത്തേക്കു നോക്കി. ഇടയ്ക്ക് മതിലൊന്നുമില്ലാത്തതു കൊണ്ട് ആ വീടും മുറ്റവും നന്നായി കാണാം. ഇവിടെ നിന്നാൽ. ഈറൻമുടി തുമ്പുകെട്ടി പിച്ചകപ്പൂമാലയും ചൂടി തുളസിത്തറയെ തൊഴുതു വലം വയ്ക്കുന്നു അവൾ. ആ കാഴ്ച കണ്ടപ്പോൾ മനസ്സു നിറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നി. മൂന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യം വലംവച്ച് അഞ്ജലിബദ്ധയായി നമസ്കരിക്കുന്ന അവളെ കണ്ടപ്പോൾ ആ ശില്പം മെനഞ്ഞെടുത്ത ശില്പിയെ മനസാ അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തലയുയർത്തി മിഴി തുറന്ന അവൾ ഒരു നിമിഷം ഒന്നു പരിഭ്രമിച്ചതുപോലെ. അതിന്റെ കാരണം എന്നെ കണ്ടതാണെന്ന് മനസ്സിലായി. ഒരു തുളസിക്കതിർ പറിച്ചെടുത്ത് മുടിത്തുമ്പിൽ തിരുകി തിരിഞ്ഞു നടന്ന അവൾക്ക് പോകാൻ ധൃതിയുള്ളതുപോലെ. എന്നാൽ അകത്തേക്കു കയറുന്നതിനു മുമ്പ്, അവളെത്തന്നെ ഇമവെട്ടാതെ നോക്കിനിന്ന എന്നെ അവളൊന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അപ്പോൾ, 'കാലിൽ ദർഭമുന കൊണ്ടെന്നതു പോലെ' ദുഷ്യന്തനെ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയ ശകുന്തളയെയാണെനിക്കോർമ്മ വന്നത്. ഞാനൊന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. വേണോ വേണ്ടയോ എന്നമട്ടിൽ ഒന്നു ശങ്കിച്ചു നിന്നിട്ട് അവളും. ആ വീടിന്റെ ഉമ്മറത്ത് നാല്പത്തിയഞ്ചിനോടടുത്ത് പ്രായം തോന്നുന്ന ഒരാൾ പത്രപാരായണത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതും കണ്ടു.

അവളുടെ അച്ഛനാണെന്നു വ്യക്തം. അയാളെയും ഒന്നു നോക്കി, അവൾ അകത്തേക്കു പോയി. അന്നു പകൽ പിന്നെയവളെ കണ്ടതേയില്ല.

വൈകുന്നേരം പതിവുപോലെ ക്യാൻവാസുമെടുത്ത് ടെറസിനുമുകളിലെത്തി. ഞാൻ അവിടെയൊക്കെ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. ഏയ്. അവളുടെ പൊടിപോലുമില്ല അവിടെയെങ്ങും. മറ്റൊരു നിരാശ തോന്നാതെയിരുന്നില്ല. എന്നാലും ഞാനെന്റെ ജോലിയിൽ മുഴുകി. ഹാവൂ! ഒരു ചിത്രം പൂർത്തിയായി എന്ന ആശ്വാസത്തോടെ നിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് തലയുയർത്തിയ ഞാൻ കണ്ടതെന്താണെന്നോ, മനോഹരമായി മെടഞ്ഞിട്ട മുടിയുടെ തുമ്പിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ കൗതുകത്തോടെ എന്റെ ചിത്രത്തിലേക്കു നോക്കി നിൽക്കുന്ന അവളെ. അവളുടെ കയ്യിൽ എന്നെത്തന്നെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ട് ഓമനത്തമുള്ള ഒരു തത്തയും. എന്റെ നിരാശയൊക്കെ സന്തോഷമായി മാറിയ നിമിഷം ഞാനവളെ നോക്കി ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. അവൾ അത് മടക്കിത്തന്നിട്ട് തത്തയെ മാറോടുചേർത്ത് ടെറസിൽനിന്നും താഴോട്ടിറങ്ങിയോടി. തിരിഞ്ഞുനോക്കി ഒന്നുകൂടി മന്ദസ്മിതം പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ അകത്തേക്കു കയറി.

അവളുടെ വീട്ടിലെ ടെറസിലേക്കും അവൾ പോയ വഴിയിലേക്കും നോക്കിനില്ക്കെ, ഒരു കാര്യം എനിക്കു മനസ്സിലായി. ചിലപ്പോൾ അവളുടെ ആ വശ്യത, ആ നിഷ്കളങ്കത, അത് എന്നെയൊരു കവിയാക്കി മാറ്റിയേക്കും. വാചാലമായ ആ മൗനവും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും എല്ലാം മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്ന ആ പുഞ്ചിരിയും എല്ലാത്തിനുമുപരി കഥ പറയുന്ന ആ നീണ്ട മിഴികളും.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ എന്നും വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കാണും. അവരവരുടെ വീടിന്റെ ടെറസിൽ വച്ച്. ഓരോ പുഞ്ചിരിയും കൈമാറും. ഇപ്പോഴവൾ എന്നെക്കണ്ടാൽ ഓടാറില്ല. ഒരു ദിവസം ഞാനവളുടെ പേര് ചോദിച്ചു. പരിചയപ്പെടലിന്റെ ആദ്യപടി പേരു ചോദിക്കലാണല്ലോ. ചോദിക്കേണ്ട താമസം, " സ്വപ്ന .... സ്വപ്ന .... " എന്നൊരഞ്ചാറുതവണ മറുപടിയും കിട്ടി. അവളുടെ തത്തയായിരുന്നു പറഞ്ഞത്. അതുകേട്ടു ഞാൻ ചിരിച്ചുപോയി. ഒപ്പം അവളും. മുത്തുമണികൾ കിലുങ്ങുന്നതുപോലെയുള്ള ചിരി. ഞാനും സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. എന്റെ പേരുകേട്ട ആ തത്ത, " വിഷ്ണു .... വിഷ്ണു " എന്നു കുറേയേറെത്തവണ പറഞ്ഞ് അത് പഠിച്ചെടുത്തു. ഇപ്പോൾ ദിനവും എന്നെ കാണുമ്പോൾ " വിഷ്ണു .... വിഷ്ണു ..." എന്നുപറയാറുണ്ടത്.

അടുത്തദിവസം രാവിലെയും ഞാനവളെ കണ്ടു. കസവുകരയുള്ള മുണ്ടും നേര്യതുമാണ് വേഷം. ആ വേഷം അവൾക്ക് നന്നായിട്ടിണങ്ങുന്നുണ്ട്. നെറ്റിയിൽ ചന്ദനക്കുറിയും കൈയിൽ പ്രസാദവും. അമ്പലത്തിൽ നിന്നു മടങ്ങുകയാണെന്നു വ്യക്തം. ഈ വേഷത്തിൽ അവളെക്കണ്ടാൽ എന്റെ അമ്മപോലും അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോകും. "ഇനിമുതൽ നീയാണു മോളേ ഈ വീടിന്റെ ലക്ഷ്മി. അതേ എന്റെ മനസ്സ് അവളെ സ്വന്തമാക്കി കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ അച്ഛൻ എങ്ങോട്ടേക്കോ പോകാനിറങ്ങുന്നതു കണ്ടു. ഇനി ഒരാഴ്ചകൂടിയേ ഞാനിവിടെ കാണൂ. എന്റെ ചിത്രമൊക്കെ ഒരുവിധം പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു. പോകുന്നതിനു മുമ്പ് അവളുടെ അച്ഛനെ കണ്ട് എനിക്ക് സ്വപ്നയെ വിവാഹം കഴിക്കാനിഷ്ടമാണെന്നു പറയണം. പിന്നെ തറവാട്ടിൽ ചെന്ന് അമ്മയെയും കൂട്ടി വരണം.

മനസ്സിൽ സന്തോഷം അലയടിക്കുന്നു. ഒരു മൂളിപ്പാട്ടുംപാടി അങ്ങിനെ നടക്കുമ്പോഴാണ് അപ്പുറത്തെവീട്ടിൽ എന്തോ

ക്കെയോ തട്ടിമറിഞ്ഞു വീഴുന്നതുപോലെയുള്ള ശബ്ദം കേൾക്കുന്നത്. ഒപ്പം പേടിച്ചരണ്ടതുപോലെയുള്ള തത്തയുടെ കരച്ചിലും അവിടെയെന്തെങ്കിലും അപകടം .... പിന്നെയൊന്നുമാലോചിച്ചില്ല. ഓടിയെത്തി അവിടെ. മുൻവശത്തെ വാതിൽ അടച്ചിട്ടിരിക്കയാണ്. മുട്ടിയിട്ടും വിളിച്ചിട്ടുമൊന്നും ആരും കേൾക്കുന്നില്ല. കതകു തുറക്കുന്നില്ല ആഞ്ഞടിച്ചു; കതകിൽ ഒന്നു രണ്ടു ചവിട്ടും. അതു തുറന്നു വീണു. ഉള്ളിലേക്കു കയറിയപ്പോൾ ആദ്യം കണ്ടത് അടുക്കളവശത്തു നിന്നും ഉയരുന്ന തീയാണ്. എന്റെ ഉള്ളൊന്നുകാളി. പാട്ടയൊക്കെ തട്ടിമറിയുന്നതു പോലെ ഒച്ചയും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് അടുക്കളയുടെ ഒരു വശത്ത് ഉയരുന്ന തീനാളങ്ങളും മറുവശത്ത്, പാട്ടയും പാത്രവുമൊക്കെ തള്ളിയിട്ട് ഒച്ചയുണ്ടാക്കുന്ന സ്വപ്നയേയുമാണ്. ഭയവിഹ്വലയായ അവൾ ''ആ ...ആ.... ''എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് എന്തൊക്കെയോ ആംഗ്യം കാട്ടുന്നുണ്ട്.

അവിടുത്തെ തീയണക്കുന്നതിൽ ഞാൻ വിജയിച്ചെങ്കിലും എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ ചിത കത്തിത്തുടങ്ങിയതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്റെ മനസ്സിൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന നെരിപ്പോടണക്കുന്നതിൽ ഞാൻ അമ്പേ പരാജയപ്പെട്ടു.

സ്വപ്ന ഒരു ഊമക്കുട്ടിയാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ എനിക്കേതാനും ദിവസങ്ങൾ തന്നെ വേണ്ടിവന്നു. ജന്മനാ ഉള്ള മൂകതയാണിതെന്നും അത് മാറുകയില്ലെന്നും അവളുടെ അച്ഛനിൽ നിന്നും ഞാനറിഞ്ഞു. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിലെ നായിക ഒരു മിണ്ടാപ്രാണിയാണെന്നോ! എന്റെ രാജകുമാരി ഒരു ഊമ പെൺകിടാവാണെന്നോ! എനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കുറേയേറെ സമയം വേണ്ടിവന്നു. ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇന്നലെ ഞാനൊരു തീരുമാനമെടുത്തു. തറവാട്ടിൽ പോയി അമ്മയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുന്നില്ല.

ഇന്നു ഞാനിവിടം വിടുകയാണ്. ഞാൻ സംതൃപ്തനാണ്. എന്റെ ചിത്രങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തിയായി. എന്നാൽ അവയോടൊപ്പം ഒരു ചിത്രം കൂടി ഞാൻ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടാവിന്റെ കരങ്ങളാൽ രചിക്കപ്പെട്ട ജീവനുള്ള ഒരു ചിത്രം സ്വപ്ന-എന്റെ പെണ്ണ്. അമ്മയോട് അനുവാദം വാങ്ങാൻ പോയാൽ ലഭിച്ചെന്നു വരില്ല. അതുകൊണ്ട് അവളുടെ അച്ഛന്റെ മാത്രം സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഇന്നു രാവിലെ ഞങ്ങൾ വിവാഹിതരായി. അവളെ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല. ഊമയാണെന്നറിഞ്ഞ ശേഷവും അവളോടുള്ള എന്റെ സ്നേഹം വർദ്ധിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. അവൾക്ക് സംസാരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നല്ലേയുള്ളൂ. കഥ പറയുന്ന ആ കണ്ണുകൾ എന്തു വാചാലമാണ്. ആ കണ്ണുകൾ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കാൻ എനിക്ക് ഒരു ജന്മം പോരെങ്കിലേയുള്ളൂ എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ പോവുകയാണ്— അവളേയും കൊണ്ട്. □

മറ്റൊരു കർണ്ണൻ

രാജേഷ്. സി. കെ
റോൾ നമ്പർ : 2364

വളരെ നേരത്തെ കാത്തിരുപ്പിനുശേഷമാണ് അയാൾ ബസ്സിൽ കയറിപ്പറ്റിയത്. കാലുകുത്തുവാൻപോലും സ്ഥലമില്ലാത്ത ബസ്സിൽ ആളുകളെ വീണ്ടും കയറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ബസ്സ് മുന്നോട്ടെടുത്തപ്പോൾ ശരീരത്ത് തട്ടികടന്നുപോയ ഇളംകാറ്റ് അയാൾക്ക് കുളിർമയും സുഖവും നൽകി. എങ്കിലും അയാൾക്കിറങ്ങേണ്ട സ്റ്റോപ്പ് ആയപ്പോഴേക്കും വിയർത്തുകുളിച്ചിരുന്നു.

തിരക്കിനിടയിലൂടെ ഒരു വിധത്തിൽ ഊളിയിട്ടിറങ്ങി അയാൾ ഓഫീസിലേക്ക് നടന്നു. സഹപ്രവർത്തകർക്ക് ഒരു പുഞ്ചിരി സമ്മാനിച്ച് അയാൾ ഡോർ തുറന്ന് അകത്തു കടന്നു. കഴിഞ്ഞ കുറെ ദിവസങ്ങൾ തിരക്കുള്ളവയായിരുന്നതിനാൽ, ഫയലുകൾ ധാരാളം അയാൾക്കു പരിശോധിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. പൂർണ്ണമായും ശ്രദ്ധ ഫയലുകളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ പ്യൂൺ വന്നറിയിച്ചു.

''സാർ' ആരോ കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്നു'' 'വരാൻ പറയൂ'' അനുവാദം കൊടുത്തിട്ട് അയാൾ ആഗതനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. കടന്നുവന്നയാളെ കണ്ട് അയാളൊന്നു ഞെട്ടി.

'അമ്മ' ആ രണ്ടക്ഷരം പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ അയാൾക്കായില്ല. അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾ വിറപൂണ്ടു. സമ്മിശ്ര വികാരങ്ങളോടെ അയാൾ അവരുടെ മുഖത്തേക്ക് ഉറ്റുനോക്കി. അവരുടെ നേത്രങ്ങളും നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഞെട്ടലടക്കുവാൻ അവർ പണിപ്പെട്ടു ശ്രമിച്ചു.

ഒടുവിൽ സംയമനം വീണ്ടെടുത്ത് അവർ ചോദിച്ചു.

'എന്റെ മോന് ഇവിടെയാണോ ജോലി? ആണെന്നോ, അല്ലെന്നോ അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ അവരെ അടിമുടി പരതിനോക്കുകയായിരുന്നു. ഇരുപതു വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് അവർക്ക് വളരെയധികം മാറ്റങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. കറുത്തിരുണ്ട് ഇടതൂർന്ന, തലമുടിയെ നര ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. മനോഹരങ്ങ

ളായ നേത്രങ്ങൾ കുഴിയുകയും, ചുവന്നു തുടുത്ത കവിൾത്തടങ്ങൾ ഒട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മുഖത്തെ ദൈന്യഭാവം പട്ടിണിയെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു നിമിഷം അയാൾ തന്നെതന്നെ മറന്നു. കർണ്ണന്റെ കഥയുടെ ആവർത്തനം അഭിമാനം കാക്കുവാൻ വേണ്ടി ആദ്യകുഞ്ഞിനെ ഉപേക്ഷിച്ച 'കുന്തി' 'സുഖത്തിനുവേണ്ടി അച്ഛന്റെ മരണശേഷം തന്നെയുപേക്ഷിച്ച അമ്മ' രണ്ടുപേർക്കും സാമ്യമുണ്ട്.

കുഞ്ഞുന്നാളിൽ അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തോടെയുള്ള വിളികേൾക്കുവാൻ താൻ കൊതിച്ചിരുന്നു. അമ്മയുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ തണലിൽ താൻ കൊച്ചുനാളുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. നടു മുറ്റവും നാലുകെട്ടുമുള്ള ആ വലിയ വീട്ടിൽ അവനെന്നും തനിച്ചായിരുന്നു. അവന്റെ ജല്പനങ്ങളും വിലാപങ്ങളും ആ ഭിത്തികളിൽ തട്ടി തെറിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. അന്നൊക്കെ അമ്മയെ കണ്ടിരുന്നെങ്കിലും അവർ അപരിചിതത്വത്തിന്റെ മുഖം മൂടി അണിഞ്ഞു കടന്നുപോകുമായിരുന്നു.

സൂത പുത്രനായി വളർന്ന കർണ്ണന്റെ വേദന അയാൾക്കറിയാം. ആയുധാഭ്യാസനകാലത്തും തുടർന്നും കർണ്ണന് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന വേദനയും, അതുപോലുള്ള പല സന്ദർഭങ്ങളും അയാൾക്കും നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്.

കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധസമയത്ത് മക്കളുടെ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു ചെല്ലുന്ന 'കുന്തി'. നിർണ്ണായകമായ നിമിഷത്തിൽ പോലും അമ്മയെ അധികമൊന്നും കുറ്റപ്പെടുത്താത്ത കർണ്ണൻ, ആ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവന്റെ ഹൃദയത്തെ വളരെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ കുന്തിയെപ്പോലെ, തന്റെ അമ്മയും തന്റെയടുത്ത് വരുമെന്ന് അവൻ കരുതിയിരുന്നു. അതെ ഇന്ന് തന്റെ അമ്മ തന്നെ കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്നു.

കാറ്റ് ജനൽപ്പാളിയിൽ ശക്തിയായി വന്നടിച്ചപ്പോഴാണ് അവന് ബോധമുണ്ടായത്. ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നവണ്ണം അവൻ കണ്ടു. അമ്മ കരഞ്ഞു കൊണ്ടവിടെതന്നെ നിൽക്കുന്നു.

'എന്തിനാണ് അമ്മ വന്നത്'? അവൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി ചോദിച്ചു. 'അത്' അവർ അർദ്ധോക്തിയിൽ നിർത്തി.

'ഉം പറയൂ' അവൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. 'നിന്റെ അനിയൻ ഇവിടെ ജോലി അന്വേഷിച്ചു വന്നിരുന്നു. അത് എന്തായി എന്നറിയുവാൻ വന്നതാ.

നീ ഇന്റർവ്യൂ ബോർഡിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു''

ശങ്കിച്ചാണ് അവരത് പറഞ്ഞത്, ഓ അതാണോ കാര്യം ഞാൻ ശ്രമിക്കാം''

'എങ്കിൽ ഞാൻ പോകട്ടെ' അവർ അനുവാദത്തിനായി കാത്തുനിന്നു.

ഇരുപതുവർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം തന്നെ തേടിവന്ന, തന്റെ അമ്മയ്ക്ക്, സ്നേഹോപഹാരമായി കൊടുക്കുവാൻ അത് മാത്രമേ അവനിൽ, ആ മനോഘനിമിഷത്തിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവർ വളരെ ദയനീയമായി അവനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഡോർ തുറന്ന് പുറത്തിറങ്ങി.

കൂട്ടുകാരി

ലീനാ വാസു
റോൾ നമ്പർ : 2485

അർദ്ധരാത്രിയായിട്ടും അവൾക്ക് ഉറക്കം വന്നില്ല. ആയിരമായിരം ചിന്തകൾ ഉള്ളിൽ പാഞ്ഞുനടക്കുന്നു. അവൾ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത പലതുംനടന്നു. അതും, ഒരിക്കലും കാത്തിരിക്കാത്ത ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച! മനസ്സിൽ ആനന്ദത്തിന്റെ തിരമാലകൾ അലയടിച്ചുപൊങ്ങിയെങ്കിലും, ഏതോ ഒരു കോണിൽ അവൾ സ്വയം ശപിക്കുകയായിരുന്നു.

അന്ന് കോളേജിലേയ്ക്ക് ബസ്സിൽ പോകുമ്പോഴാണ്, മായ അച്ഛനുമൊത്ത് വഴിയോരത്ത് നില്ക്കുന്നത് കണ്ടത്. അപ്പോൾ ഇറങ്ങിയോടി അവളുടെയടുത്ത് ചെല്ലാൻ ആശിച്ചതാണ്. പക്ഷേ, എന്തോ ഒന്ന് അവളെ അതിൽ നിന്നും പിന്തിരിപ്പിച്ചു. ബസ്സിലിരുന്നിട്ടാണെങ്കിലും കണ്ണിൽ നിന്നും മായുന്നതുവരെ അവൾ മായയെ നോക്കിയിരുന്നു.

പിരിഞ്ഞിട്ട് ഒരുവർഷമേ ആയിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും അനേകം യുഗങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യം അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. പിരിയുന്നതിന് കുറച്ച് ദിവസം മുമ്പ് അവർ പിണങ്ങിയതാണ്. ഇതുവരെയും അന്യോന്യം മിണ്ടിയിട്ടില്ല. ഒരേ ഹോസ്റ്റലിൽ, ഒരേ മുറിയിൽ ഒന്നിച്ചുതാമസിച്ച് പഠിച്ചിരുന്ന കാലം. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് കുറച്ച് പിണക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. അതും, അല്പസമയത്തേക്ക് മാത്രം. മായയെ അവൾ തന്റേതുമാത്രമായ കൂട്ടുകാരിയായിക്കരുതി. ആ സുഹൃദ് ബന്ധം ശക്തമായി അങ്ങനെ നിലനില്ക്കവേ, ആ മുറിയിൽ പുതിയൊരാൾ കൂടി വന്നു- വിമല. വിമലയുടെ ആഗമനത്തോടുകൂടി മായയ്ക്ക് തന്നോടുള്ള അടുപ്പം കുറഞ്ഞതുപോലെ അവൾക്ക് തോന്നി. ആദ്യം വെറുമൊരു തോന്നലായിക്കരുതിയെങ്കിലും നാൾക്കുനാൾ ചെല്ലുന്തോറും ആ സംശയം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മായയോട് അധികമൊന്നുംകൂടാറില്ലെന്നായി. ഒരു ദിവസം മായ ഈ അകൽച്ചയെക്കുറിച്ച് അവളോട് ചോദിച്ചു. അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവൾക്ക് മായയോട് അത്രയ്ക്ക് ദേഷ്യം തോന്നിയിരുന്നു. പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന ദിവസം മായയോട് ഒരു വാക്ക് പോലും പറയാതെയാണ് അവൾ അവിടെ നിന്നിറങ്ങിയത്.

ഇപ്പോൾ, അവൾക്ക് അവളുടെ മനസ്സ് സാക്ഷിയോടു തന്നെ വെറുപ്പ് തോന്നി. താൻ കാരണം മായ എത്ര വിഷമിച്ചു കാണും. എല്ലാം തന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണകളാണെന്ന് പിന്നെയാണവൾ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഉള്ളിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ കുമിളകൾ നുരഞ്ഞുപൊങ്ങിയപ്പോഴും, പഴയകാര്യങ്ങൾ ഓർത്ത് കണ്ണിൽ നിന്നും അശ്രുബിന്ദുക്കൾ ഇറ്റിറ്റുവീണു കൊണ്ടിരുന്നു. കത്തിത്തീരാറായ മെഴുകുതിരി അണച്ച് അവൾ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

പിറ്റേദിവസം, വാതിലിൽ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ് അവൾ ഉണർന്നത്. നേരം നന്നേ പുലർന്നിരുന്നു. അന്ന് തൊട്ട് അവളുടെ മുറിയിൽ പുതിയൊരാൾകൂടി താമസിക്കുവാൻ വരുന്നുണ്ടെന്ന് പറയാൻ വേണ്ടി മേട്രൻ വന്നതാണ്. മേട്രൻ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ആ പുതിയകൂട്ടുകാരി വന്നത്. മായയെന്ന ആ 'പുതിയ' കൂട്ടുകാരിയെക്കണ്ട് അവൾ തെല്ലൊന്ന് ഞെട്ടി. രണ്ടു പേരുടെയും കണ്ണുകൾ പരസ്പരം ഇടഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ കാലകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോർത്താകാം അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ നനവുപടർന്നത്. പഴയപിണക്കമെല്ലാം മറന്ന്, അവളുടെ ചുണ്ടിൽ ഒരു പുഞ്ചിരിവിടർന്നു. മായയുടെ കൈപിടിച്ച്, ആത്മാർത്ഥമായി ആ കൂട്ടുകാരിയെ അവൾ അകത്തേയ്ക്ക് ആനയിച്ചു. ആ നിമിഷം മുതൽ അവരുടെയിടയിൽ പുതിയ ഒരു സുഹൃദ്ബന്ധം ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ഒരു മാന്ത്രിക വലയം !

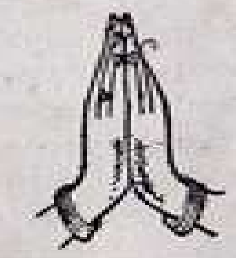

കവിത

"ദൈവമേ നിന്നോടായ്"

എൽ. സുരേഷ്കുമാർ
ആർട്ട് മാസ്റ്റർ

ധരയിൽ ദരിദ്രരായുള്ള നാമെന്നുമേ,
വന്ദ്യനാം ദൈവത്തെ ധ്യാനിയ്ക്കുന്നു!
തിന്മ കളഞ്ഞെന്നും നന്മകൾ ചെയ്യുവാൻ
സന്മനോഭാവത്തെ നൽകേണമേ....
ധർമ്മത്തിൻ ധന്യത കാട്ടുവാൻ കൃഷ്ണനായ്,
ഭൂമിയിലന്നുനീ ജാതനായി!
ക്രിസ്തുവായ് വന്നുനീ ക്രൂദ്ധരാം ഞങ്ങൾക്കു,
ത്യാഗത്തിൻ ശക്തി പകർന്നുതന്നു!
സ്ഥൈര്യസന്ദേശമീ മാനുഷർക്കേകുവാൻ,
മണ്ണിതിൽ വന്നു മുഹമ്മദായി!
പകലിൻപ്രകാശവും ചൂടും പകരുവാൻ,
പകലോനായെന്നുമവതരിപ്പൂ!
രാവിൽ നിലാവും കുളിരും പകരുവാൻ,
പൂർണ്ണേന്ദുവായ് വാനിൽ വന്നിടുന്നു!
മാതാപിതാഗുരു രൂപങ്ങളിൽനിത്യം,
വാഴുന്നു മർത്ത്യർക്കിടയിലും നീ!

ചെറുകഥ

വിങ്ങുന്ന ഹൃദയം

ശരത്ചന്ദ്രൻ. കെ. പി
റോൾ നമ്പർ 2402

തെളിഞ്ഞ പ്രഭാതത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അർക്കൻ കിഴക്കൻ ചക്രവാളത്തിൽ പുഞ്ചിരി പൊഴിയ്ക്കുന്നു! ഒരു കാസരോഗിയെപ്പോലെ അണച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ബസ് ആ കവലയിൽ വന്നു നിന്നു! കഠിനമായ ദുഃഖംപേറുന്ന മുഖത്തോടെ ഒരു യുവാവ് ബസ്സിൽ നിന്നിറങ്ങി നടന്നു.

രാവിലെ നല്ല തണുപ്പുള്ള സമയമായതിനാൽ അടുത്തുള്ള വീടുകളിലൊന്നും ആളനക്കമില്ല. നിശ്ശബ്ദമായ ഗ്രാമാന്തരീക്ഷത്തെ ഭഞ്ജിക്കാനെന്നവണ്ണം കിളികളുടെ കളകളാരവങ്ങൾ മാത്രം കേൾക്കാം. അടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ ചായക്കടയിൽ കുറെ വൃദ്ധന്മാർ 'മൂടിപ്പുതച്ച്' കട്ടൻ കാപ്പി മോന്തുന്നുണ്ട്. പുഴക്കടവിലേയ്ക്ക് നടന്നു നീങ്ങിയ അയാൾ പെട്ടെന്നെന്തോ തീരുമാനിച്ചെന്നവണ്ണം തിരിച്ച് ചായക്കടയിലേയ്ക്ക് കയറി. അന്യനായ അയാളെക്കണ്ട് എല്ലാവരും അമ്പരന്നു! കാലുറയ്ക്കാത്ത അടുത്ത ബഞ്ചിൽ അയാൾക്കിരിയ്ക്കാൻ ഒരു വൃദ്ധൻ സ്ഥലമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

ഓർമ്മകൾ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്ന മറ്റുള്ളവർക്കിടയിൽ അയാൾ തികച്ചും അന്യനായിരുന്നു.

ഒഴിഞ്ഞ ഗ്ലാസുകൾ കൈവിരലുകളിൽ തൂക്കിപ്പിടിച്ച് നടക്കുകയായിരുന്ന ചായക്കടക്കാരൻ എന്തു വേണമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ യുവാവിനെ നോക്കി. ദീക്ഷയിൽ മെല്ലെ തടവിക്കൊണ്ട് അയാൾ ഒരു 'കാപ്പി' എന്നു മന്ത്രിച്ചു. കടക്കാരന്റെ കാലടികൾക്ക് താളംപിടിച്ചുകൊണ്ട് യുവാവ് കുനിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പുറത്തിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ ബഞ്ചിൽതട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ യുവാവിനടുത്തെത്തി അഭിമാനപുരസ്സരം ചോദിച്ചു—

''അങ്ങയെ എവിടെയോ വച്ചു കണ്ട പരിചയമുണ്ട്. പൊഴക്കടവിലേയ്ക്ക് നടക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോ.................''

''ആ....ഞാൻ കടവിനപ്പുറത്തെ ആര്യൻ കുന്നിലെ....'' യുവാവിന്റെ മറുപടി കേട്ടപാടെ സന്തോഷത്തോടെ കൈകൾ കൂട്ടിത്തിരുമ്മിക്കൊണ്ട് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു—

''ഓ! ഇപ്പം പുടികിട്ടി! അക്കരെ അച്യുതൻ നായരുടെ മകനല്ലേ? .... താൻ പണ്ടിവിടുന്നു പോയപ്പോൾ ഒരു കിളുന്തു പയ്യനായിരുന്നല്ലോ? ഇപ്പോൾ മുടിയും താടിയുമൊക്കെ വളർത്തി.... അതു പോട്ടെ. ഇപ്പോൾ എവിടെയാ?''

മറുപടി നല്കാൻ അനിക്ക് യാതൊരു താല്പര്യവുമില്ല. താൻ ഇവിടം വെറുക്കുന്നു. നാടുവിട്ടുപോയ അനി പൂർവ്വവൈരാഗ്യത്തോടെ തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു എന്നു വെല്ലുവിളിക്കാനൊന്നും താല്പര്യമില്ല. പക്ഷേ വൃദ്ധൻ മറുപടിക്കു വേണ്ടി കാത്തുനില്ക്കുന്നു.

''കുറെ വടക്കാണ്''.

അയാൾ ഉദാസീനമായി മറുപടിപറഞ്ഞു.

''അച്ഛൻ മരിച്ചപ്പോഴും വന്നില്ലല്ലോ; കുറെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. മരിക്കാൻ കാലത്ത് ആരും സഹായത്തിനില്ലായിരുന്നു'' വീണ്ടും ചിന്തകളെ തിരിച്ചു വിടുകയാണ് വൃദ്ധൻ.

''അച്ഛൻ മരിച്ചത് ഒരു സുഹൃത്തു വഴിയാണ് അറിഞ്ഞത്. രണ്ടു വർഷത്തിനുശേഷം ഒരു റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ വച്ച്''— അച്ഛൻ എങ്ങിനെ കഷ്ടപ്പെടാതിരിയ്ക്കും എന്ന് അനിയുടെ മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചു. അച്ഛൻ ചെയ്ത ക്രൂരതകൾക്ക് കണക്കില്ലല്ലോ?

അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ കണക്കു കൂട്ടുകയായിരുന്ന ചായക്കടക്കാരന്റെ കൈയ്യിൽ കാശു കൊടുത്ത് ബാക്കി വാങ്ങി ഇറങ്ങി നടന്ന അനിയെ വൃദ്ധൻ പിന്തുടർന്നു.

മഴവെള്ളപ്പാച്ചിലിൽ വഴിയാകെ കുണ്ടും കുഴിയുമായിരിക്കുന്നു. അവിടെ കൂട്ടം കൂടി നില്ക്കുന്ന ഇലഞ്ഞിക്കാടുകളും, പൂത്തു നില്ക്കുന്ന പുന്നമരങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾ അനിയുടെ ഹൃദയം എന്തിനോ വേണ്ടി തുടിച്ചു. അയാളുടെ ചിന്തകൾ അങ്ങകലെ എവിടെയോ ആയിരുന്നു.

''അപ്പോൾ എന്നെ മനസ്സിലായിക്കാണുമല്ലോ? പുനയ്ക്കലെ കുഞ്ഞച്ചനാ. അച്യുതനും ഞാനും ചങ്ങാതികളായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കൊക്കെ താൻ വീട്ടിലേയ്ക്ക് വരാം, ട്ടോ!''- യുവാവിനെ ചിന്തകളിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

കടവ് കടന്നപ്പോൾ അയാൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി! താൻ കളിച്ചു നടന്നിരുന്ന ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെ വൃക്ഷലതാദികൾക്കൊക്കെ കോട്ടം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. കഷ്ടം! ഒരു ദീർഘ നിശ്വാസത്തിനു ശേഷം പുഴക്കടവിൽ നിന്നു മുഖവും കഴുകി അയാൾ നടന്നു. നേരെ ചെന്നത് വല്യേച്ചിയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കാണ്. പൂമുഖത്ത് നിന്നിരുന്ന കുട്ടി അനിയെക്കണ്ടപ്പോൾ അകത്തേയ്ക്കോടി അമ്മയുമായി വന്നു.

''അനീ'' എന്ന വിളി!

വല്യേച്ചി ആകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. വിളറിയ മുഖം. വേഷവിധാനങ്ങളിൽ ഒരു ശ്രദ്ധയുമില്ല. ക്രൂരനായിരുന്ന അച്ഛന്റെ ആദർശങ്ങളുടെ ബലിയാടായിരുന്നല്ലോ എന്നും വല്യേച്ചി. അതിന്റെ പശ്ചാത്താപമായി ആ കുട്ടിയും.

''ഇതാരാമ്മേ?''- കുട്ടിയുടെ ഔത്സുക്യം വാക്കുകളായി പുറത്തുവന്നു.

''ഇതു നിന്റെ കുഞ്ഞമ്മാവൻ; അല്ലാതാരാ? നിന്നോടുപറഞ്ഞിട്ടുകാര്യമില്ല. നീ ജനിക്കുന്നതിനുമുൻപ് പോയതാണല്ലോ നിന്റമ്മാവൻ''- അമ്മയുടെ മറുപടി.

''മോടെ പേരെന്താ?'' അനി ചോദിച്ചു.

''അനിത''. കുട്ടിയുടെ കൊഞ്ചൽ!

വല്യേച്ചി തനിക്കുവേണ്ടി ഇട്ടതായിരിക്കും ആ പേര് എന്ന് അനി ഓർത്തു !

“എടാ അനി, നിനക്ക് ഇപ്പോഴാണല്ലോ ഇങ്ങോട്ടുവരാൻ തോന്നിയത് ? അച്ഛൻ എപ്പോഴും നിന്നെ അന്വേഷിക്കുമായിരുന്നു. കിടന്ന കിടപ്പിലും വിൽപ്പത്രം പ്രകാരം തറവാട് നിനക്കുള്ളതാണ് ”. വികാരനിർഭരമായ ചേച്ചിയുടെ സംസാരം.

കുറച്ചു മാറി തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്ന തറവാട് ! അയാൾ അവിടേയ്ക്ക് നടന്നു. താൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന, കളിച്ചു നടന്ന ഈ മണ്ണ് അന്യമായിരിക്കുന്നു ! ഇവിടം ഇനി ഒരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെടാൻ വയ്യ.

അമ്മ അവസാനമായി പറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾ “എടാ അനീ, നിനക്കും അച്ഛനുമിടയിൽ കിടന്ന് എനിക്ക് കഷ്ടപ്പെടാൻ വയ്യ”. ഒരു ഇടിമുഴക്കം പോലെ ഇന്നും തന്റെ മനസ്സിൽ തികട്ടി വരുന്നു.

അതിനു മാത്രം താൻ എന്തു തെറ്റ് ചെയ്തു ? അന്യജാതിയിൽപ്പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയെ സ്നേഹിച്ചു. തന്റെ എല്ലാമായിരുന്നു അവൾ. മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം. അതു ജാതി ഏതായാലെന്ത് ? ആ മനമൊരുബന്ധം കാരണം തന്റെ ജീവിതം തകർന്നു. ബന്ധം വീട്ടിലറിഞ്ഞപ്പോൾ ആകെ ബഹളമായി. അവൾ കഴിയാവുന്നത്ര ചെറുത്തു നിന്നു. അവസാനമത് ആത്മഹത്യയിൽകലാശിച്ചു. അതിന്റെ പേരിൽ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കിയ തന്റെ നേരെനോക്കി ഒരിക്കൽ അച്ഛൻ പൂമുഖത്ത് നിന്നലറി– “ഇറങ്ങെടാ വെളിയിൽ! ഇനി നീ ഈ പടി ചവിട്ടരുത്!” കടവാവലിന്റെ ചിറകടിയിൽ അയാളുടെ ചിന്തകൾ ചിതറിപ്പോയി.

ആഴ്ച ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. തിരിച്ചു പോകാനിറങ്ങിയ അനിയെ വല്യേച്ചി തടുത്തെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും കല്ലറ തൊട്ടു വണങ്ങി, വല്യേച്ചിയോട് യാത്രപറഞ്ഞ് അയാൾ നടന്നു നീങ്ങി. വഴിയിൽ തന്റെ പ്രണയബന്ധങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയായിട്ടുള്ള പൊന്തക്കാടുകൾ കണ്ടു ! ഇനി അതെല്ലാം വെറും ഓർമ്മകൾ മാത്രം. അയാൾ ഒരു ഭിക്ഷാംദേഹിയെപ്പോലെ തന്റെ യാത്ര തുടർന്നു.

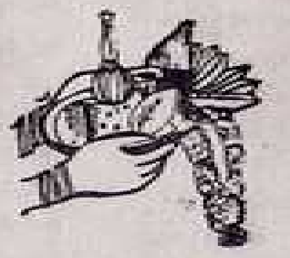

ചെറുകഥ

ഓർമ്മക്കുറിപ്പ്

മനോജ്. വി
റോൾ നമ്പർ: 2397

ഞാൻ മെഡിസിന് പഠിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് അന്ന് നാലു വർഷം തികയുകയാണ്. അന്നത്തെ ക്ലാസുകഴിഞ്ഞ് പിറേന്നു പഠിക്കേണ്ട വസ്തുതകൾ പ്രൊഫസർ ഞങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞുതന്നു. ജീവിതത്തിൽ വച്ച് ഞാൻ ഏറ്റവും ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന ദിവസമെത്തിയല്ലോ എന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനെന്റെ മുറിയിലേക്കുനടന്നു.

രക്തം കണ്ടാൽ ഭയക്കുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണക്കുട്ടിയായിരുന്ന ഞാൻ അച്ഛന്റെ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങിയാണ് മെഡിസിന് ചേർന്നത്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ഭയങ്കരസംഭവമാണ് പിറേന്നു നടക്കാൻ പോകുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യനെ കീറിമുറിച്ച് മനുഷ്യാവയവങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാനാണ് പിറേ ദിവസത്തെ ക്ലാസിന്റെ ഉദ്ദേശം. പിറേദിവസം നടക്കാൻ പോകുന്ന ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ട് അന്ന് ഞാൻ ഒരു വിധത്തിൽ ഉറങ്ങിയെന്നു വരുത്തി.

പിറേന്നു രാവിലെതന്നെ ഞാൻ കുളിച്ചൊരുങ്ങി ക്ലാസിൽച്ചെന്നു. പ്രൊഫസർ ഓരോരുത്തരെയായി അവരവരുടെ മുറിയിൽകൊണ്ടുവിടുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അടുത്തത് എന്റെ ഊഴമാണ്. പ്രൊഫസറുടെ കാലടികൾ പിൻതുടരുമ്പോൾ കാൽമുട്ടുകൾ വിറക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. കുറച്ചുദൂരം നടന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ നരകം അടുത്തെത്താറായി എന്ന് മനസ്സിലായി. എനിക്ക് തല ചുറ്റുന്നതുപോലെ തോന്നി. തല മരവിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ. സകല ദൈവങ്ങളേയും മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ മുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ഒരിക്കൽ കൂടി വിവരിച്ചിട്ട് പ്രൊഫസർ മുറി വിട്ടിറങ്ങി.

കുറച്ചുനേരം അവിടെ നിന്നിട്ട് ചുറ്റും നോക്കി മുൻപോട്ടുനടന്നു. മുൻപിൽക്കണ്ട വസ്തുവിനെക്കണ്ട് അലറിവിളിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു. ശബ്ദം

പുറത്തു വന്നില്ല. നിമിഷങ്ങൾക്കകം സമനില വീണ്ടെടുത്ത് പ്രൊഫസറുടെ വാക്കുകൾ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ട് കത്തിയെടുത്തു ശവത്തിന്റെ മുഖത്തു നിന്നും വെള്ളത്തുണിമാറ്റി. എന്തോ ഓർമ്മയിൽത്തട്ടിയതു പോലെ ഞാൻ പിന്നോട്ടാഞ്ഞു. പേടികാരണം ഇറങ്ങിപ്പോയാലോ എന്നുവരെ ആലോചിച്ചു. ഭിത്തിയിൽത്തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന അസ്ഥികൂടം എന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി.

വീട്ടിലെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചപ്പോൾ പോകാൻ തോന്നിയില്ല. പിന്നെയും ധൈര്യം സംഭരിച്ച് മുന്നോട്ടാഞ്ഞു. ശവത്തിന്റെ മുഖം. ശരിക്കൊന്നു നോക്കിക്കണ്ടു. ഓർമ്മയിൽ എവിടെയോ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന മുഖം ഞാൻ ഓർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ഓർമ്മകിട്ടുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ കൂടി ശവത്തിനടുത്തേക്ക് പോകാൻ എനിക്ക് കരുത്തില്ലായിരുന്നു.

അസഹനീയമായ തലവേദനയാണെന്ന് പറഞ്ഞ് പ്രൊഫസറുടെ അനുവാദത്തോടെ ഞാൻ ഹോസ്റ്റലിൽ പോയി. ആ മുഖത്തെപ്പറ്റിയായിരുന്നു ചിന്തമുഴുവൻ. രാത്രിയുടെ നാലാം യാമമായപ്പോഴാണെന്നു തോന്നുന്നു അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മകൾ ഒരു മിന്നൽപോലെ എന്നിലൂടെ കടന്നുപോയി.

വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് ഞാൻ എന്നും കാണാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നതാണ് ആ മുഖം. മൂന്നാം ക്ലാസിൽ വച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു അദ്ദേഹത്തെ ശരിക്കും പരിചയപ്പെട്ടത്. ശനിയാഴ്ച തോറും വീട്ടിൽ വന്നിരുന്ന ഒരു പാവം വൃദ്ധസന്യാസി. അമ്മ കാണാതെ ഞാനയാൾക്ക് പത്തായത്തിൽ നിന്നും അരി മോഷ്ടിച്ചു കൊടുക്കുമായിരുന്നു. നന്ദി സൂചകമായി ആ മനുഷ്യൻ എനിക്ക് രാമായണത്തിലേയും മഹാഭാരതത്തിലേയും മറ്റും കഥകൾ പറഞ്ഞു തരുമായിരുന്നു. എന്നും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

അപ്പൂപ്പൻതാടിപോലെ വെളുത്ത തലമുടിയും ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ മുഖവുമായി കാവിവസ്ത്രമണിഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന ആ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ എന്നും എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. ദിവാസ്വപ്നങ്ങൾ ചേക്കേറുന്ന മെഡിക്കൽ കോളേജ് കാമ്പസിൽ വച്ചുപോലും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ എനിക്ക് നല്ല സ്വപ്നമായിരുന്നു.

കാലം കടന്നതോടെ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ എന്നിൽ നിന്നും മാഞ്ഞു പോയി. ഇന്നു കാലത്തെ നടന്ന ഭീകര സംഭവം ഞാൻ ഓർത്തുനോക്കി. ആ മുഖം എന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും മായുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന മുഖം എന്റെ വിങ്ങുന്ന ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നു.

□

ലഘുകഥ

ഇരുട്ടിലെങ്ങോ ഒരു കുഞ്ഞിക്കരച്ചിൽ

ജസ്റ്റസ് തോമസ്
റോൾ നമ്പർ: 2480

കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴ. ഒപ്പം മേഘപാളികളെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മിന്നലും ഇടിവെട്ടലും. അടുത്തെങ്ങുമുള്ള വീടുകളിലൊന്നും വെളിച്ചത്തിന്റെ നേർത്ത കണിക പോലുമില്ല.

ഇരുട്ടത്ത്, മഴയത്ത് കുതിർന്ന് ആ മനുഷ്യൻ ഓടിവന്നു. പതിവുപോലെ അവൾ വാതിൽക്കൽവന്നു നിന്നിരുന്നു. മണ്ണെണ്ണവിളക്കിന്റെ നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ അവളുടെ മെലിഞ്ഞ ശരീരം കാണാം. അവളയാളുടെ നനഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ മാറ്റിക്കൊടുത്തു. വീട്ടിലെ വിളക്ക് അണഞ്ഞു. ചെറ്റപ്പുരയുടെ പുറത്തുവീഴുന്ന മഴത്തുള്ളികൾ ഒരു പ്രത്യേക ശബ്ദായമാനം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. സമയത്തിന് ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങേണ്ടി വന്നില്ല. ഉടനെ തന്നെ അയാൾ തിരിച്ചുപോയി.

അടുത്ത ദിവസവും അയാൾ വന്നു തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ പതിവുപോലെ അയാൾ കുറച്ച് രൂപായെടുത്ത് നീട്ടി. അന്നെന്തോ അവൾ അത് വാങ്ങിയില്ല. നാളെയും വരണമെന്ന് പറഞ്ഞു. പിറ്റേന്നും അവൾ നോക്കിയിരുന്നു. അയാൾ വന്നില്ല. അവളുടെ മനസ്സ് പിടച്ചു. അങ്ങനെ നാളുകൾ കാത്തിരുന്നു. വെറും നിരാശ മാത്രം.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. അവൾക്ക് മനം മറിയുന്നതുപോലെ തോന്നി. പെട്ടെന്ന് ഛർദ്ദിച്ചു. വയറ്റിൽ ഒര് അനാഥക്കുഞ്ഞ് വളരുന്നുണ്ടെന്ന സത്യം അവളെ നടുക്കി. കണ്ണുകളിൽ ഇരുട്ട് പരക്കുന്നതുപോലെ അവൾക്ക് തോന്നി. 'ഞാൻ പിഴച്ച പെണ്ണ്'' ഉള്ളിലെങ്ങോ ഒരു തേങ്ങൽ. ആ ശബ്ദം കേൾക്കാൻ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നിശ്ശബ്ദമായരാത്രികളിൽ ഭീകരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ട് ഞെട്ടിയുണരാറുണ്ട് അവൾ. ഇരുട്ടത്ത് പുതപ്പിനടിയിൽ കിടന്ന് കരയാറുണ്ട്.

ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം, സാധാരണമായ ആ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് ഇരുട്ടത്തെങ്ങോ ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. പിറ്റേന്ന് ഗ്രാമം ഉണർന്നത് നടുറോഡിൽ കിടന്ന് വാവിട്ട് കരയുന്ന ഒരു ചോരക്കുഞ്ഞിനെ കണ്ടുകൊണ്ടാണ്.

○

ഗദ്യകവിത

സായാഹ്നസന്ധ്യ

നിധീഷ്. സി. സി
റോൾ നമ്പർ: 2536

വിണ്ണിനെ ചെമ്പട്ടു പുതപ്പിച്ചു സൂര്യൻ
ധരണിയാകെ ചെങ്കതിരിൽ മുങ്ങി
ഇളംകാററിലാടുന്നു ക്ഷേത്രദീപങ്ങളും
ദൈവീകവചനങ്ങളുയരുന്നു ഗൃഹങ്ങളിൽനിന്ന്
ചേക്കേറും ദ്വിജകുലത്തിൻ കൂജനം
വേദിയൊരുക്കുന്നൊരു നടനത്തിന്
നർത്തകനാം മന്ദമാരുതനഭംഗം
നൃത്തം ചവിട്ടുന്നു സ്വരരാഗതാളമോടെ
സാഗരമലകളാൽ താളമടിക്കുന്നു
നൃത്തത്തിൽ മയങ്ങിനിന്നു ഞാൻ
സാഗരതീരത്തു സൂര്യാസ്തമയം കാണാൻ
വന്നവർക്കേർക്കാനന്ദം നൽകി
കരയും ഹൃദയങ്ങൾക്കാശ്വാസം നൽകി
തുടിക്കാത്ത ഹൃദയങ്ങൾ തുടിക്കാൻ തുടങ്ങി
ഹാ! എത്ര മനോഹരം സായാഹ്നസന്ധ്യ!
നടനം കണ്ടാസ്വദിച്ചാദിത്യൻ സാവധാനം-
മൂളിയിട്ടു വിശാല സമുദ്രത്തിലേക്ക്
അന്ധകാരത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു
ഭൂമി; ദ്വിജനാദം പൊലിഞ്ഞുപോയി.
നൃത്തം നിർത്തിയ മന്ദമാരുതൻ
ഇളംകൈകളാൽ എന്നെത്തലോടി.
ആ മധുരസ്പർശനത്താൽ ആനന്ദ
പുളകിതനായ ഞാൻ രോമാഞ്ചമണിഞ്ഞുപോയ്
വററാത്ത സ്നേഹത്തിന്നുറവിടമാം പ്രകൃതി
എല്ലാം നേടിത്തന്നിതെന്നിച്ഛക്കനുസൃതമായ്
ഹൃദയം നിറഞ്ഞു ഞാൻ നടന്നു നീങ്ങി
സാഗരതീരത്തുനിന്നു മധുരസ്മരണകളുമായ്.

000

ചെറുകഥ

പരീക്ഷ

ഹരികൃഷ്ണൻ. ജി
റോൾ നമ്പർ: 2381

"ഹോ! ഇന്നാണ് പരീക്ഷ; ഉറക്കമെഴുന്നേററ ഉണ്ണിയുടെ ആദ്യത്തെ ചിന്ത അതായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ വർഷം വരെ പരീക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കാറുള്ള ഞാൻ.... ഇന്ന്.... !" ഈ വിചാരവുമായി അവൻ പാടശേഖരക്കരികിലേക്ക് നടന്നു.

ഉണ്ണികൃഷ്ണനെ അറിയാത്തവർ ആ പ്രദേശത്ത് ആരും തന്നെയില്ല. എല്ലാ മത്സരങ്ങളിലും ഒന്നാം സ്ഥാനം മാത്രം വാങ്ങി ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ പേര് ജില്ലാതലത്തിലും സംസ്ഥാനതലത്തിലും ഉയർത്തിയെടുത്ത കൊച്ചുമിടുക്കൻ! ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ വർഷം വരെയുള്ള കാര്യം. ഉണ്ണിയുടെ സ്കൂളിൽ പുതിയതായി വന്നുചേർന്ന ആശയെന്ന പെൺകുട്ടി വന്നതോടെ ഉണ്ണി എല്ലാതലത്തിലും രണ്ടാം സ്ഥാനത്തേക്ക് തള്ളപ്പെട്ടു. സ്വാഭാവികമായും അവന്റെ മനസ്സിൽ അസൂയയും പകയും ഉണ്ടായി. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു പരീക്ഷകളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒന്നാം സ്ഥാനം ഈ മാസപ്പരീക്ഷക്ക് തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ അവൻ ഉറച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരു കണക്ക് എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അവന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

പരീക്ഷക്ക് സ്കൂളിലേക്ക് നടക്കുമ്പോഴും ഉണ്ണി ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു. കണക്ക് അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് കോപ്പിയടിക്കുകതന്നെ. എങ്ങനെയെങ്കിലും ആശയെതോൽപിക്കണം. ഏതായാലും തന്നെ ആരും സംശയിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. ആലോചിച്ചുനടന്ന് സ്കൂളെത്തിയത് അറിഞ്ഞില്ല. കൂടെ പഠിക്കുന്ന പ്രദീപ് തോളത്ത് തട്ടിവിളിച്ചപ്പോഴാണ് ചിന്തകളിൽ നിന്നും മടങ്ങി വന്നത്.

പരീക്ഷക്ക് ബെല്ലടിച്ചു. കുട്ടികളെല്ലാം കയറിയിരുന്നുതുടങ്ങി. ഉണ്ണി നാലുപാടും നോക്കിയിട്ട് പുസ്തകത്തിൽ നിന്നും കണക്ക് എഴുതിയ കടലാസ് എടുത്ത് പോക്കററിൽ തിരുകി. വർക്കിമാഷ് ക്ലാസ്സിൽ കയറി വന്നപ്പോഴും അവന്റെ നെഞ്ച് ഇടിക്കുകയായിരുന്നു. പേപ്പർ കിട്ടിയപ്പോൾ അവൻ ആദ്യം നോക്കിയത് ആ കണക്ക് ഉണ്ടോ എന്നായിരുന്നു. അതു തന്നെയാണ് അവസാനത്തെ കണക്ക്. ഉണ്ണി വേഗം ബാക്കി കണക്കുകളെല്ലാം ചെയ്തുതീർത്തു. വർക്കിമാഷ് ഒരു ബീഡി കത്തിച്ച് വാതിൽക്കൽ ചെന്നു നിൽക്കുകയാണ്. അവൻ നാലുപാടും

നോക്കിയിട്ട് പോക്കറ്റിൽ നിന്നും പേപ്പർ എടുത്തു കണക്ക് എഴുതിത്തീർന്നപ്പോഴും അവൻ വിയർപ്പിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ ഉണ്ണിക്ക് തല ചുറ്റുന്നതുപോലെ തോന്നി. ആശ അവനെത്തന്നെ നോക്കിയിരിക്കുന്നു. അവൻ ഒന്നുമറിയാത്തതുപോലെ വീണ്ടും എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചു.

പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു പോകുന്ന വഴി ആശ ഉണ്ണിയുടെ അടുത്തെത്തി ''പേടിക്കണ്ട കുട്ടീ. ഞാൻ ആരോടും പറയില്ലാട്ടോ''. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. അപമാനംമൂലം ഉണ്ണിക്ക് തലതാണുപോയി. വീട്ടിലെത്തിയിട്ടും അവന് ആ സംഭവം മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മനസ്സിൽ എന്തോ കുത്തിനോവിക്കുന്നതുപോലെ. അനർഹമായ സ്ഥാനം തട്ടിയെടുത്തതിന്റെ കുറ്റബോധം. എല്ലാറ്റിനേക്കാളേറെ അവനെ സ്പർശിച്ചത് ആശയുടെ വിശാലമനസ്കതയാണ്. അവനും മനസ്സിൽ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു.

പിറ്റേന്ന് ഉണ്ണി നേരത്തെ സ്കൂളിലെത്തി. സ്റ്റാഫ് റൂമിൽ വർക്കിമാഷ് ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്നു. ഉണ്ണി വർക്കിമാഷിന്റെ അടുത്തെത്തി ''സാറെന്നോട് ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ ഇന്നലെ അവസാനത്തെ കണക്ക് നോക്കിയെഴുതിയതായിരുന്നു'' മാഷ് ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം ചെയ്തു. ''ഉണ്ണി ക്ലാസ്സിലേക്ക് പോകൂ''. ക്ലാസ്സിൽ വന്ന മാഷ് ഉണ്ണിയെ വിളിച്ച് തന്നോട് ചേർത്തുനിർത്തി. നിങ്ങളെല്ലാം ഇവനെ കണ്ടു പഠിക്കണം. ഇവൻ ഇന്നലെ ഒരു തെറ്റുചെയ്തു. ഇന്ന് അത് സ്വയം തിരുത്താൻ തയ്യാറായി. എന്റെയടുത്തേക്ക് വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിന് പാരിതോഷികമായി ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം പേന അവന് സമ്മാനിക്കുകയാണ്. അന്ന് വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുമ്പോഴും അവന് ലോകം മുഴുവൻ കീഴടക്കിയ പ്രതീതിയായിരുന്നു.

വിടപറയുംമുമ്പേ

സാഗർ. പി. എം
റോൾ നമ്പർ: 2262

യാത്രക്കാരുടെ ശ്രദ്ധക്ക്, തിരുവനന്തപുരത്തേക്ക് പോകുന്ന 47-ാം നമ്പർ കണ്ണൂർ എക്സ്പ്രസ് അല്പ സമയത്തിനുള്ളിൽ ഒന്നാം നമ്പർ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതാണ്.

''അപ്പോഴും ഞാൻ പറഞ്ഞതൊന്നും മറക്കരുത്. അവിടെ എത്തിയ ഉടനെ കത്തെഴുതണം. പഠിത്തത്തിന്റെ കാര്യം ....''

അച്ഛന് എന്തൊക്കെയോ പറയണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷെ പറഞ്ഞുതീർന്നില്ല അതിന്മുമ്പ് തീവണ്ടി ഇരച്ചെത്തി. മുറപോലെ വണ്ടിയിൽകയറി സീറ്റിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. വണ്ടി നീങ്ങുമ്പോഴും അച്ഛന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും ഉതിർന്ന കണ്ണുനീർ തുള്ളികൾക്ക് പല അർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാവാം. മോൻ പഠിച്ച് വലിയവൻ ആവില്ലേ എന്ന ആശങ്കയോ വീണ്ടുമൊരു വിടപറയലിന്റെ ദുഃഖമോ.... പക്ഷെ എനിക്ക് കാര്യമായ സങ്കടമൊന്നും തോന്നിയില്ല. വീടും, അമ്മയും, അനുജനും, അനുജത്തിയും എന്റെ കൺ മുന്നിൽ മിന്നിമറയുന്നു. അവർ എന്നിൽ നിന്നും എന്തോ ആവശ്യപ്പെടുന്നതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ മാത്രം മനസ്സിൽ അവശേഷിച്ചു.

''ഈ തീവണ്ടിയെന്താ കുലുങ്ങുന്നത്? മുന്നിലിരിക്കുന്ന കൊച്ചു കുട്ടിയുടെ ചോദ്യം എന്നെ ചിന്തയിൽനിന്നുമുണർത്തി. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ സഹയാത്രികരെ ശ്രദ്ധിച്ചത്. കുട്ടിയെ മടിയിലിരുത്തി ഒരു യുവതിയാണ് എന്റെ മുൻപിലിരുന്നത്. അവരുടെ അടുത്തിരിക്കുന്നത് ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായിരിക്കണം. എന്റെ വലത്ഭാഗത്ത് രണ്ട് മദ്ധ്യവയസ്കരായിരുന്നു.

''തീവണ്ടിയെന്താ ഇങ്ങനെ ആടുന്നത്, ഇത് വെള്ളത്തിലൂടെയാണോ നീങ്ങുന്നത്! തീവണ്ടി എന്താ റോഡിലൂടെ ഓടാത്തത്? തീവണ്ടിയിൽ എന്താ കണ്ടക്ടർ ഇല്ലാത്തത്?'' ഇങ്ങനെ എത്രയെത്രകാര്യങ്ങളാണ് ആ കുട്ടിക്കറിയേണ്ടത്. അവന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ആ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുൻപിൽ ആ അച്ഛനും അമ്മയും കുഴങ്ങി. ''മോൻ ഉറങ്ങ്, നാളെ നമുക്ക് ബാലമാമന്റെ വീട്ടിൽ പോകാനുള്ളതാണ്''

"ഞാനുറങ്ങില്ല. അമ്മ വേണമെങ്കിൽ ഉറങ്ങിക്കോ" കുട്ടി ശഠിച്ചു.

ഇത്രയും നിഷ്കളങ്കമായ മനസ്സിനെ ഈ ലോകം എത്രത്തോളം വഷളാക്കും എന്നാലോചിച്ചപ്പോൾ എനിക്ക് ആ കുട്ടിയോട് സഹതാപം തോന്നി. സമൂഹം നിസ്വാർത്ഥമായ ഈ മനസ്സിനെ എത്ര കഠിനവും നിഷ്ഠുരവും ആക്കിമാറ്റുന്നു. വേണ്ട എന്ന് വെച്ചാലും ഇരുട്ടിലേക്ക് വലിച്ചിറക്കുന്ന ഒരു അപൂർവ്വ ശക്തിയുണ്ട്. അതിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു കുതറിമാറാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും രക്ഷയില്ല. മനുഷ്യനും ഈ ഭൂമിയിലെ എല്ലാ ചരാചരങ്ങളും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ഊർജ്ജസ്ഥിതിയിൽ നിലകൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവ എപ്പോഴും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞക്രമീകരണത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വെറുതെയല്ല മനുഷ്യൻ തെറ്റുകളിലേക്ക് വഴുതിവീഴുന്നത്.

വണ്ടി ഷൊർണ്ണൂർ എത്തി ഭക്ഷണംകഴിക്കാനുള്ള സമയമാണ്. ഷൊർണ്ണൂറിലെ സ്പെഷ്യൽ അപ്പവും മുട്ടക്കറിയും അടിച്ചാലോ എന്നൊരാശ തിരക്കിനിടയിലൂടെ നുഴഞ്ഞുകയറി പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചു. സിഗ്നൽ മാറി പച്ചയായതോടെ ഞാൻ സീറ്റിലേക്ക് മടങ്ങി. ബേഗും സ്യൂട്ട്കെയ്സും എല്ലാം അതേ സ്ഥാനത്തുതന്നെയുണ്ട്. വണ്ടി നീങ്ങിയ കുലുക്കത്തിൽ ഞാൻ താനെ സീറ്റിൽ ഇരുന്നുപോയി. ഉറങ്ങാനുള്ള സമയമായില്ല. സ്കൂളിൽ എത്തിയാൽ അയയ്ക്കാനുള്ള കത്ത് ഇപ്പോൾ തന്നെ എഴുതിവെച്ചേക്കാം എന്ന് തോന്നി. സമയം കളയാതെ ഇൻലന്റും പേനയും എടുത്ത് എഴുതി തുടങ്ങി.

ഞാനിവിടെ സുഖമായി എത്തി. യാത്ര വളരെ സുഖകരമായിരുന്നു. അവിടെ എല്ലാവർക്കും സുഖമാണെന്ന് കരുതുന്നു. ....

ബാക്കി പിന്നെ എഴുതാം എന്ന് കരുതി മടക്കിവെച്ചു. വീണ്ടും വീട്ടിലേക്കുതന്നെ എന്റെ ചിന്തകൾ കാടുകയറി. വെപ്രാളം കൊണ്ട് നട്ടം തിരിയുന്ന അമ്മ എനിക്ക് കൊണ്ടുപോകാനുള്ള സാമഗ്രികൾ പായ്ക്കുചെയ്യുന്ന തിരക്കിലാണ്. അച്ഛൻ ഒന്നും എന്നെ തൊടാൻ അനുവദിക്കില്ല. പൊതുവെ അലസനായ എനിക്ക് അത് വളരെ നല്ല കാര്യമായിരുന്നു. ഈ തിരക്കിനിടയിലും അമ്മ എന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "ഇനി നീ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ആലോചിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണം. ഇനിയുള്ള രണ്ടുമാസം നിന്റെ ഭാവി നിർണ്ണയിക്കുന്നതാണ്. കളിയും മറ്റെല്ലാം നിർത്തി പഠിത്തത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കണം. പക്ഷെ അത് കാരണം ആരോഗ്യം മോശമാക്കരുത്. രാത്രി ഉറക്കം അധികം കളയരുത്. 'മതിമതി' എന്ന് അച്ഛൻ പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അമ്മ ഉപദേശം നിറുത്തിയത്. ഞാൻ പോവുകയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും എന്റെ അനുജനും, അനുജത്തിക്കും വലിയ കുലുക്കമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഈ കാഴ്ച പുത്തരിയല്ലാത്തതിനാലാവണം അവർ അവരുടെ കളികളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടിയുമെടുത്ത് അച്ഛന്റെ കൂടെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങുമ്പോൾ എനിക്ക് തിരിഞ്ഞ് അമ്മയെ നോക്കാനുള്ള കരുത്തില്ലായിരുന്നു.

"ചേട്ടന്റെ പേരെന്താ ?" പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഈ ചോദ്യം കേട്ട് ഞാൻ ചോദ്യകർത്താവിനെ നോക്കി. ചിരിക്കുന്ന മുഖവുമായി എന്നിൽ നിന്നും ഉത്തരവും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണ് അവൻ.

"മോൻ ആദ്യം പേര് പറയൂ. എന്നിട്ട് ഞാൻ പറയാം. 'ഷാജി' പെട്ടെന്നായിരുന്നു ഉത്തരം. ഷാജി എന്ന പേര് എനിക്ക് വളരെ സുപരിചിതമാണ് കാരണം സ്കൂളിൽ ചേരുന്നത് വരെ എന്നെ വീട്ടിൽ ഷാജി എന്നായിരുന്നുവിളിച്ചിരുന്നത്.

ആ കുട്ടി എന്റെ പേര് ചോദിക്കാത്തതിനാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല. ഷാജി എന്ന പേര് എനിക്ക് വളരെയേറെ മധുരസ്മരണകൾ നൽകുന്നതാണ്.

എന്റെകുട്ടിക്കാലത്ത് ഞങ്ങൾ ഒരു ഗവൺമെന്റ് കാർട്ടേർസിലായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത് അന്ന് ഞാൻ ഒറ്റയാനായിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെതായ സുഖവും സൗകര്യവും എനിക്ക് ആ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ രണ്ടു മൂന്നു വർഷം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുവർണ്ണകാലം ആയിരുന്നു. ഒന്നിനും ഒരു കുറവില്ല. കളിക്കാൻ ഇഷ്ടം പോലെ കൂട്ടുകാർ കളിപ്പിക്കാനും ചിരിപ്പിക്കാനും ഇഷ്ടം പോലെ ചേട്ടൻമാരും ചേച്ചിമാരും അടുത്തുള്ള ഹോസ്റ്റലിലെ കുട്ടികൾക്കെല്ലാം എന്നെ വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ടീച്ചറായ അമ്മയെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനാണോ എന്നറിയില്ല. പല കുട്ടികളും എന്നെ കണക്കിലേറെ ലാളിച്ചിരുന്നു. ഇന്ന് അതോർക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക സുഖമാണ്.

അതേ ഷാജിയല്ലേ ഈ എന്റെമുൻപിൽ ഇരിക്കുന്നത്—എനിക്കൊരു സംശയം. ക്ഷീണം കൊണ്ടാകും അവൻ ഉറങ്ങിയല്ലോ. അമ്മയുടെ മടിയിൽ തലചായ്ച്ച് കിടന്നുറങ്ങുന്ന അവന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ മുഖം നോക്കിയിരുന്ന ഞാൻ അപ്പോഴാണ് സമയത്തെക്കുറിച്ച്ബോധവാനായത്. ക്ഷീണത്തോടെ ഞാനും കണ്ണടക്കാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ അറിയാതെ എന്റെ മനസ്സ് എന്തൊക്കെയോ പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു നിശയുടെനിശ്ശബ്ദതയെഭേദിച്ചു കൊണ്ടുള്ള തീവണ്ടിയുടെ അലയടികൾ എന്റെ കാതിൽ അപ്പോഴും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

ലേഖനം

സോമർ സെററ് മോം

പി. മുഹമ്മദ് കുഞ്ഞി

''ഒരു കഥാകൃത്തെന്ന നിലയിൽ എന്റെ സ്ഥാനം, നൂററാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പ് ഗുഹാന്തർഭാഗത്ത് തീകാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കഥ പറഞ്ഞു രസിച്ചിരുന്നവരോടൊപ്പമാണ്. എനിക്ക് ചില കഥകൾ പറയാനുണ്ട്; അത് പറയുന്നതിൽ ഞാൻ ഉത്സുകനാണ്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഞാൻ അത്കൊണ്ടുതന്നെ സംതൃപ്തനാണ്''— സ്വന്തം സാഹിത്യ വ്യാപാരത്തെക്കുറിച്ച് കലവറയില്ലാതെയാണ് സോമർസെററ്മോം സംസാരിക്കുന്നത്. താനൊരു തലക്കനം വന്ന ആഖ്യായികക്കാരനാണെന്നോ, തന്റെ ആഖ്യായികകൾ സാഹിത്യലോകത്തിൽ വിപ്ലവം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നോ, അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ വിനയസമ്പന്നനായ ഈ സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഏററവുമധികം പ്രചാരമുള്ള ചില നോവലുകളുടെ കർത്താവാണ്.

ആധുനിക 'നോവൽസാഹിത്യം' പല പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും, ലാബോട്ടറിയായും സാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഗവേഷക വിദ്യാർത്ഥികളായും മാറിയിരിക്കയാണ്. മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വേലിയേററത്തിൽ വ്യക്തികളുടെ ഹൃദയവ്യാപാരങ്ങളെ കൂലങ്കഷമായി പഠിക്കുവാനും അവിടെ നടക്കുന്ന സംഭവപരമ്പരകൾക്ക് മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ വിശദീകരണം നല്കുവാനും ആധുനിക കാലത്ത് പ്രസ്താവ്യമായ ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഇത് വിപ്ലവപരമായ പരിവർത്തനത്തിന് ഇടം നല്കി. ജെയിംസ് ജോയിസിന്റെയും വർജീനിയ വൂൾഫിന്റെയും നോവലുകൾ നാമിതുവരെ പരിചയപ്പെട്ടുപോന്ന നോവലുകളിൽ നിന്ന് തുലോം വ്യത്യസ്തമാണ്. ബോധ ധാര എന്ന സാങ്കേതിക സമ്പ്രദായം ഉപയോഗിച്ച് ചുരുക്കം ചില മണിക്കൂറുകൾക്കിടയിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഹൃദയമണ്ഡലത്തിൽ നടക്കുന്ന വികാരവിചാരപരമ്പരകളെയാണ് ഈ നോവലുകളിൽ യാതൊരു കലവറയുമില്ലാതെ വരച്ചുകാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജോയിസിന്റെ യൂലിസ്സസ് ആധുനിക നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ വിപ്ലവത്തിന് നേതൃത്വം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കഥകൾ കേട്ട് കമ്പം പിടിച്ച നാം, കഥകൾ മാത്രം കേട്ടുരസിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നാം, ഈ നോവലിനെയും ഇതിന്റെ ചുവടുപിടിച്ച് രചിക്കപ്പെട്ട മററുനോവലുകളെയും എന്തെന്നില്ലാതെ വെറുക്കും. ഈ നോവലുകളെക്കുറിച്ച് ധാരാളം വിമർശനങ്ങളും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സാഹിത്യം കേവലം സാഹിത്യഗവേഷകരുടെ കരവലയത്തിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിയുന്ന അവസരത്തിലാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തെയും അതിന്റെ സാർവ്വലൗകികമായ സമാകർഷകതയെയും കുറിച്ച് നമുക്ക് ഓർമ്മവരുന്നത്. സമുദായത്തിന്റെ ഏത് തുറകളിലുള്ളവരെയും ഒരേപോലെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമായ സാഹിത്യം വിരളമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ നമുക്ക് ആശ്വാസം നല്കുന്ന ഒരു പേരാണ് സോമർ സെററ് മോം

ശ്രദ്ധേയൻ

വിക്രമാദിത്യൻ കഥകളും അറബിക്കഥകളും നാമിന്നും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്, നാമെന്നും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത്, നമ്മെ പിടിച്ചിരുത്തി കേൾപ്പിക്കാനുള്ള അവയുടെ ആകർഷകതയാണ്. ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞനായ ലൂയി കരോൾ കുട്ടികൾക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ആ കഥ—ആലീസ് ഇൻ വണ്ടർലേൻഡ്—അന്നെന്നപോലെ ഇന്നും ഹൃദയഹാരിയാണ്; എന്നും ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. കഥ കേൾക്കാനുള്ള നമ്മുടെ ജന്മസിദ്ധമായ ആസക്തിയെ മുരടിപ്പിക്കുന്നസ്വഭാവമാണ് ഇന്നത്തെ സാങ്കേതിക വിദഗ്ധരായ കഥികർ വെച്ചുപുലർത്തുന്നത്. എന്നാൽ മോമാകട്ടെ, പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽ കഥ പറയുന്ന ആളാണ്; അതു കൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധേയനുമാണ്.

തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ മററു സാഹിത്യകാരന്മാരുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ സ്വന്തമായ ചില വൈശിഷ്ട്യങ്ങളുണ്ട് മോമിന്. ബർണാഡ്ഷാ ഒരൊന്നാംകിട നാടകകൃത്തുതന്നെ. എന്നാൽ അദ്ദേഹം നാലാംകിടനോവലെഴുത്തുകാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിദീർഘമായ മുഖവുരകൾ വായിച്ചു തീർക്കുക എന്നത് എല്ലാവരാലും സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ മോം ഷായെപ്പോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു രംഗത്ത് മാത്രം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നില്ല. ആഖ്യായികകാരൻ, ചെറുകഥാകൃത്ത്, നാടകകൃത്ത്, വിമർശകൻ, സഞ്ചാരസാഹിത്യകാരൻ എന്നീ തുറകളിൽ അദ്ദേഹം മികവാലും ഒരേനിലവാരം പുലർത്തുന്നുണ്ട്. ആധുനികസാഹിത്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒരേപോലെ പ്രകാശംചൊരിഞ്ഞ സാഹിത്യനായകന്മാർ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

സാർവ്വലൗകികത

ജീവിതത്തിന്റെ വൈവിധ്യവും വൈരൂപ്യവും വിരോധാഭാസവും മോമിനെപ്പോലെ മനസ്സിലാക്കിയവർ ചുരുക്കമാണ്. ടി. എസ്. എലിയട്ടിനെപ്പോലെ ഒരു മൂലയിൽ കുത്തിയിരുന്ന് വിചാരത്തിന്റെ പടക്കം പൊട്ടിക്കാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല. ജെയിംസ് ജോയിസിനെയും, ഡി. എച്ച്. ലോറൻസിനെയും പോലെതിളച്ചുമറിയുന്നഅനുഭവങ്ങളുടെ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽവാർത്തെടുത്തതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. അവരെപ്പോലെ ജീവിതം ഒരു ഭാരമായി അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നത് വാസ്തവം. എന്നാൽ ഒരു വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തെ ജീവിതം, ലിവർപൂളിലെയും മററും സാധാരണക്കാരുടെ ജീവിതരഹസ്യങ്ങളിലേക്ക് ഊളിയിട്ടിറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവസരം നല്കി. ഒരു ഡോക്ടറാവാനുള്ള യോഗ്യത സമ്പാദിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം ഒരു സാഹിത്യകാരനായിത്തീരാനാണ് അഭിലഷിച്ചത്. വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥിയെന്നനിലയിൽ അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ച അനുഭവം പിൽക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുണ്ടതും പ്രകാശപൂർണ്ണവുമായ വശങ്ങൾ ഒരു ഡോക്ടറെപ്പോലെ

ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടെന്ന് അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെടുന്നു. ഒരു രോഗി ആസന്നമെന്നു തോന്നുന്ന മരണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മുഖംമൂടിയില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നു; ഹൃദയം മലർക്കെതുറന്നുവെക്കുന്നു പരിപൂർണ്ണ ആരോഗ്യവാനായ ഒരാൾ ഒരിക്കലും ഇതുപോലെ കലവറയില്ലാതെ പെരുമാറുകയില്ലെന്ന് മോം ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നു. വൈദ്യബിരുദം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഹിഡൽബർഗ്ഗ് യൂണിവേഴ്സിററിയിലും അദ്ദേഹം കുറച്ചുകാലം ചെലവഴിച്ചു. എന്നാൽ വിവിധജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ജീവിതരീതി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവസരം ലഭിച്ചത് വിപുലമായ വിദേശയാത്രയുടെ ഫലമായിട്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യ, ബർമ്മ, മലയ, ചൈന, റഷ്യ, അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചു. ലണ്ടൻ, പാരീസ്, ന്യൂയോർക്ക്, എന്നിവിടങ്ങളിൽ മാറി മാറി താമസിക്കുക അദ്ദേഹം ഒരു പതിവാക്കി. ചൈന മുതൽ പെറുവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഈ യാത്രയുടെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം സാർവ്വലൗകികമായി; സങ്കുചിതമായ ആശയങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് പുരോഗമനാശയങ്ങൾ സ്ഥാനം പിടിച്ചു: വെള്ളക്കാരന്റെ ഭരണം കറുത്തവനു് ഒരനുഗ്രഹമാണെന്ന കിപ്ലിങ്ങിന്റെ കാലഹരണം വന്ന സാമ്രാജ്യത്വമനോഭാവം വലിച്ചെറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിന്ന് മനക്കരുത്ത് ലഭിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാരനായിട്ടും അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും തന്റെ ഭാവനയെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽമാത്രം ഒതുക്കിനിർത്തിയില്ല.

കലാലക്ഷ്യം

ഓസ്കാർ വൈൽഡിനെപോലെ കല കലക്കുവേണ്ടിഎന്ന അഭിപ്രായമാണ് അദ്ദേഹം പുലർത്തിയിരുന്നത്. കലയുടെ സാമൂഹ്യലക്ഷ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു. എല്ലാ കലകളും പലായനാത്മകമെന്നും ഉത്തമകലകളെ പരീക്ഷിച്ചറിയേണ്ടത് അതു രസാത്മകമാണോ എന്നുനോക്കിട്ടാണെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഒരു കഥികൻ കഥയെഴുതുമ്പോൾ ആദ്യന്തം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് അതു അനുവാചകനെ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നാണ്. എന്നാൽ തന്റെ പ്രതിപാദ്യത്തിനിടയിൽ ജീവിതവിമർശം കടന്നുകൂടാമെന്ന് മോം വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആഖ്യായികകാരൻ

സാഹിത്യലോകത്ത് മോം ഒരു കൊടുങ്കാററായിരുന്നില്ല. സദാചാരമോ സാങ്കേതികമോ ആയ മേഖലകളിൽ വിപ്ലവകരമായ മാററങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹം ആവിഷ്ക്കരിച്ചിട്ടില്ല. പൊതുവെ പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ചിന്താഗതിയുടെ പ്രണേതാവാണദ്ദേഹം. ബർനാഡ്ഷായും, ഗാൽസ്വർത്തിയും തങ്ങളുടെ തൂലികകൾ സമുദായ ഗാത്രത്തിലെ ചീഞ്ഞുനാറിയ വശങ്ങളെ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യാനാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. അവർ ആദ്യവസാനം സാമൂഹ്യവിമർശകരായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ സമുദായം ഇവരുടെ മുമ്പിൽ കുററബോധത്തോടെ സാക്ഷിക്കൂട്ടിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നുവെന്നുപറയാം. മോമാകട്ടെ സമൂഹത്തെക്കാളേറെ ശ്രദ്ധിച്ചത് വ്യക്തികളായിരുന്നു. വ്യക്തികളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന കൊള്ളരുതായ്മകളേയും, വിരോധാഭാസത്തേയും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൊണ്ട് നോക്കിക്കാണാനും വരച്ചുകാണിക്കാനും അദ്ദേഹം പാടവം കാണിച്ചു.

ഇംഗ്ലീഷുകാരനായിട്ടും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സമകാലിക സംഭവങ്ങളിൽ മോം താൽപരനായിരുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയമായ കാര്യങ്ങളിൽ മോം തികച്ചും വിമുഖനായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. വളരെക്കാലം താനൊരു സാധാരണ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ പോലും ആയിരുന്നില്ലെന്ന് മോം പറയുന്നു.

മററൊരുവിധത്തിൽ ഒരു സാധാരണ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന താല്പര്യംപോലും രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ മണ്ഡലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല.

മോമിന്റെ കഥകളുടെ അന്തരീക്ഷം ലോകത്തിന്റെ ഒരററം മുതൽ മറേറ അററം വരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. പേൾബക്കിന്റെ ഏററവും നല്ല നോവലുകൾ ചൈനയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ മോമിന്റെ നല്ല നോവലുകൾ അധികവും ഫ്രാൻസിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. ''ഫ്രാൻസാണ് എനിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കിയത്. സാമാന്യബോധവും വിവേചനാശക്തിയും സൗന്ദര്യാരാധനാശക്തിയും എനിക്ക് പ്രദാനം ചെയ്തത് ഫ്രാൻസാണ്. എന്നെ എഴുതാൻ പഠിപ്പിച്ചതും ഫ്രാൻസ് തന്നെ''. ഇതേപോലെ ഫ്രാൻസിനോട് അതീവ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ച മററു രണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരന്മാർ മാത്യു ആർനോൾഡും, ടി. എസ് എലിയട്ടുമായിരുന്നു.

മോമിന്റെ ആദ്യത്തെ നോവൽ '' ലിസ ഓഫ് ലാമ്പത്ത്''' ആണ്. 1897ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ നോവൽ ആദ്യകാല പ്രസിദ്ധീകരണമായിട്ടും ഒരു പരാജയമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മോമിനെ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനായ ഒരു സാഹിത്യകാരനായി ഉയർത്തിയത് ''ഓഫ് ഹ്യൂമൻ ബോൺഡേജ്'', കെയിക്സ് ഏൻഡ് ഏയിൽ'' തുടങ്ങിയ നോവലുകളത്രേ.

ഫിലിപ്പ്കാരിയുടെ പിതാവ് മുമ്പുതന്നെ മരിച്ചിരുന്നു. അടുത്തകാലത്ത് അമ്മയും തന്നെവിട്ടുപിരിഞ്ഞു. നാണംകുണുങ്ങിയും മുടന്തനുമായ ഫിലിപ്പിന് പിന്നീട് ഒരേഒരു ആശ്രയം സ്വന്തം മാതുലനായിരുന്നു. മാന്യന്മാർ പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാലയത്തിൽ ചേർത്തു ഫിലിപ്പിനെ നല്ലനിലയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണമെന്നായിരുന്നു അമ്മാമന്റെ ആഗ്രഹം. എന്നാൽ വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസത്തോട് അതൃപ്തിതോന്നി ഫിലിപ്പ് വിദ്യാലയത്തോട് സലാം പറഞ്ഞു പിരിയുന്നു. പാരീസിൽപോയി പെയിൻറിംഗ് പഠിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവിടെയും നിരാശയായിരുന്നു ഫലം. ചിത്രകലയിൽ തനിക്ക് സാമർത്ഥ്യമില്ലെന്ന് ഫിലിപ്പിന് അവിടെ വെച്ചാണ് ബോധ്യപ്പെട്ടത്. പിന്നീട് ദാരിദ്ര്യത്തോടും വിധിയോടുമുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു അവന്റെ ജീവിതം. ഇതിനിടയിൽ മാർഗ്ഗഭ്രംശം വന്ന ഒരു പെണ്ണിന്റെ പിന്നാലെ അവൻ നടക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിന് അടുക്കും ചിട്ടയും വേണമെന്നും മാന്യനായി ജീവിക്കണമെന്നും അവൻ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കുന്നു. ഫിലിപ്പ് ഒരു ഡോക്ടറായി ഒരിടത്ത് ഉറച്ച് നില്ക്കുന്നു. സുന്ദരിയായ ഒരു പെണ്ണിനെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ പഴയമട്ടിൽ അവളെപിന്തുടർന്നു. ഹൃദയം നിറയെ അവൻ അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഹൃദയറാണിയായി ആരാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവൾക്കാകട്ടെ അവനോട്യാതൊരു സ്നേഹവും തോന്നിയില്ല. നിരാശനായ ഫിലിപ്പ് ആത്മഹത്യചെയ്തു ജീവിതത്തിന് വിരാമമിടുന്നതോടെ നോവൽ അവസാനിക്കുന്നു:—

ഇതാണ് ഓഫ്ഹ്യൂമൻബോൻഡേജിലെ കഥ. ഇതൊരു ആത്മകഥയല്ല; എന്നാൽ ആത്മകഥയുടെ അംശം ഇതിൽ കാണാമെന്ന് മോം അവകാശപ്പെടുന്നു. ഫിലിപ്പിനെ ഒരു ഭ്രാന്തനായയെപ്പോലെ സമുദായം വെറുക്കുന്നു.. എവിടെയും അവന് സ്നേഹപൂർണ്ണമായ പെരുമാററം ലഭിക്കുന്നില്ല. ഒരിക്കലും അടുക്കാനാകാത്തവിധം അവൻ സമുദായത്തിൽ നിന്നും അകന്നകന്ന് പോകുന്നു. ഫിലിപ്പ് സമുദായത്തോട് ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്;

ആടിക്കളിക്കുന്ന അവന്റെ ചട്ടുകാൽ സമുദായത്തോടുള്ള ഒരു ചോദ്യചിഹ്നവുമാണ്.

പണക്കാരനാക്കിയ നോവൽ

സാഹിത്യലോകത്ത് വലിയ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു നോവലാണ് ''കെയിക്സ് ആൻഡ് ഏയിൽ.'' ഇതിലെ നാലുപ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളിൽ മൂന്നുപേരും നോവലെഴുത്തുകാരാണ്. സാഹിത്യകാരനായ എഡ്വേർഡ് ഡ്രിഫീൽഡിന്റെ മരണാനന്തരം ഭാര്യ റോസി, പരേതനായ തന്റെ ഭർത്താവിനെക്കുറിച്ച് ഒരു ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രരചനക്കുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കുന്നത് അൽറോയ്കിയറാണ്. മൂന്നാംതരം നോവലെഴുത്തുകാരൻ. അദ്ദേഹം പരേതനായ സാഹിത്യനായകനെക്കുറിച്ച് വസ്തുതകൾ ശേഖരിക്കുന്നത് ആഷൻഡിനിൽനിന്നാണ്. (അയാളും അതേവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടുന്നു.) ആഷൻഡിന് ഡ്രിഫീൽഡ് കുടുംബത്തെക്കുറിച്ച് പറയാനുള്ളകാര്യങ്ങൾ—അതെ, അവിടെവെച്ചാണ് കഥയാരംഭിക്കുന്നത്. ആഷൻഡിൻ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്ത് ഡ്രിഫീൽഡ് കുടുംബത്തിലെ ഒരു നിത്യസന്ദർശകനായിരുന്നു. അധികസമയവും അവൻ റോസിയുടെ കൂടെയായിരുന്നു. ആഷൻഡനും റോസിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധ(അവിഹിതം?) മാണ് നോവലിന് ഊടും പാവും നല്കുന്നത്. റോസി പരോപകാരതത്പരയാണ്. സൗന്ദര്യം മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കുവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ അവൾക്കൊരിക്കലും മനസ്സാക്ഷിക്കുത്ത് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നില്ല; ഔദാര്യനിധിയാണ് താനെന്ന് അവൾ ധരിച്ചു. തന്റെ കയ്യിലുള്ള ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്ത്— ഒരേ ഒരു സമ്പത്ത് അവൾ അന്യരുമായി പങ്കിട്ടെടുത്തു. മേൽനോട്ടത്തിൽ ഒരു കുലടയായിത്തോന്നാമെങ്കിലും ആധുനിക നോവൽസാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും ജീവിതസങ്കീർണ്ണതയുള്ള കഥാപാത്രമാണ് റോസി. സ്വന്തം കുട്ടി മരിച്ചു കിടക്കുമ്പോഴും അവൾ ഹോട്ടലിൽ പരപുരുഷനുമായി സഹശയനം ചെയ്യുകയാണ് ചെയ്തത്.

സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഈ നോവൽ ഇന്നും ഒരു വിവാദവിഷയമാണ്. ഡ്രിഫീൽഡ് തോമസ് ഹാർഡിയുടെ തനിപ്പകർപ്പാണെന്നാണ് നിരൂപകപക്ഷം; മോം അത് നിഷേധിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലുംകൂടി. ഏതായാലും ഇതേപോലെയുള്ള സംശയം നോവലിന്റെ പ്രചാരത്തിന് വലിയ സഹായമായി. മോം പണക്കാരനുമായി.

മോമിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല നോവൽ ഏതാണെന്നതിനെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. എന്നാൽ ഏറ്റവും നല്ല നോവലുകളിൽ ഇതു കൂടി പെടുമെന്നുറപ്പിച്ചു പറയാം.

നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ താൻ ഏറ്റവും കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മോപ്പസാങ്ങിനോടാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഇരുപത് വയസ്സാകുമ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം മോപ്പസാങ്ങിന്റെ എല്ലാ കൃതികളും വായിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സാഹിത്യലോകത്തിലേക്ക് കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങാനുള്ള പ്രചോദനം സമ്പാദിച്ചത് മോപ്പസാങ്ങിൽ നിന്നാണ്. എന്തെഴുതിക്കഴിഞ്ഞാലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക; തെറ്റാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അതദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. മോപ്പസാങ് എന്തെഴുതിയാലും തന്റെ ഗുരുവായ ഫ്ളാബർട്ടിന് സമർപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. വളരെക്കാലത്തെ പരിശീലനത്തിന് ശേഷമാണ് തന്റെ ആദ്യകഥ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ

ഫ്ളാബർട്ട് ശിഷ്യന് അനുവാദം നല്കിയത്. മോപ്പസാങ് ഒരു ഗവർമ്മേണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നതു കൊണ്ട്, ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണം വഴി സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണേണ്ടിയിരുന്നില്ല. മോമിനാണെങ്കിൽ സാഹിത്യം സാമ്പത്തിക വരുമാനത്തിനുള്ള ഒരുപാധിയായിരുന്നു; സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് വേണ്ടത്ര ഉണ്ടായിരുന്നുതാനും.

ചെറുകഥാകൃത്ത്

''തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനായ ചെറുകഥാകൃത്ത്'' എന്നാണ് ന്യൂസ്റേറയിറ്റ്മാനിൽ ഒരു ലേഖകൻ അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. നോവലിലെന്നപോലെ ചെറുകഥയിലും മോപ്പസാങ്ങിന്റെ സ്വാധീനത കാണാം. എന്നാൽ ആരുടെയും കാലടിപ്പാടുകളെ മോം അന്ധമായി പിന്തുടർന്നില്ല. മോമിന്റെ കഥയുടെ പ്രത്യേകത അവയുടെ കഥാമൂല്യമാണ്; മിക്കകഥകൾക്കും കെട്ടുറപ്പുള്ള പ്ലോട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഉത്കണ്ഠ പിടിച്ചുനിർത്തുക എന്നതാണ് അവയുടെ പൊതുസ്വഭാവം. മുത്തുമാല എന്ന പേരിൽ മോമും മോപ്പസാങ്ങും ഓരോകഥഎഴുതിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും ഒരേ പോലെ പ്രസിദ്ധവുമാണ്. രണ്ടുപേരുടെയും വ്യക്തിത്വം വേറിട്ടുമനസ്സിലാക്കാൻ ഈ കഥകൾ നമ്മെ സഹായിക്കും.

നാടകകൃത്ത്

പൊതുജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ നാടകങ്ങൾ എഴുതുക എന്നതായിരുന്നു മോമിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഒരേ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലു നാടകങ്ങൾ അരങ്ങേറിയപ്പോൾ അതു പലരുടെയും അസൂയക്കിടയാക്കി. നിരാശനായ വില്യംഷേക്സ്പിയർ വിരൽ കടിച്ച് വിമ്മിഷ്ടം കാണിക്കുന്ന ഒരു കാർട്ടൂൺ'പഞ്ചി'ൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മോം എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രമായി. പലരും അദ്ദേഹവുമായി അഭിമുഖ സംഭാഷണം നടത്തി; പത്രങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം ഒരു വാർത്താമൂല്യമായി. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് മോമിന്റെ ധാരാളം നാടകങ്ങൾ അരങ്ങേറുകയുണ്ടായി. മോമിന്റെ നാടകങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധം 'ദി സർക്കി'ളാണ് 'പെനിലോപ്''എന്ന നാടകം ബർലിനിൽ കുറേ മാസങ്ങൾ തന്നെ ഓടുകയുണ്ടായി.

വിമർശകൻ

മോമിന്റെ സാഹിത്യപരമായ അഭിപ്രായങ്ങളും ഒരു സാഹിത്യകാരനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന പ്രശ്നങ്ങളുമാണ് 'ദി സമ്മിങ്ങ് അപ്'' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. കാഥികൻ, നാടകകൃത്ത്, വിമർശകൻ, എന്നീ നിലകളിൽ തന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് വെളിച്ചം നല്കുകയാണ് ഇവിടെ അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. വിനയ സമ്പന്നനായ ഈ സാഹിത്യകാരൻ ഒരിക്കലും നമ്മോട് പുരപ്പുറത്ത് കയറിപ്രസംഗിക്കുന്നില്ല. സമ്മിങ്ങ് അപ്പ് ആത്മകഥയല്ല, ഓർമ്മക്കുറിപ്പുമല്ല. ഭൂതകാല സംഭവങ്ങൾ മെനഞ്ഞെടുക്കാൻ താൻ അപ്രാപ്തനാണെന്ന് അദ്ദേഹം തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ''എനിക്ക് ദുർബ്ബലമായ ഓർമ്മശക്തിയാണുള്ളത്. ഒരു നല്ല കഥ വീണ്ടുമൊരിക്കൽ കേൾക്കുന്നതു വരെ എനിക്കോർമ്മിക്കാനാവില്ല; അതു മറ്റൊരാളോടുപറയും മുമ്പെ ഞാൻ മറക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.'' ആത്മകഥയുടെയും ഓർമ്മക്കുറിപ്പിന്റെയും സമ്മോഹന സമ്മേളനമാണ് സമ്മിങ്ങ് അപ് .

പലർക്കും ആത്മകഥ സ്വന്തം അഹന്തകളെ ലാളിച്ചുറപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു തൊട്ടിലാണ്. പൊറുവീണ ഉടനെ കൈകാലിളക്കി മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കി അനീതികളോട് എതിർപ്പ് രേഖപ്പെടുത്തി ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച സാഹിത്യശിശുക്കൾ—' കൊച്ചുകേശുമാർ— നമ്മുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ ഉണ്ടല്ലോ. അവർക്കു വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്: 'എന്റെ സഹജമായ കഴിവുകൾ അഗണ്യമാണ്'; എന്നാൽ എന്റെ കുറവുകളെ മറ്റിരുവരെ നികത്താനുള്ള സ്വഭാവദാർഢ്യം എന്നിലുണ്ട്. സാമാന്യബുദ്ധിയുണ്ടെനിക്ക്. അധികം പേരും അധികമൊന്നും കാണുന്നില്ല. എനിക്കാകട്ടെ എന്റെ മൂക്കിന് മുമ്പിലുള്ളത് ശരിക്ക് കാണാൻ കഴിയും. ഏറ്റവും നല്ല സാഹിത്യകാരൻമാർക്ക് കരിങ്കൽഭിത്തിക്കുള്ളിൽകൂടിയും കാണാൻ കഴിയും. എന്റെ ദർശനശക്തി അത്രതന്നെ തീക്ഷ്ണമല്ല'.

വിത്തും വിളവും

കണ്ടത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടേവിള—
വുണ്ടാവുള്ളൂ വിതച്ചതിലധികം.
കൊണ്ടിഹചെന്നു വിതയ്ക്കുന്നവനെ—
ക്കൊണ്ടൊരു കാര്യം വരുവാനില്ല.
നല്ല കൃഷിക്കാരൻ താൻ വിത്തൊരു
കല്ലിൽവിതച്ചാൽ കരികേയുള്ളൂ-
നല്ലൊരു വയലിലതുഴുതുവിതച്ചാൽ
നെല്ലൊരുനാഴിക്കൊരുപറവിളയും.
എന്നകണക്കേ, കേൾക്കുന്നവരറി—
യുന്നജനങ്ങൾ മഹത്തുക്കളെങ്കിൽ
ഇന്നവനെന്നില്ലവനുടെ വാക്കുകൾ
നന്നെന്നും വരു—മിതിനുടെയർത്ഥം.

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ

संस्कृत-विभागः

विषय-सूचिः

1	जगद्गुरु शंकराचार्यः	—	मनुः महेशः
2	अस्माकं वार्षिकोत्सवः	—	सुमितः मेनन
3	भगवद्-गीता-संदेशः	—	मधुः परमेश्वरः
4	अंतरिक्ष-वर्षम्	—	श्यामः राजन्
5	सप्तर्षि-रामायणम्	—	अविनेशः
6	सुभाषित-संग्रहः	—	प्रवीणःबा- नायर
7	दिनकरस्य धीरता	—	गोविन्दः वि श्रीवत्सः
8	सर्वप्रहरणायुधः	—	सुनीलः प्रशांतः
9	गीत-गोविदम्	—	लालजितः
10	शाकुंतलस्य सौंदर्यस्थलानि	—	टे. प. गोविदः

जगद्गुरुः शंकराचार्यः

मनुःमहेशः
अष्टमकक्षा

अष्टमशताब्दस्यचरमार्धे केरले कालडीग्रामे सतीशिवगुर्वो गृहे शंकराख्यो बालः अजायत। अनुपमः अयं मेधावी। अतः पंचम एव हायने अस्य उपनयनसंस्कारः अक्रियत। संस्कारेनानेन द्विजत्वं भजन् अयमचिरादेव चतुरो वेदानध्यगीष्ट। विद्योत्तमस्य पितुरयं तु दाय इति संभाव्यते।

एकदा नद्यां स्नानमाचरतः शंकरस्य पादान् ग्राहो जग्राह। ग्राहग्रस्तः स सन्यासग्रहणानुमतिम-याचत मातरम्। तादृश्यामवस्थायां न सा तां निराकर्तुमपारयत्। संन्यासिना गोविंदपादेन शंकरः संन्यासमार्गे दीक्षितः अभवत्।

तेन उपनिषद्– ब्रह्मसूत्र – भगवद्गीतारूप प्रस्थानत्रय्या समग्रविवरणं प्राकाशयत्। तस्य 'भजगोविन्दम्' इति स्तोत्रं अद्यापि नितांतं लोकप्रियं भजते तस्य सौंदर्यलहरी इति स्तोत्रं अपि मनोहरम्। तस्य कवनकौशलं दृष्टव्यं यथा सौंदर्यलहर्याम्:

'शरीरं त्वं शंभोः शशिमिहिरवक्षोरुहयुगं
तवात्मानं मन्ये भगवति नवात्मानमनघम्।
अतः शेषः शेषीत्ययमुभयसाधारणतया
स्थितः संबंधो वा समरसपरानंदपरयोः॥'

स शक्तिमपि इत्थं निरूपयति

'भवानि त्वं दासे मयि वितर दृष्टिं सकरुणां
इति स्तोतुं वांछन् कथयति भवानि त्वमिति यः।
तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्यपदवीं
मुकुंदब्रह्म–इंद्रस्फुटमुकुटनीराजितपदाम्॥'

स 'भज गोविंदम्' इति स्तोत्रे कथयति

'पुनरपि जननं पुनरपि मरणं पुनरपि जननीजठरे शयनम्। इह संसारे खलु दुस्तारे कृपया ऽपारे पाहि मुरारे॥'

इत्थंमुरारिस्तवनं कृत्वा जगद्गुरुं शंकराचार्यं च नत्वा भारतदेशे जगति च संस्कृतस्य प्रचारः प्रसारश्च भवेत् इति अहं आशासे।

अस्माकं वार्षिकोत्सवः

सुमितः मेनन,
दशमकक्षा

अस्माकं वार्षिकोत्सवः नवनवंबरमासस्य त्रिंशत् तारिकायां सुसंपन्नः । प्रातःकाले क्रीडास्पर्धा आयोजिता यत्र केरल लक्षद्वीप राष्ट्रीयछात्रसेनायाः कर्नलनायर महाभागः मुख्यातिथिरूपेण विराजिताः । तेन छात्रेभ्य पुरस्काराः प्रदत्ताः । सायंकाले तु केरलप्रदेशस्य मुख्यामंत्री श्रीकरुणाकरः प्रमुखः अतिथिः आसीत् । अस्माकं प्राचार्यैः कर्नलथामहोदयैः शालायाः प्रतिवृत्तं पठितं यस्मिन् हि 1991–92 वर्षस्य गतिविधयः सुचारुरूपेण प्रकाशं नीताः । मुख्याध्यापकमहोदयैः ले कमांडर सलिल वी रेमहाभागैः सर्वोपस्थितानां धन्यवादः प्रदत्तः ।

अस्य वर्षस्य उत्सवे प्रथमवारं क्रीडास्पर्धाः प्रातः काले समायोजिताः । तस्मिन् अवसरे छात्रैः नितांतं सुंदरं संचालनं कृतम् । शारीरिकप्रशिक्षणस्य सुंदरा रीतिः तस्मिन् दिने अभिभावकैः दृष्टा । तथैव 'कराते' इति नवीस्य जापानस्य शारीरिक सौष्ठवस्य सुरेखं दृश्यं प्रस्तुतम् । 'शरीरमाद्यं खलु धर्मसाधनम्' इति महाकविकालिदासस्य सूक्तिं अनुसृत्य अस्माकं छात्रैः व्यायामस्य प्रदर्शनं कृतम् ।

सायंकाले कृष्णमेननसभागारे मुख्यमंत्रिणा श्री करुणाकरमहोदयेन छात्रेभ्य पारितोषिकानि प्रदत्तानि । तेन हि शालायाः सुरक्षार्थं धनदानस्य वचनं दत्तम् । रात्रौ तत्रैव छात्रैः सांस्कृतिककार्यक्रमः प्रस्तुतः यस्मिन् हि आंग्ल हिंदी मलयालम च इति भाषासु नाटिकाः गानानि च प्रस्तुतानि ।

केरलस्य प्राचीनतमा 'पब्लिकस्कूल' अस्ति अस्माकं विद्यालयः । अत एव विद्यालयस्य वार्षिकोत्सवं दक्षिणवायुसेनाध्यक्षः एअरमार्शलमोहनः समालंकरोत् । अन्येऽपि अनेकाः सेनाधिकारिणः अस्मिन् अवसरे उपस्थिताः आसन् । श्रीकृष्णमेननमहाभागैः स्थापिता इयं शाला पुरोगामिनी वर्तते । एतस्मिन् वर्षे बास्केटबालक्रीडांगणस्य उद्घाटनं जातं प्राचार्याणां कर्नलथामहाभागानां करकमलैः । उक्तं च –

'एषा मदीया खलु पाठशाला यस्यां हि संति सुरम्याणि भवनानि । सुंदरं अस्ति यस्याः परिसरः सदा जयतु मदीया पाठशाला ॥'

☆

भगवद् – गीता – संदेशः

मधुः परमेश्वरः
द्वादशकक्षा

भगवद्गीताअस्मान् सर्वधर्मसंग्रहं कर्तुं कर्मयोगं च आचरितुं पाठयति । उक्तं च–

'आकाशात् पतितं तोयं यथा गच्छति सागरम् ।
सर्वदेवनमस्कारः केशवं प्रति गच्छति ॥'

भगवान् श्रीकृष्णः अर्जुनं उपदिशति-

'कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।'

बालगंगाधरतिलकमहोदयेन स्वग्रंथे 'गीतारहस्ये अपि कर्मयोगः एव प्रतिपादितः । गीतया स्वधर्मस्य अर्थात् स्वकर्तव्यस्य महत्वं अपि वर्णितम् यथा– 'स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः' । 'गीता सुगीता कर्तव्याकिमन्यैः शास्त्रविस्तरैः' इति श्लोकांशेन गीतायाः महत्वं सुस्पष्टं कृतम् । भारतस्य प्रायः सर्वासु भाषासु अयं गीतासंदेशः नीतः । आचार्यविनोबाभावेमहोदयैः 'गीताई' इति गीतायाः मराठीभाषायां अनुवादः कृतः । एषः अनुवादः नितांतः लोकप्रियः अस्ति ।

तथैव गीतायाः स्थितप्रज्ञस्य व्याख्याविशेषेण उल्लेखनीया । 'सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ' इति स्थितप्रज्ञस्य लक्षणम् । भगवद्गीता एतदपि उपदिशति–'सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।' अस्मकं युगे व्यक्तिपूजायाः महत्वं अस्ति । भक्तेभ्यः ईश्वरः एव व्यक्तिरूपेण पूजनीयः अस्ति । किंतु 'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति' इति श्लोकांशेन श्रीकृष्णः अर्जुनं विश्वात्मकस्य परमेश्वरस्य बोधं कारयति ।

इत्थं ज्ञानयोगः कर्मयोगः भक्तियोगश्च इति त्रयोऽपि योगाः गीतया उपदिष्टाः । अत एव अहं मन्ये यत् गीता न कस्यापि मार्गस्य प्रतिरोधं करोति । एतस्मिन् युगे सर्वेऽपि धर्माः स्वागतार्हाः । परंतु एतदर्थं प्रतिस्पर्धा न कर्तव्या । उक्तं च– 'धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो येन गतः स पन्थाः' अर्थात् महापुरुषाणां प्रतिपादितवचनस्य यदि अस्माभिः अनुसरणं कृतं तर्हि गीतासंदेशः एव अनुसृतः भवेत् ।

अंतरिक्ष - वर्षम्

श्यामः राजन्

एकादशकक्षा

संयुक्त-राष्ट्र-संघस्य साधारणसभया 1992 इति वर्ष अंतराष्ट्रीयांतरिक्षवर्षरूपेण संपन्नं कर्तुं निश्चितम्। अधुना मानवः न केवलं अंतरिक्षे गंतुं समर्थः अपि तु तत्रप्रयोगशालाः अपि स्थापितुं शक्नोति। चंद्रं प्रति आगामिनि शतके नियमित-पर्यटनयात्रा अपि परिचाल्यते। एतस्मिन् संदर्भे अधुना शीतयुद्धोत्तरपरिस्थितौ अमरीका - रूसदेशौ अंतरिक्षयुद्धे स्पर्धां न करिष्यतः अतः अंतरिक्षस्य विश्वशांतये विकासाय च प्रयोगः कर्तव्यः।

यूरीगागारिनः विश्वस्य प्रथमः अंतरिक्षगामी यात्री आसात्। भारतस्य राकेशः शर्मा अपि रूसयाने अंतरिक्षे अगच्छत्। अस्माकं शालायाः समीपं स्थितं विक्रमसाराभाई अंतरिक्षकेंद्रं प्रतिबुध-वासरे एम-100 इति अग्निबाणं अंतरिक्षे प्रक्षिपति।

अधुना संयुक्तराष्ट्रसंघस्य अखिलैः सदस्यदेशैः अंतरिक्षस्य शांतिकार्याय एव प्रयोगं कर्तुं निर्णीतम्। 'आनो भद्राः क्रतवोयंतु विश्वतः' इति वैदिकसंदेशः अंतरिक्षे अपि नेयः। मंगलग्रहे यदि प्राणवायुः लभ्यते तर्हि तत्र मानवः वसतिं कर्तुं शक्नोति। उक्तं च-

'अंतरिक्षे यात्रा सुलभा अंतरिक्षे गमनं कर्तव्यम्।
तत्र शांतिः प्रस्थापितव्या तत्र शाश्वमैत्री नेया॥
अंतरिक्षे गतिं नेयं तत्र नर्तनं कर्तव्यम्। तत्रः ग्रंथाः
पठितव्याः त्रिशाणि तत्र चित्रितव्यानि॥
अंतरिक्षे विमानं नेतव्यं तत्र कृषिः कर्तव्या।
तत्र जलपानं कर्तव्यं सखसमृद्धिः च लब्धव्या॥'

सप्तर्षि – रामायणम्

अविनेशः

द्वादशकक्षा

1 कश्यपः:- जातः श्रीरघुनायको दशरथान्मुन्याश्र यात्तारकां हत्वा रक्षितकौशिकक्रतुवरः कृत्वाप्यहल्यां शुभाम्। भंक्त्वा रुद्रशरासनं जनकजां पाणौ गृहीत्वा ततो जित्वाधष्विनि भार्गवं पुनरगात् सीतासमेतः पुरीम्॥

2 अत्रिः:- दास्या मंथरया दयारहितया दुर्भेदिता कैकयी श्रीरामप्रथमभिषेकसमयेमातात्प याचद्वरौ। भर्तारं भरतः प्रशास्तु धरणीं रामो वनं गच्छतादित्याकर्ण्य स चोत्तरं न हि ददौ दुःखेन मुर्च्छागतः॥

3 भारद्वाजः:- श्रीरामः पितृशासनाद्वनमागात् सौमित्रिसीतान्वितो गंगां प्राप्य जटां निबद्धय सगुहः सच्चित्रकूटे वसन्। कृत्व यत्र पितृक्रियां सभरतो दत्वाऽभयं दंडके प्राप्यागस्त्यमुनीश्वरं तदुदितं धृत्वा धनुश्चाक्षयम्॥

4 विश्वामित्र- गत्वा पंचवटीमगस्त्यवचनद्दत्वाऽभयं मौनिनां छित्वा शूर्पणखास्यकर्णयुगलं त्रातुं समस्तान् मुनीन्। हत्वा तं च खरं सुवर्णहरिणं भित्वा तथा वालिनं तारारत्नमवैरिराज्यमकरोत् सर्वं च सुग्रीवसात्॥

5 गौतमः:- दूतो दाशरथेः सलीलमुदधिं तीर्त्वा हनुमान् महान् दृष्टवाऽशोकवने स्थितां जनकजां दत्वाऽङ्गुलेर्मुद्रिकाम्। अक्षादीन् असुरान् निहत्य महतीं लंकां च दग्ध्वा पुनः श्रीरामं च समेत्य देव। जननी दृष्टा मयेत्यब्रवीत्॥

6 जमदग्नि- रामो बद्धपयोनिधिः कपिवरैः वीरैर्नलाद्यैर्वृतो लंकां प्राप्य सकुंभकर्णतनुजं हत्वा रणे रावणम्। तस्यां न्यस्य विभीषणं पुनरसौ सीतापतिः पुष्पकारूढः सन् पुरमागतः सभरतः सिंहासनस्थो बभौ॥

7 वसिष्ठः:- श्रीरामो हयमेधमुख्यमखकृत् सम्यक्प्रजाः पालयन् कृत्वा राज्यमथानुजैश्च सुचिरं भूरिस्वधर्मान्वितौ। पुत्रौभ्रातृसमन्वितौ कुशलवौ संस्थाप्य भूमंडले सोऽयोध्यापुरवासिभिश्च सरयूस्नातः प्रपेदे दिवम्॥

8 सर्वेऋषयः:- श्रीरामस्य कथासुधातिमधुरान्श्लोकानिमानुत्तमान् ये शृण्वंति पठंति च प्रतिदिनं तेऽघौघविध्वंसिनः। श्रीमंतो बहुपुत्रपौत्रसहिता भुक्त्वेह भोगांश्चिरं भोगान्ते तु दार्चितं सुरगणैः विष्णोर्लभंते पदम्॥

सुभाषित संग्रहः

प्रवीणः बा• नायर

अष्टमकक्षा

1 अयं निजः परो वेति गणना लघुचेतसाम्।
उदारचरितानां तु वसुधैव कुटुंबकम्॥

2 अपि स्वर्णमयी लंका न मे लक्ष्मण रोचते।
जननी जन्मभूमिश्च स्वर्गादपि गरीयसी॥

3 संपूर्णकुंभो न करोति शब्दं अर्धो घटो
घोषमुपैति नूनम्। विद्वान् कुलीनो न करोति
गर्वं जल्पंति मूढाः गुणैर्विहीनाः॥

4 वज्रादपि कठोराणि मृदूनि कुसुमादपि।
लोकोत्तराणां चेतांसि को हि विज्ञातुमर्हति॥

5 रे रे चातक सावधानमनसा मित्र क्षणं श्रूयताम्
अंभोदाः बहवो वसंति गगने सर्वेऽपि
नैतादृशाः। केचिद् वृष्टिभिरार्द्रयंति गगने
गर्जंति केचिद् वृथा यं यं पश्यसि तस्य तस्य
पुरतो मा ब्रूहि दीनं वचः॥

6 विद्वानेव विजानाति विद्वज्जनपरिश्रमम्।
न हि वंध्या विजानाति गुर्वीं प्रसूतिवेदनाम्॥

7 स जयतु सिंदूरवदनो देवो यत्पादपंकजस्मरणम्।
वासरमणिरिव तमसां राशीन्नाशयति विघ्ना-
नाम्॥

दिनकरस्य धीरता

गोविंद वि• श्रीवत्सः

नवमकक्षा

दिनकरः कश्चित् निर्धनः बालकः आसीत्। किंतु तस्य हृदये महती ज्ञानपिपासा आसीत्। स पुस्तकालयं प्रतिदिनं गत्वा अनेकानि पुस्तकानि अपठत्। पाठशालायामपि स मेधावी छात्रः अवर्तत। एकस्मिन् दिने तस्य पाठशालायाः समीपे एकः व्याघ्रः आगच्छत्। सर्वेऽपि जनाः भयभीताः अभवन्। परंतु दिनकरेण साहसं दर्शितम्। स्वहस्ते एकं आदर्शं गृहीत्वा स व्याघ्रं प्रति अगच्छत्। यदा व्याघ्रेण महति आदर्शे स्वप्रतिबिंबं दृष्टं, तदा स भयभीतो भूत्वा पलायितः। तदा दिनकरः सर्वान् जनान् आहूय तान् आश्वासयत्। तस्य मुख्याध्यापकेन दिनकरः एकस्मिन् समारोहे संमानितः।

तस्मात् दिवसात् दिनकरस्य कीर्तिः तस्मिन् जनपदे प्रसृता दिनकराय शासनेन एका छात्रवृत्तिः अपि प्रदत्ता। अधुना तेन शोभनांकान् लब्ध्वा शालांतपरीक्षा उत्तीर्णा। तदा स महाविद्यालयं गतः। तत्र हि छात्रसेनासदस्यः अभवत्। छात्रसेनाशिबिराय स अन्यं नगरं गतः। तत्र तेन समाजसेवा कृता। स एकः उत्तमः गायकः अपि आसीत्। शिबिरसमापनसमारोहे स पुरस्कृतः।

पुणेस्थितायां राष्ट्रीयरक्षाप्रबोधिन्याः परीक्षायां यदा दिनकरः उत्तीर्णः तदा स खडकवासलास्थितायां प्रबोधिन्यां प्रविष्टः। तत्र स वायुसेनार्थं निर्वाचितः। संचलने अध्ययने च तेन नैपुण्यं प्राप्तम्। त्रिवर्षानंतरं तस्मै दीक्षांतसमारोहे नेहरुविश्वविद्यालयस्य स्नातकपदवी दत्ता। तदनंतरं हैद्राबादस्थितायां वायुसेनाप्रबोधिन्यां गतः। तत्र स पायलट अधिकारी अभवत्। उदग्रयानचालनार्थं तस्य चयनं कृतम्। तस्मिन् याने तेन प्राविण्यं लब्धम्।

आतंकवादिभिः त्रस्ते सीमाक्षेत्रे तस्य नेतृत्वार्थं तस्मै वीरचक्रं प्रदत्तम्। यदा वार्षिकावकाशे स स्वनगरं गतः तदा तस्य ग्रामवासिभिः तस्य अभिनंदनं कृतम्। स श्रीकृष्णस्य भक्तः अभवत्। तेन सेनायाः मुखपत्रे श्रीकृष्णस्य नीतिं उद्धृत्य एकः लेखः प्रकाशितः। तस्य निबंधार्थं वायुसेनाध्यक्षस्य स्तुतिपत्रेण संमानितः। अधुना दिनकरः एकस्य वायुसेनागुल्मस्य अध्यक्षरूपेण सेवारतः अस्ति। अचिरमेव स लंदनस्थित भारतउच्चायोगे संबद्धाधिकारीरूपेण पदं धारयिष्यति। एतादृशी दिनकरस्य कथा वर्तते। उक्तं च –

'विद्या ददाति विनयं विनयाद्याति पात्रताम्।
पात्रत्वाद्धनमाप्नोति धनाद्धर्मं ततः सुखम्॥'

सर्वप्रहरणायुधः

सुनलिः प्रशांतः

द्वादशकक्षा

महाभारतस्य अनुशासनपर्वणि विष्णुसहस्र-नामस्तोत्रं विद्यते। अस्य स्तोत्रस्य प्रथमा पंक्तिः अस्ति –

'ॐ विश्वं विष्णुर्वषट्कारो भूतभव्यभवत्प्रभुः।
भूतकृद् भूतभृद् भावो भूतात्मा भूतभावनः॥'

अस्मिन् प्रथमे श्लोके 'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति' इति भावः भूतभविष्यवर्तमानकालानां च एकमेवरहस्यं भगवान् विष्णुः इति प्रतिपादितः। भगवतो विष्णोः नवावतारास्तु अभवन् येन हि भगवद्गीतायाः एषः संदेशः स्पष्टः –

'यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥'

जगतः कर्ता धर्ता च ईश्वरः एव। तस्य लीला महनीया वर्तते। कदाचित् स मत्स्यरूपेण विश्वं तारयती अन्यस्मिन् समये च स वामनरूपेण अवतरति। तस्य दशमो अवतारस्तु कल्कि' करवीरप्रदेशे साक्षाद्भवति इति मन्यते। अस्य स्तोत्रस्य अंतिमः श्लोकः उल्लेखनीयः अस्ति। 'शंखभृन्नंदकी चक्री शार्ङ्गधन्वा गदाधरः। रथांग-पाणिरक्षोभ्यः सर्वप्रहरणायुधः॥' अयंश्लोकः परमे-श्वरस्य सर्वास्त्रिशस्त्राणि च वर्णयति। विष्णोः अंतिमं नाम 'सर्वप्रहरणायुधः' नितांतं सुंदरम्, श्रीकृष्णस्य श्रीदवाक्यं आसीत् – "परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम्। धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे।"

एतत् कार्यं कठिनं अस्ति। सर्वायुधाः आवश्यकाः अस्य कार्यस्य साफल्यार्थम्। अत एव विष्णोः अंतिमं नाम 'सर्वप्रहरणायुधः' अस्ति। कस्यापि अवरोधस्य प्रहारं कर्तुं सक्षमः भगवान् विष्णुः। उक्तं च – 'यस्य स्मरणमात्रेण जन्म-संसारबंधनात्। विमुच्यते नमस्तस्मै विष्णवे प्रभविष्णवे॥'

गीत–गोविंदम्

लालजितः

एकादशकक्षा

गीतगोविंदं गीतिकाव्यं वर्तते। तस्य अष्टपदी केरलप्रदेशेऽपि नितांताः लोकप्रियाः। गीतगोविंदस्य कविः जयदेवः कोमलकांतपदावल्यं प्रसिद्धः एव। प्रारंभे एव स कथयति–

'यदि हरिस्मरणे सरसं मनो, यदि विलासकलासु-कुतूहलम्। मधुरकोमलकांत पदावलिं, शृणु तदा जयदेव–सरस्वतीम्॥'

काव्यप्रेमिणः अद्यापि निम्नलिखितपंक्तीः महता प्रेम्णा स्मरंति–

'ललितलवंगलता परिशीलनकोमलमलय समीरे।
मधुकरनिकरकरंबित कोकिलकूजितकुंजकुटीरे॥'

'जय जगदीश हरे' इति तस्य ध्रुवपदं सुविख्यातम्। मालवगौडरागेण रूपकतालेन गीयमानस्य अस्य काव्यस्य इमाः पंक्तयः स्मरणीयाः–

'प्रलयपयोनिधिजले धृतवानसि वेदम् विहितवहित्र-चरित्रमखेदम्। केशवधृतमीनशरीर जय जगदीश हरे॥'

अस्य काव्यस्य प्रथमाः पंक्तयः अपि काव्यविषयं वर्णयंति–

'मेघैर्मेदुरमंबरं वनभुवः श्यामास्तमालद्रुमैर्नक्तं भीरुरयं त्वमेव तदिमं राधे। गृहं प्रापय। इत्थं नंदनिदेशतश्चलितयोः प्रत्यध्वकुंजद्रुमं

राधामाधवयोर्जयंति यमुनाकूले रहः केलयः॥'

विष्णोः दशावताररूपाणि स्मारयन् जयदेवः वदति–

'श्रीजयदेवकवेरिदमुदितमुदारम् शृणु सुखदं शुभदं भवसारवम्। केशवधृत दशविधरूप जय जगदीश हरे॥'

जयदेवाय कृष्णाय च नमः।

शाकुंतलस्य सौंदर्यस्थलानि

टे. ग. गोवि

महाकवि कालिदासस्य प्रतिभा तस्य अभिज्ञानशाकुंतले दृश्यते । उक्तं च–

'काव्येषु नाटकं रम्यं तत्र रम्या शकुंतला ।
तत्रापि च चतुर्थोऽकस्तत्र श्लोकचतुष्टयम् ॥'

एते श्लोकाः संति–

'यास्यत्यद्य शकुंतलेति हृदयं संस्पृष्टमुत्कंठया ।
कंठ – स्तंभितबाष्पवृत्तिकलुषश्चिंताजडं दर्शनम् ।
वैक्लव्यं मम तावदीदृशमिदं स्नेहादरण्यौकसः
पीड्यंते गृहिणः कथं नु तनयाविश्लेषदुःखैर्नवैः ॥'

'शुश्रूषस्व गुरून्कुरु प्रियसखीवृत्तिं सपत्नीजने
भर्तुर्विप्रकृतापि रोषणतया मा स्म प्रतीपं गमः ।
भूयिष्ठं भव दक्षिणा परिजने भाग्येष्वनुत्सेकिनी
यान्त्येवं गृहिणीपदं युवतयो वामाः कुलस्याधयः ॥'

'अभिजनवतो भर्तुः श्लाघ्ये स्थिता गृहिणीपदे
विभवगुरुभिः कृत्यैस्तस्य प्रतिक्षणमाकुला ।
तनयमचिरात्प्राचीवार्कं प्रसूय च पावनं
मम विरहजां न त्वं वत्से शुचं गणयिष्यसि ॥'

'भूत्वा चिराय चतुरंतमहीसपत्नी
दौष्यंतिमप्रतिरथं तनयं निवेश्य ।
भर्त्रा तदर्पितकुटुंबभरेण सार्धं
शांते करिष्यसि पदं पुनराश्रमेऽस्मिन् ॥'

प्रथमे श्लोके कन्यावियोगस्य दुःखं वर्णितम् । द्वितीये तु गृहिणीपदस्य महत्वं, तृतीये तु पुत्रकामना चतुर्थे च शकुंतलायाः आश्रमाय पुनरागमनस्य अपेक्षा उल्लेखिता ।

पंचमे अंके आगतः अयं श्लोकः अन्यत् सौंदर्यस्थलम् ।

'रम्याणि वीक्ष्य मधुरांश्च निशम्य शब्दान्
पर्युत्सुको भवति यत्सुखितोऽपि जंतुः ।
तच्चेतसा स्मरति नूनमबोधपूर्वं
भावास्थिराणि जननांतरसौहृदानि ॥'

Details of Publication

1	Name of the journal	:	Kazhakootam Cadet
2	Place of Publication	:	Sainik School
3	Periodicity of Publication	:	Annual
4	Copies Printed	:	700
5	Distribution	:	Free
6	Editorial Adviser	:	Lt Cdr S B Ray - Headmaster, S S
7	Owner and Publisher	:	Principal, Sainik School. Kazhakootam
8	Printer	:	Vijayanand Printers. Kazhakootam

I, Lt Cdr S B Ray, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd)
Lt Cdr S B Ray

The Sainik School, Kazhakootam gratefully acknowledges the receipt of magazines and periodicals from all other sister institutions in the Country.

With Deep Reverence to the Unknown Teacher

"Great generals win campaigns but it is the Unknown Soldier who wins the war. Famous educators plan new systems of pedagogy but it is the Unknown Teacher who directs and guides the young. He lives in obscurity and contends with hardship. For him no trumpets blare, no chariots wait, no golden decorations are decreed. He keeps the watch along the borders of darkness and makes the attack on the trenches of ignorance and folly. Patient in his duty, he strives to conquer the evil powers which are enemies of youth. He awakens the indolent, encurages the eager, and steadies the unstable. He communicates his own joy at learning and shares with boys and girls the best treasures of his mind. He lights many candles, which in leater years will shine back to cheer him. This is his reward. Knowledge may be gained from books, but the love for knowledge is transmitted only by personal contact. No one has ever deserved better of republic than the Unknown Teacher. No one is more worthy to be enrolld in a democratic aristocracy, 'King of himself and Servant of mankind'."

—Henry Von Dyke